

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 6

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52

10 stycznia 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 15/2009 z dnia 8 stycznia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 367/2006 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz folii z politereftalanu etylenu (PET) pochodzącej z Indii i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1292/2007 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu polietylenu pochodzącej z Indii 1

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 16/2009 z dnia 9 stycznia 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 18

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Komisji 2008/128/WE z dnia 22 grudnia 2008 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dotyczące barwników stosowanych w środkach spożywczych (Wersja skodyfikowana) ⁽¹⁾ 20

Cena: 22 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Komisja

2009/10/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 2 grudnia 2008 r. ustanawiająca formularz zgłoszenia poważnej awarii zgodnie z dyrektywą Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 7530) ⁽¹⁾ 64

2009/11/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 19 grudnia 2008 r. zatwierdzająca metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Hiszpanii (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 8477)..... 79

2009/12/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 19 grudnia 2008 r. zatwierdzająca metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Danii (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 8498)..... 83

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

2009/13/WE:

- ★ Decyzja nr 1/2008 Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego Umową między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącą handlu produktami rolnymi z dnia 23 grudnia 2008 r. dotycząca zmiany dodatków 2, 3, 4, 5, 6 oraz 10 do załącznika 11 do umowy 89

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1077/2008 z dnia 3 listopada 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1966/2006 w sprawie elektronicznej rejestracji i raportowania działalności połowowej oraz w sprawie środków teledetekcji i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1566/2007 (Dz.U. L 295 z 4.11.2008) 117

Nota do czytelnika (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 15/2009

z dnia 8 stycznia 2009 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 367/2006 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz folii z politereftalanu etylenu (PET) pochodzącej z Indii i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1292/2007 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu polietylenu pochodzącej z Indii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 19 i 24,

uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

I. Poprzednie dochodzenie i obowiązujące środki wyrównawcze

- (1) W grudniu 1999 r. Rada nałożyła, rozporządzeniem (WE) nr 2597/1999⁽²⁾, ostateczne cło wyrównawcze na przywóz folii z politereftalanu polietylenu (PET) („produkt objęty postępowaniem”), objętej kodami CN ex 3920 62 19 i ex 3920 62 90, pochodzącej z Indii. Dochodzenie, które doprowadziło do przyjęcia tego rozporządzenia, zwane jest dalej „dochodzeniem pierwotnym”. Środki wprowadzono w formie cła wyrównawczego *ad valorem* na poziomie od 3,8 % do 19,1 %, nałożonego na przywóz pochodzący od wymienionych eksporterów, ze stawką cła rezydualnego w wysokości 19,1 %, nałożoną na przywóz produktu objętego postępowaniem, pochodzący od wszystkich innych przedsiębiorstw. Dochodzenie objęło okres od dnia 1 października 1997 r. do dnia 30 września 1998 r.

- (2) W wyniku przeglądu wygaśnięcia przeprowadzonego na mocy art. 18 rozporządzenia podstawowego, rozporządzeniem (WE) nr 367/2006⁽³⁾ Rada utrzymała w marcu 2006 r. ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem (WE) nr 2597/1999 na przywóz folii PET pochodzącej z Indii. Dochodzenie przeglądowe objęło okres od dnia 1 października 2003 r. do dnia 30 września 2004 r.

- (3) W wyniku przeglądu okresowego dotyczącego subsydiowania innego indyjskiego producenta folii PET, przedsiębiorstwa Garware Polyester Limited („Garware”), rozporządzeniem (WE) nr 1288/2006⁽⁴⁾ Rada dokonała w sierpniu 2006 r. zmiany ostatecznego cła wyrównawczego nałożonego na Garware rozporządzeniem (WE) nr 367/2006.

- (4) W wyniku częściowego przeglądu okresowego dotyczącego subsydiowania innego indyjskiego producenta folii PET, przedsiębiorstwa Jindal Poly Films Limited, znanego wcześniej pod nazwą Jindal Polyester Ltd („Jindal”), rozporządzeniem (WE) nr 1124/2007⁽⁵⁾ Rada dokonała we wrześniu 2007 r. zmiany ostatecznego cła wyrównawczego nałożonego na Jindal rozporządzeniem (WE) nr 367/2006.

II. Obowiązujące środki antydumpingowe

- (5) Na mocy rozporządzenia (WE) nr 1676/2001⁽⁶⁾ Rada nałożyła w sierpniu 2001 r. ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu etylenu (PET), pochodzącej między innymi z Indii. Środki przyjęły formę cła antydumpingowego *ad valorem* na poziomie od 0 % do 62,6 %, nałożonego na przywóz pochodzący od wskazanych eksporterów, ze stawką cła rezydualnego w wysokości 53,3 % nałożoną na przywóz od wszystkich innych przedsiębiorstw.

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 21.10.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 316 z 10.12.1999, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 68 z 8.3.2006, s. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 236 z 31.8.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 255 z 29.9.2007, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 227 z 23.8.2001, s. 1.

- (6) Rozporządzeniem (WE) nr 366/2006⁽¹⁾ Rada zmieniła w marcu 2006 r. poziom marginesów dumpingu obliczonych w rozporządzeniu (WE) nr 1676/2001. Nowe marginesy dumpingu wynoszą od 3,2 % do 29,3 %, a nowe cło antydumpingowe – od 0 % do 18 %, z uwzględnieniem cła wyrównawczego wynikającego z subwencji wywozowych, nałożonego na te same produkty pochodzące z Indii, zmodyfikowanego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 367/2006, które zostało przyjęte w następstwie przeglądu związanego z wygaśnięciem rozporządzenia (WE) nr 2579/1999, jak wskazano powyżej w motywie 1. W wyniku przeglądu okresowego dotyczącego subsydiowania innego indyjskiego producenta folii PET, przedsiębiorstwa Garware Polyester Limited („Garware”), rozporządzeniem (WE) nr 1288/2006 Rada dokonała w sierpniu 2006 r. zmiany ostatecznego cła wyrównawczego nałożonego na Garware rozporządzeniem (WE) nr 1676/2001.
- (7) Na wniosek nowego producenta eksportującego, rozporządzeniem (WE) nr 1424/2006⁽²⁾ Rada zmieniła we wrześniu 2006 r. rozporządzenie (WE) nr 1676/2001 w odniesieniu do SRF Limited. Na mocy rozporządzenia ustalono dla tego przedsiębiorstwa margines dumpingu w wysokości 15,5 % i stawkę cła antydumpingowego w wysokości 3,5 %, biorąc pod uwagę margines subwencji wywozowej dla tego przedsiębiorstwa ustalony w dochodzeniu antysubsydyjnym, które doprowadziło do przyjęcia wymienionego wyżej rozporządzenia (WE) nr 367/2006. Ponieważ w odniesieniu do przedsiębiorstwa nie ustalono indywidualnego cła wyrównawczego, zastosowano stawkę cła ustaloną dla wszystkich innych przedsiębiorstw.
- (8) Rozporządzeniem (WE) nr 1292/2007⁽³⁾ Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz folii z politereftalanu etylenu (PET) pochodzącej z Indii z wyniku przeglądu wygaśnięcia na mocy art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽⁴⁾ („podstawowe rozporządzenie antydumpingowe”). Zgodnie z art. 11 ust. 3 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego na mocy tego samego rozporządzenia zakończono częściowy przegląd okresowy takiego przywozu ograniczony do jednego eksportera indyjskiego.
- III. Wszczęcie częściowego przeglądu okresowego**
- (9) Po przedłużeniu okresu obowiązywania ostatecznego cła wyrównawczego w marcu 2006 r. rząd Indii poinformował, że zmieniły się okoliczności odnoszące się do dwóch programów subsydiowania (programu *Duty Entitlement Passbook* oraz programu *Income Tax Exemption* zgodnie z rozdziałem 80 Katalogu wymogów operacyjnych (HHC) ustawy o podatku dochodowym) i że zmiany te mają charakter trwały. Rząd Indii utrzymywał, że wskutek tego poziom subsydiowania prawdopodobnie się zmniejszył, a zatem środki, które wprowadzono częściowo w odniesieniu do tych programów, powinny zostać skorygowane.
- (10) Komisja zbadała dowody przedłożone przez rząd Indii i uznała je za wystarczające do uzasadnienia wszczęcia przeglądu zgodnie z art. 19 rozporządzenia podstawowego. Po konsultacji z Komitetem Doradczym Komisja wszczęła z urzędu, poprzez zawiadomienie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 12 października 2007 r.⁽⁵⁾, częściowy przegląd okresowy ograniczony do zbadania poziomu subsydiowania cła wyrównawczego obowiązującego w odniesieniu do przywozu folii z politereftalanu etylenu (PET) pochodzącej z Indii.
- (11) Celem dochodzenia w ramach częściowego przeglądu okresowego jest ocena potrzeby utrzymania, zniesienia lub zmiany obowiązujących środków w odniesieniu do tych przedsiębiorstw, które korzystały z jednego lub obu rzekomo zmienionych programów subsydiowania, w przypadku przedstawienia wystarczających dowodów zgodnie z odpowiednimi postanowieniami zawiadomienia o wszczęciu przeglądu. W ramach częściowego przeglądu okresowego ocenia się również, zależnie od ustaleń przeglądu, potrzebę skorygowania środków stosowanych względem innych przedsiębiorstw, które współpracowały w dochodzeniu prowadzącym do ustalenia poziomu obowiązujących środków lub środka rezydualnego stosowanego względem wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.
- (12) Przegląd ten był ograniczony do zbadania poziomu subsydiowania przedsiębiorstw wymienionych w załączniku do zawiadomienia o wszczęciu przeglądu, jak również innych eksporterów, których zaproszono do zgłoszenia się na warunkach i w terminie określonych w zawiadomieniu.
- IV. Okres dochodzenia**
- (13) Dochodzenie w sprawie poziomu subsydiowania dotyczyło okresu od dnia 1 października 2006 r. do dnia 30 września 2007 r. (zwanego dalej „okresem objętym dochodzeniem przeglądownym” lub „ODP”).
- V. Strony, których dotyczy dochodzenie**
- (14) Komisja oficjalnie poinformowała o wszczęciu dochodzenia w ramach częściowego przeglądu okresowego rząd Indii oraz tych indyjskich producentów eksportujących, którzy współpracowali w poprzednim dochodzeniu, i którzy zostali wymienieni w rozporządzeniu (WE) nr 367/2006 oraz w załączniku do zawiadomienia o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego, w przypadku których ustalono, że korzystali z któregośkolwiek z dwóch rzekomo zmienionych programów subsydiowania, jak również przedsiębiorstwa Du Pont Tejin Films (Luksemburg), Mitsubishi Polyester Film (Niemcy), Toray Plastics Europe (Francja) i Nurell (Włochy), które reprezentują przeważającą większość produkcji folii PET we Wspólnocie (dalej zwanych „przemysłem wspólnotowym”). Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu przeglądu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 68 z 8.3.2006, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 270 z 29.9.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 288 z 6.11.2007, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 240 z 12.10.2007, s. 6.

- (15) Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.
- (16) Przedłożone przez strony pisemne i ustne uwagi zostały rozpatrzone i w stosownych przypadkach wzięte pod uwagę.
- (17) Ze względu na liczbę stron objętych tym przeglądem przewidziano zastosowanie metod kontroli wyrywkowej w dochodzeniu w sprawie subsydiowania, zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego. Aby umożliwić Komisji podjęcie decyzji o konieczności przeprowadzenia kontroli wyrywkowej, a jeżeli konieczność taka zostanie stwierdzona, aby umożliwić dobór próby, zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego poproszono producentów eksportujących o zgłoszenie się do Komisji w ciągu 15 dni od wszczęcia częściowego przeglądu okresowego i o dostarczenie informacji określonych w zawiadomieniu o wszczęciu przeglądu.
- (18) Po zbadaniu przedstawionych informacji, ze względu na niewielką liczbę producentów eksportujących w Indiach wykazujących swą gotowość do współpracy, postanowiono, iż w tym przypadku kontrola wyrywkowa nie jest konieczna.
- (19) Jedno z przedsiębiorstw, SRF Limited, które nie zostało wymienione w załączniku do zawiadomienia o wszczęciu przeglądu, zgłosiło się do Komisji i dostarczyło dowody na to, że spełnia warunki kwalifikowalności w odniesieniu do zakresu dochodzenia w ramach częściowego przeglądu okresowego, określonych w punkcie 4 zawiadomienia o wszczęciu przeglądu. Tym samym przedsiębiorstwo to zostało objęte dochodzeniem przeglądownym.
- (20) Przedsiębiorstwo Flex Industries Limited, objęte cłem wyrównawczym (rozporządzenie (WE) nr 367/2006) i cłem antydumpingowym (rozporządzenie (WE) nr 1292/2007), zmieniło swoją nazwę i obecnie znane jest pod nazwą Uflex Limited. Niniejsza zmiana nazwy nie ma wpływu na ustalenia poprzednich dochodzeń.
- (21) W celu uzyskania informacji niezbędnych dla dochodzenia Komisja przesłała kwestionariusze do producentów eksportujących, którzy spełnili warunki określone w zawiadomieniu w wszczęciu przeglądu. Poza tym kwestionariusz przesłano również rządowi Indii.
- (22) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od pięciu indyjskich eksporterów produkujących i od rządu Indii.
- (23) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszystkie informacje uznane za niezbędne do określenia subsydiowania. Przeprowadzono wizyty weryfikacyjne w siedzibach rządu indyjskiego w Deli, rządu stanu Maharashtra

w Bombaju, Indyjskiego Banku Rezerw w Bombaju oraz w na terenie następujących przedsiębiorstw:

- Ester Industries Limited, Nowe Delhi,
- Garware Polyester Limited, Bombaj,
- Polyplex Corporation Limited, Noida,
- SRF Limited, Gurgaon,
- Uflex Limited, Noida.

VI. Ujawnienie i uwagi w sprawie procedury

- (24) Rząd Indii i pozostałe zainteresowane strony zostały poinformowane o podstawowych faktach i okolicznościach, w oparciu o które zamierza się zaproponować zmianę stawki cła mającej zastosowanie wobec objętych postępowaniem współpracujących indyjskich producentów eksportujących, jak również o utrzymaniu obowiązujących środków w odniesieniu do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw, które nie współpracowały w ramach tego częściowego przeglądu okresowego. Wspomniane strony miały również stosowną ilość czasu na zgłoszenie uwag. Wszystkie opinie i uwagi zostały należycie wzięte pod uwagę, jak przedstawiono poniżej.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

- (25) Produkt objęty niniejszym przeglądem to taki sam produkt jak ten, którego dotyczy rozporządzenie (WE) nr 367/2006, a mianowicie folia z politereftalanu etylenu (PET) pochodząca z Indii i objęta kodami CN ex 3920 62 19 i ex 3920 62 90.

C. SUBSYDIA

1. Wprowadzenie

Programy ogólnokrajowe

- (26) W oparciu o informacje przedłożone przez rząd Indii i współpracujących indyjskich producentów eksportujących oraz o odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji przebadano następujące programy, co do których istnieje domniemanie, że w ich ramach udzielane są subsydia:
- a) program „Advance Authorisation” (wcześniej znany jako program „Advance Licence”);
 - b) program „Duty Entitlement Passbook”;
 - c) program „Export Promotion Capital Goods”;
 - d) specjalne strefy ekonomiczne/strefy przetwórstwa wywozowego/jednostki zorientowane na wywóz;
 - e) program „Income Tax Exemption”;
 - f) program „Export Credit”.

Programy regionalne

g) Pakietowy program zachęt (PSI).

- (27) Wymienione powyżej programy od a) do d) opierają się na Ustawie o handlu zagranicznym (Rozwój i regulacja) z 1992 r. (nr 22 z 1992 r.), która weszła w życie w dniu 7 sierpnia 1992 r. („Ustawa o handlu zagranicznym”). W Ustawie o handlu zagranicznym upoważnia się rząd Indii do wydawania zawiadomień dotyczących polityki eksportowej i importowej. Ich streszczenia publikowane są w dokumentach „Polityka eksportowa i importowa”, które Ministerstwo Handlu wydaje co pięć lat i regularnie uaktualnia. Dla ODP w niniejszej sprawie ma zastosowanie jeden dokument z zakresu polityki eksportowej i importowej, tj. pięcioletni plan dotyczący okresu od dnia 1 września 2004 r. do dnia 31 marca 2009 r. („polityka EXIM 04-09”). Ponadto rząd Indii w „Podręczniku procedur – od 1 września 2004 r. do 31 marca 2009 r., tom I” („PP I 04-09”) przedstawił również procedury, które regulują politykę EXIM 04-09. Podręcznik procedur jest również regularnie uaktualniany.
- (28) Program zwolnień z podatku dochodowego wymieniony powyżej pod lit. e) opiera się na Ustawie o podatku dochodowym z 1961 r., którą corocznie zmienia Ustawa o finansach.
- (29) Program kredytowania wywozu wymieniony wyżej pod lit. f) jest oparty na sekcji 21 i 35A indyjskiej Ustawy o regulacji bankowości z 1949 r., która zezwala Bankowi Rezerw Indii (ang. Reserve Bank of India, „RBI”) na kierowanie bankami komercyjnymi w dziedzinie kredytów eksportowych.
- (30) Programem wymienionym pod lit. g) zarządzają indyjskie władze regionalne.
- (31) Zgodnie z art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego Komisja zaprosiła rząd Indii do udziału w dodatkowych konsultacjach odnoszących się zarówno do zmienionych, jak i niezmienionych programów w celu wyjaśnienia faktycznych okoliczności dotyczących tych programów oraz w celu wypracowania wspólnego rozwiązania. Po przeprowadzeniu tych konsultacji, przy braku wspólnie uzgodnionego rozwiązania w odniesieniu do tych programów, Komisja objęła wszystkie powyższe programy dochodzeniem w sprawie subsydiowania.

Ogólne uwagi do ujawnionych informacji w sprawie subsydiowania

- (32) Po ujawnieniu informacji rząd Indii i jeden producent eksportujący utrzymywali, że nie dowiedziono, aby badane programy stanowiły korzyść dla ich odbiorcy. Analizując to twierdzenie, należy zauważyć, że w przypadku każdego programu objętego postępowaniem badano, czy ulga stanowi subsydium w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, tj. czy jest to finansowy wkład rządu Indii, który stanowi korzyść dla objętych dochodzeniem producentów eksportujących. Ponadto wyjaśniono, dlaczego uważa się, że korzyści uzyskane w ramach różnych programów podlegają środkom wyrównawczym. Poza tym wszyscy współpracujący producenci eksportujący otrzymali szczegółowe zestawienie obliczeń pokazujące, w jaki sposób ustalono korzyści w ramach każdego

z programów. W związku z powyższym argument ten należy odrzucić.

2. Program „Advance Authorisation” („AAS”)*a) Podstawa prawna*

- (33) Szczegółowy opis programu znajduje się w ustępach od 4.1.1 do 4.1.14 polityki EXIM 04-09 oraz w rozdziałach od 4.1 do 4.30 PP I 04-09. Program ten był zwany programem „Advance Licence” podczas poprzedniego dochodzenia w ramach przeglądu, które doprowadziło do nałożenia rozporządzeniem (WE) nr 367/2006 obowiązującego obecnie ostatecznego cła wyrównawczego.

b) Kwalifikowalność

- (34) AAS składa się z sześciu podprogramów, które zostały opisane bardziej szczegółowo w motywie 35. Podprogramy te różnią się między innymi zakresem kwalifikowalności. Producenci eksportujący i handlowcy eksportujący „powiązani” z wytwórcami pomocniczymi mają prawo do udziału w AAS w odniesieniu do wywozu fizycznego oraz w ramach zapotrzebowań rocznych. Producenci eksportujący realizujący dostawy do eksportera końcowego kwalifikują się do udziału w AAS z tytułu dostaw pośrednich. Główni kontrahenci zaopatrujący kategorie „uznane za wywóz” wymienione w ust. 8.2 polityki EXIM 04-09, tacy jak dostawcy zaopatrujący jednostki zorientowane na wywóz („EOU”), kwalifikują się do udziału w AAS w odniesieniu do kategorii „uznane za wywóz”. Wreszcie dostawcom pośrednim producentów-eksporterów przysługują świadczenia na kategorie „uznane za wywóz” w ramach podprogramów zamówień wcześniejszego uwolnienia („ARO”) oraz krajowej akredytywy otwartej przez nabywcę na rzecz sprzedawcy.

c) Zastosowanie w praktyce

- (35) Zezwolenia zaliczkowe mogą być wydawane w odniesieniu do następujących elementów:
- (i) **Wywóz fizyczny:** Jest to główny podprogram. Umożliwia on bezcłowy przywóz komponentów do produkcji określonego wyrobu przeznaczonego do wywozu. Termin „fizyczny” oznacza w tym kontekście, że produkt przeznaczony do wywozu musi opuścić terytorium Indii. W zezwoleniu wyszczególniona jest ulga przywózowa i obowiązek wywozu wraz z typem produktu przeznaczonego do wywozu;
- (ii) **Zapotrzebowanie roczne:** Takie zezwolenie nie jest związane z konkretnym produktem przeznaczonym do wywozu, ale z szerszą grupą produktów (np. z produktami chemicznymi i produktami pokrewnymi). Posiadacz zezwolenia może – do pewnego progu wartości ustalonego na podstawie dotychczasowych wielkości jego wywozu – dokonywać bezcłowego przywozu każdego komponentu używanego do produkcji artykułów zakwalifikowanych do takiej grupy produktów. Może on zdecydować o wywozie otrzymanego produktu przeznaczonego do wywozu wchodzącego w skład określonej grupy produktów i powstałego przy użyciu takiego materiału zwolnionego z cła;

- (iii) *Dostawy pośrednie*: Ten podprogram obejmuje przypadki, w których dwóch producentów zamierza wspólnie wytwarzać jeden produkt wywozowy, dzieląc między siebie proces produkcyjny. Producent-eksporter, który wytwarza produkt pośredni, może dokonywać bezcłowego przywozu komponentów oraz uzyskać na ten cel wsparcie w ramach AAS przeznaczone na dostawy pośrednie. Eksporter końcowy finalizuje produkcję i jest zobowiązany do wywozu gotowego produktu;
- (iv) *Kategoria „uznane za wywóz”*: Niniejszy podprogram umożliwia głównemu kontrahentowi bezcłowy przywóz komponentów niezbędnych do wytwarzania towarów, które mają być sprzedawane w charakterze „uznanych za wywóz” dla kategorii klientów wymienionych w ust. 8.2 lit. b)–f), g), i) oraz j) polityki EXIM 04-09. Według rządu Indii sprzedaż uznana za wywóz odnosi się do tych transakcji, w których dostarczone towary nie opuszczają kraju. Szereg kategorii dostaw uznawany jest za wywóz, pod warunkiem że towar wyprodukowany jest w Indiach, np. dostawa towarów do EOU lub do przedsiębiorstwa znajdującego się w specjalnej strefie ekonomicznej („SEZ”);
- (v) *ARO*: Posiadacz AAS, zamierzający pozyskać komponenty ze źródeł lokalnych w miejsce przywozu bezpośredniego, ma możliwość zaopatrywania się w nie w oparciu o podprogram ARO. W takich przypadkach zezwolenia zaliczkowe są poświadczane jako ARO i przyznawane lokalnemu dostawcy przy dostawie wymienionych w nich towarów. Przyznanie ARO upoważnia dostawcę lokalnego do korzystania ze świadczeń z tytułu kategorii uznawanych za wywóz zgodnie z ust. 8.3 polityki EXIM 04-09 (tj. AAS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, system ceł zwrotnych na uznany wywóz i zwrot ostatecznego podatku akcyzowego). W ramach mechanizmu ARO refunduje się podatki i cła dostawcy zamiast refundować je końcowemu eksporterowi w postaci zwrotu/refundacji ceł. Zwrot podatków/ceł można uzyskać zarówno w odniesieniu do komponentów ze źródeł lokalnych, jak i tych pochodzących z przywozu;
- (vi) *Krajowa akredytywa otwarta przez nabywcę na rzecz sprzedawcy*: Niniejszy podprogram, podobnie jak ten wymieniony wyżej, obejmuje dostawy ze źródeł lokalnych na rzecz posiadacza zezwolenia zaliczkowego. Posiadacz zezwolenia zaliczkowego może zwrócić się do banku o otwarcie akredytywy krajowej na rzecz lokalnego dostawcy. W przypadku przywozu bezpośredniego zezwolenie zostanie unieważnione przez bank jedynie w odniesieniu do wartości i ilości towaru pochodzącego ze źródeł lokalnych, a nie z przywozu. Dostawca lokalny będzie uprawniony do świadczeń za kategorie uznane za wywóz zgodnie z ust. 8.3 polityki EXIM 04-09 (tj. z AAS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, systemu ceł zwrotnych na uznany eksport oraz zwrotu ostatecznego podatku akcyzowego).
- (36) Trzech spośród współpracujących producentów eksportujących uzyskało zwolnienia w ramach AAS związane z produktem objętym postępowaniem w czasie ODP. Dwa z tych trzech przedsiębiorstw korzystały z dwóch podprogramów, tj. z (i) AAS w odniesieniu do wywozu fizycznego i (iii) AAS z tytułu dostaw pośrednich. Trzecie przedsiębiorstwo korzystało z podprogramu (ii) AAS w ramach zapotrzebowań rocznych. W związku z tym nie jest potrzebne ustalanie konieczności zastosowania środków wyrównawczych w odniesieniu do pozostałych, niewykorzystanych podprogramów.
- (37) W celu umożliwienia przeprowadzenia kontroli przez władze Indii posiadacz zezwolenia zaliczkowego jest prawnie zobowiązany do prowadzenia „zgodnej z prawdą i odpowiedniej dokumentacji dotyczącej zużycia i wykorzystania towarów przywożonych bezcłowo/pozyskiwanych w kraju” we wskazanym formacie (rozdziały 4.26, 4.30 i załącznik 23 do PP I 04-09), czyli rejestru rzeczywistego zużycia. Rejestr ten musi zostać skontrolowany przez zewnętrznego biegłego księgowego/księgowego kosztów i prac, który wydaje zaświadczenie stwierdzające, że określone rejestry i odpowiednia ewidencja zostały zbadane, a informacje dostarczone zgodnie z załącznikiem 23 są prawdziwe i poprawne pod każdym względem. Wyżej wspomniane przepisy mają jednak zastosowanie jedynie do zezwoleń zaliczkowych wydanych w dniu 13 maja 2005 r. lub później. W odniesieniu do wszystkich zezwoleń zaliczkowych i koncesji zaliczkowych wydanych przed tą datą wymaga się, aby ich posiadacze stosowali się do mających uprzednio zastosowanie przepisów dotyczących kontroli, tj. aby prowadzili zgodną z prawdą i odpowiednią dokumentację dotyczącą zużycia i wykorzystania przywożonych towarów objętych pozwoleniem, w formacie wskazanym w załączniku 18 (rozdział 4.30 i załącznik 18 do PP I 02-07).
- (38) W odniesieniu do podprogramów, z których w ODP korzystali dwaj współpracujący producenci eksportujący, tj. wywozu fizycznego i dostaw pośrednich, zarówno ulga przywózowa, jak i obowiązek wywozu są ustalane pod względem wielkości i wartości przez rząd Indii oraz są udokumentowane w treści zezwolenia. Ponadto w trakcie realizacji przywozu i wywozu odpowiednie transakcje muszą być udokumentowane przez urzędników państwowych na formularzu zezwolenia. Wielkość przywozu dozwolonego w ramach AAS ustala rząd Indii na podstawie standardowych norm dotyczących nakładów i wyników („normy SION”). Normy SION istnieją dla większości produktów, łącznie z produktami objętymi postępowaniem, i są publikowane w PP II 04-09. Ostatnio normy SION dla folii PET oraz dla wiórow PET, stanowiących produkt pośredni, zostały zmienione we wrześniu 2005 r.
- (39) W odniesieniu do podprogramu wymienionego powyżej w ppkt (ii) (AAS w ramach zapotrzebowań rocznych), z którego korzystał trzeci producent, w treści pozwolenia udokumentowana jest tylko wartość ulgi przywózowej. Posiadacz zezwolenia jest zobowiązany do „utrzymywania związku pomiędzy komponentami przywożonymi a wyrobem gotowym” (ust. 4.24 A lit. c) HOP I 04-09).

- (40) Przywożone komponenty nie są zbywalne i muszą być wykorzystane do wytworzenia odpowiedniego produktu przeznaczanego na wywóz. Obowiązek wywozu musi być spełniony w określonych ramach czasowych od wydania zezwolenia (24 miesiące z dopuszczalnym dwukrotnym przedłużeniem każdorazowo o 6 miesięcy).
- (41) Kontrola dokumentów wykazała, że stopień rzeczywistego zużycia przez przedsiębiorstwa objęte postępowaniem kluczowych surowców niezbędnych do wyprodukowania jednego kilograma folii PET był niższy niż właściwe normy SION. Niewątpliwie taka sytuacja miała miejsce w odniesieniu do nieaktualnej, normy SION dla folii PET, a także, w mniejszym zakresie, w odniesieniu do zmienionej normy SION, która weszła w życie we wrześniu 2005 r.
- (42) Dalsza weryfikacja wykazała, że żadne z przedsiębiorstw, których to dotyczy, nie prowadziło wymaganego przez prawo rejestru zużycia, o którym mowa w powyższym motywie 37. W związku z tym można jedynie stwierdzić, że określone przez władze Indii wymogi dotyczące kontroli nie były respektowane.

d) Wnioski

- (43) Zwolnienie z ceł przywozowych stanowi subsyduium w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, tj. finansowy wkład rządu Indii, który przyznał korzyść na rzecz eksporterów objętych dochodzeniem.
- (44) Ponadto AAS w odniesieniu do wywozu fizycznego, AAS z tytułu dostaw pośrednich oraz AAS w ramach zapotrzebowań rocznych są zgodnie z przepisami wyraźnie uzależnione od dokonania wywozu i w związku z tym należy je uznać za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych w myśl art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Bez zobowiązania się do wywozu przedsiębiorstwo nie może bowiem uzyskać korzyści wynikających z tych programów.
- (45) Żaden z trzech podprogramów stosowanych w niniejszym przypadku nie może być uważany za dozwolony system ceł zwrotnych na składniki procesu produkcji lub system zwrotu ceł za składniki zastępcze w znaczeniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiadają one zasadom określonym w załączniku I lit. i), załączniku II (definicja i zasady zwrotu ceł) oraz załączniku III (definicja i zasady zwrotu ceł za składniki zastępcze) rozporządzenia podstawowego. Rząd Indii nie zastosował skutecznie ani nowego, ani starego systemu kontroli, ani procedury kontroli w celu sprawdzenia, czy i w jakim zakresie komponenty były zużyte do wytworzenia produktu wywożonego (załącznik II część II pkt 4 rozporządzenia podstawowego, a w przypadku systemów zwrotu ceł za składniki zastępcze – załącznik III część II pkt 2 rozporządzenia podstawowego). Normy SION dla produktu objętego postępowaniem nie były wystarczająco sprecyzowane. Same normy SION nie mogą zostać uznane za mechanizm weryfikacyjny rzeczywistego zużycia, gdyż żadne z przedsiębiorstw, których to dotyczy, nie prowadziło rejestru zużycia, który dałby rządowi Indii możliwość odpowiednio dokładnej weryfikacji ilości komponentów

zużytych do produkcji przeznaczonej na wywóz. Rząd Indii nie przeprowadził również dalszego badania opartego na rzeczywiste wykorzystanej ilości takich komponentów, pomimo że badanie takie zwykle powinno być dokonane w przypadku braku skutecznego systemu kontroli (załącznik II część II pkt 5 oraz załącznik III część II pkt 3 do rozporządzenia podstawowego).

- (46) Uwzględniając powyższe, trzy omówione podprogramy podlegają środkom wyrównawczym.

e) Obliczenie kwoty subsyduium

- (47) Przy braku dozwolonych systemów zwrotu ceł lub systemów zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze, świadczenie podlegające środkom wyrównawczym to umorzenie całkowitych przywozowych należności celnych, zwykle należnych przy przywozie komponentów. W związku z powyższym należy odnotować, że w rozporządzeniu podstawowym przewiduje się nie tylko objęcie wyrównaniem „nadmiernego” umorzenia należności celnych. Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i załącznikiem I lit. i) rozporządzenia podstawowego wyrównaniu podlega jedynie nadmierne umorzenie należności celnych, pod warunkiem spełnienia wymagań określonych w załącznikach II i III do rozporządzenia podstawowego. Warunki te nie były jednak spełnione w niniejszym przypadku. Zatem, jeżeli nie zostanie wykazany odpowiedni poziom monitorowania, nie ma zastosowania powyższy wyjątek dotyczący systemów zwrotu ceł, natomiast zastosowanie ma zwykła zasada wyrównywania kwot niezapłaconych należności celnych (dochód utracony), a nie jakiegokolwiek domniemanego nadmiernego umorzenia. Jak podano w załączniku II część II oraz załączniku III część II do rozporządzenia podstawowego, obliczenie takiego nadmiernego umorzenia nie należy do organu prowadzącego dochodzenie. Przeciwnie, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego do organu tego należy jedynie ustalenie wystarczającego dowodu pozwalającego odrzucić adekwatność domniemanego systemu weryfikacji.
- (48) Kwota subsyduium dla tych trzech eksporterów, którzy korzystali z AAS, została obliczona na podstawie nieopłaconych ceł przywozowych (cło podstawowe i szczególne cła dodatkowe) za materiały przywożone w ramach trzech podprogramów stosowanych podczas ODP (licznik). Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego w przypadkach złożenia uzasadnionych roszczeń poniesione opłaty, niezbędne do uzyskania subsyduium, zostały odjęte od kwoty subsyduium. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wielkość subsyduium została rozdzielona pomiędzy przychód z dokonanego wywozu podczas ODP jako właściwy mianownik, ponieważ subsyduium zależy od wielkości wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych.
- (49) Trzej eksporterzy produkujący objęci postępowaniem odnieśli w czasie ODP korzyści z tego programu, wynoszące od 0,5 % do 2,1 %.

3. Program „Duty Entitlement Passbook” („DEPBS”)

a) Podstawa prawna

- (50) Szczegółowy opis DEPBS zawarto w ust. 4.3 polityki EXIM 04-09 oraz w rozdziale 4 PP I 04-09.

b) Kwalifikowalność

- (51) Do skorzystania z tego programu kwalifikuje się dowolny producent eksportujący lub handlowiec eksportujący.

c) Stosowanie DEPBS w praktyce

- (52) Kwalifikujący się eksporter może złożyć wniosek o przyznanie mu w ramach DEPBS kredytów, które są obliczane jako procent od wartości produktów wywiezionych w ramach tego programu. Takie stawki DEPBS zostały ustalone przez władze indyjskie dla większości produktów, włącznie z produktem objętym postępowaniem. Są one ustalane na podstawie norm SION z uwzględnieniem zakładanej zawartości komponentów przywożonych z zagranicy w produkcie wytwarzanym na wywóz oraz częstotliwości występowania cła na takie materiały przywozowe, bez względu na to, czy należności celne przywozowe z tytułu domniemanego przywozu zostały rzeczywiście uiszczone czy nie.

- (53) Aby przedsiębiorstwo kwalifikowało się do wsparcia w ramach programu, musi ono dokonywać wywozu produktu. W momencie transakcji wywozowej eksporter musi przedstawić władzom Indii oświadczenie o dokonywaniu wywozu w ramach programu DEPBS. W celu wywozu towarów władze indyjskie wystawiają w trakcie procedury wysyłkowej wywozowy list przewozowy. Dokument ten wskazuje między innymi kwotę kredytu DEPB, jaki ma zostać przyznany tej transakcji wywozowej. W tym momencie eksporter zna kwotę, jaką otrzyma. Po wystawieniu wywozowego listu przewozowego przez władze celne rząd Indii nie może odmówić przyznania kredytu w ramach DEPBS. Stawką DEPBS stosowaną do obliczenia kwoty korzyści jest stawka obowiązująca w chwili sporządzania deklaracji wywozowej. W związku z tym nie ma możliwości wstecznego dostosowania poziomu korzyści.

- (54) Kredyty DEPBS są zbywalne bez ograniczeń i ważne przez okres 12 miesięcy od daty wydania. Mogą one być wykorzystane na uiszczenie należności celnych z tytułu kolejnych transakcji przywozowych dowolnych produktów podlegających prawu przywozu bez ograniczeń, z wyjątkiem dóbr inwestycyjnych. Towary przywożone z wykorzystaniem tak uzyskanych kredytów mogą być sprzedawane na rynku krajowym (podlegają wtedy podatkowi od sprzedaży) lub wykorzystane do innych celów.

- (55) Wnioski o przyznanie kredytu z programu DEPBS są składane w formie elektronicznej i mogą obejmować

nieograniczoną liczbę transakcji wywozowych. Nie istnieją *de facto* ściśle określone terminy składania wniosków o przyznanie kredytu z programu DEPBS. System elektroniczny używany do zarządzania programem DEPBS nie wyklucza automatycznie transakcji wywozowych przekraczających termin składania wniosków wspomniany w rozdziale 4.47 PP I 04-09. Ponadto, jak zostało to wyraźnie określone w rozdziale 9.3 PP I 04-09, wnioski, które wpłynęły po upływie terminu ich składania, mogą nadal być rozpatrywane z uwzględnieniem niewielkiej kary umownej (tj. 10 % wartości uprawnienia).

d) Wnioski dotyczące DEPBS

- (56) DEPBS zapewnia subsydia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Kredyty z DEPBS stanowią wkład finansowy rządu Indii, gdyż ostatecznie są one wykorzystywane jako wyrównanie przywozowych opłat celnych, tym samym zmniejszając przychód z cel uzyskiwanych przez rząd Indii, który w innym przypadku byłby należny. Ponadto środki w ramach DEPBS zapewniają korzyści eksporterowi, gdyż poprawiają jego płynność finansową.
- (57) Ponadto środki w ramach DEPBS są uwarunkowane zgodnie z przepisami wynikami eksportu i tym samym są uważane za szczególne oraz podlegające środkom wyrównawczym zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (58) Program ten nie może być uznany za dozwolony system zwrotu cel zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system zwrotu cel za składniki zastępcze w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w załączniku I lit. i), załączniku II (definicja i zasady systemu cel zwrotnych) oraz załączniku III (definicja i zasady zwrotu cel zapłaconych za składniki zastępcze) rozporządzenia podstawowego. Eksporter nie jest zobowiązany do rzeczywistego wykorzystania towarów przywożonych na zasadach bezcłowych do procesu produkcji, a kwota przyznanego kredytu nie jest obliczana w powiązaniu z rzeczywistie wykorzystaną ilością takich komponentów. Ponadto nie istnieje żaden system lub procedura potwierdzająca, które komponenty są wykorzystywane do produkcji produktu na wywóz lub czy wystąpiła nadmierna płatność należności celnych przywozowych w znaczeniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego. Wreszcie eksporter kwalifikuje się do korzystania z programu DEPBS niezależnie od tego, czy przywozi jakiegokolwiek komponenty. Aby uzyskać korzyści, wystarczy, aby eksporter dokonał jedynie wywozu gotowych produktów, bez potrzeby wykazywania, że którykolwiek z użytych komponentów pochodził z przywozu. Stąd też nawet eksporterzy, którzy nabywali wszystkie komponenty ze źródeł lokalnych i nie przywozili żadnych towarów, które można było użyć jako komponenty w procesie produkcji, kwalifikują się do korzystania z programu DEPBS.

e) Obliczenie kwoty subsydium

(59) Zgodnie z art. 2 ust. 2 oraz art. 5 rozporządzenia podstawowego oraz metodą obliczeń stosowaną dla tego programów w rozporządzeniu (WE) nr 367/2006 kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obliczona w rozumieniu kwoty korzyści przeniesionych na ich odbiorcę, co do których ustalono, że otrzymał je w trakcie ODP. Biorąc to pod uwagę, uznano, że przeniesienie korzyści na odbiorcę zostało dokonane w momencie realizacji transakcji wywozowej na warunkach określonych w tym programie. Od tego momentu rząd Indii ponosi odpowiedzialność z tytułu rezygnacji z opłat celnych, co stanowi wkład finansowy w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Gdy tylko władze celne wystawią wywozowy list przewozowy określający między innymi wysokość środków przyznanych w ramach DEPBS w odniesieniu do tej konkretnej transakcji, rząd Indii nie może już decydować o przyznaniu subsydium lub odmowie przyznania. Ponadto współpracujący producenci eksportujący księgowali środki z DEPBS na zasadzie memoriałowej jako przychód uzyskany w momencie zawarcia transakcji wywozowej.

(60) W przypadkach uzasadnionych roszczeń opłaty słusznie poniesione na rzecz uzyskania subsydium zostały odjęte od ustalonej tą metodą kwoty uzyskanych kredytów, aby otrzymać kwoty subsydiów wyrażone w liczniku, w myśl art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium przydzielona do wysokości obrotu w eksporcie podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym została określona jako właściwy mianownik, gdyż subsydium jest uzależnione od dokonania wywozu i nie było udzielane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych czy przetransportowanych towarów.

(61) Czterej eksporterzy produkujący objęci postępowaniem odnieśli w czasie ODP korzyści z tego programu, wynoszące od 2,7 % do 5,9 %.

4. Program „Export Promotion Capital Goods” („EPCGS”)*a) Podstawa prawna*

(62) Szczegółowy opis EPCGS zawarto w rozdziale 5 polityki EXIM 04-09 oraz w rozdziale 5 PP I 04-09.

b) Kwalifikowalność

(63) Do korzystania z tego programu kwalifikują się producenci eksportujący, handlowcy eksportujący „powiązani z” producentami pomocniczymi oraz dostawcy usług.

c) Zastosowanie w praktyce

(64) Zgodnie z warunkiem obowiązku wywozu przedsiębiorstwo może przywozić dobra inwestycyjne (nowe, a od kwietnia 2003 r. – dobra inwestycyjne używane, niemające więcej niż 10 lat) po obniżonej stawce celnej. W tym

celu rząd Indii wystawia po otrzymaniu stosownego wniosku i uiszczeniu opłaty licencji EPCGS. Począwszy od kwietnia 2000 r., program ten przewiduje obniżoną stawkę cła przywozowego wynoszącą 5 % dla wszystkich dóbr inwestycyjnych przywożonych w ramach tego programu. Do dnia 31 marca 2000 r. stosowana była efektywna stawka celna w wysokości 11 % (w tym 10 % dopłaty), a w przypadku przywozów o znacznej wartości stosowano zerową stawkę celną. Aby spełnić obowiązek wywozowy, przywożone dobra inwestycyjne muszą zostać wykorzystane do wyprodukowania określonej ilości towarów na wywóz w określonym okresie.

(65) Posiadacze zezwolenia EPCGS mogą również zaopatrywać się w dobra inwestycyjne lokalnie. W takim wypadku lokalny producent dóbr inwestycyjnych może przeznaczyć korzyści na bezcłowy przywóz składników potrzebnych do produkcji tych dóbr inwestycyjnych. Lokalny producent może również ubiegać się o korzyści z uznanego eksportu w związku z dostawą dóbr inwestycyjnych posiadaczowi zezwolenia EPCGS.

d) Uwagi do ujawnionych informacji

(66) Po ujawnieniu informacji jeden producent eksportujący podkreślił, że dobra inwestycyjne przywożone w ramach tego programu były wykorzystywane także do wytwarzania produktów, które nie były objęte postępowaniem, i że przy ustalaniu marginesu subsydium należy podzielić ustaloną kwotę subsydium przyporządkowaną do ODP przez wywóz nie tylko produktu objętego postępowaniem. Argument ten uznano za zasadny i odpowiednio dostosowano sposób obliczania kwoty korzyści dla tego przedsiębiorstwa w ramach niniejszego programu.

e) Wnioski w sprawie programu EPCGS

(67) EPCGS zapewnia subsydia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Obniżenie ceł stanowi wkład finansowy rządu Indii, ponieważ ulga ta zmniejsza jego wpływy z cła, które w przeciwnym przypadku byłoby należne. Ponadto obniżenie cła jest korzyścią dla eksportera, ponieważ należności celne zaoszczędzone na przywozie poprawiają jego płynność finansową.

(68) Ponadto EPCGS jest prawnie uwarunkowany wynikami wywozu, ponieważ takich zezwoleń nie można uzyskać bez zobowiązania się do eksportu. Program ten uznaje się zatem za subsydium szczególne i podlegające środkom wyrównawczym w myśl art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

(69) Wreszcie programu tego nie można uznać za stanowiący dozwolony system zwrotu ceł zapłaconych za składniki procesu produkcji lub system zwrotu ceł zapłaconych za składniki zastępcze w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Dobra inwestycyjne nie wchodzą w zakres takich dopuszczalnych systemów określonych w załączniku I lit. i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie zostały one wykorzystane do wytworzenia wywiezionych produktów.

f) Obliczenie kwoty subsydium

- (70) Kwota subsydium została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie niezapłaconego cła od importowanych dóbr inwestycyjnych, poprzez rozłożenie subsydium na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich aktywów w branży objętej postępowaniem. Zgodnie z ustaloną praktyką tak obliczona kwota, którą można przyporządkować do ODP, została dostosowana poprzez dodanie odsetek z tego okresu, aby odzwierciedlała całkowitą wartość korzyści odniesionych w tym czasie. Uznano, że komercyjna stopa procentowa obowiązująca w Indiach w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym była właściwa dla tego celu. W przypadkach złożenia uzasadnionych roszczeń odjęta została niezbędna opłata, poniesiona na uzyskanie subsydium, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 7 ust. 2 oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ta kwota subsydium została przydzielona jako właściwy mianownik do obrotu w wywozie podczas ODP, ponieważ subsydium zależy od dokonania wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywożonych lub przetransportowanych.

- (71) Czterej eksporterzy produkujący objęci postępowaniem odnieśli w czasie ODP korzyści z tego programu, wynoszące od 1,0 % do 1,9 %.

**5. Program „Export Processing Zones” („EPZS”)/
Program „Special Economic Zones” („SEZS”)/
Program „Export Oriented Units” („EOUS”)**

- (72) Stwierdzono, że żaden ze współpracujących eksporterów produkujących nie miał ani statusu EOU, ani nie miał siedziby w EPZ. Natomiast jeden współpracujący producent eksportujący miał siedzibę w SEZS, a w ODP otrzymywał subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych. Poniższy opis i ocena ograniczają się zatem do programu SEZS.

a) Podstawa prawna

- (73) Rozdział 7 polityki EXIM 04-09 i rozdział 7 podręcznika PP I 04-09 odnoszą się do programu SEZS. Polityka EXIM i podręcznik procedur nie zawierają już szczegółowych zasad i przepisów dotyczących SEZS. Odpowiednie przepisy dotyczące polityki i przepisy wykonawcze zawarte są w ustawie o specjalnych strefach ekonomicznych z 2005 r. (nr 28 z 2005 r.) i zasadach dotyczących specjalnych stref ekonomicznych z 2006 r. (powiadomienie z dnia 10 lutego 2006 r.).

b) Kwalifikowalność

- (74) Z zasady wszystkie przedsiębiorstwa, które zobowiązują się do dokonania eksportu całej swojej produkcji lub wszystkich swoich usług, kwalifikują się do korzystania z systemu SEZS. Obejmuje to również przedsiębiorstwa zajmujące się wyłącznie handlem. W przeciwieństwie do programu EOUS, w programie SEZS nie występują progi dotyczące minimalnych inwestycji w środki trwałe, które przedsiębiorstwa muszą spełnić, aby mieć prawo do udziału w tym programie.

c) Zastosowanie w praktyce

- (75) Program SEZS jest kontynuacją wcześniejszego programu stref przetwórstwa wywozowego („EPZS”). Specjalne strefy ekonomiczne (SEZ) są ściśle wytyczonymi enklawami bezcłowymi i dla celów działań handlowych, celnych i podatkowych traktuje się je jako obce terytorium. Jednostki SEZS mają siedzibę w określonych strefach stworzonych do tego celu. Obecnie działa już siedemnaście stref w ramach SEZS, które uzyskały zgodę władz Indii na ich utworzenie.
- (76) Wniosek o nadanie statusu SEZ musi zawierać szczegółowe informacje dotyczące najbliższych pięciu lat działalności, między innymi na temat planowanej wielkości produkcji, przewidywanej wartości wywozu, wymagań przywózowych oraz wymagań lokalnych. W przypadku gdy władze zaakceptują taki wniosek przedsiębiorstwa, przedsiębiorstwo jest informowane o warunkach dołączonych do powyższego zezwolenia. Umowa dotycząca przyznania przedsiębiorstwu statusu w ramach SEZS jest ważna przez pięć lat. Umowę można przedłużać na kolejne okresy.
- (77) Najważniejszym obowiązkiem jednostek SEZS, określonym w rozdziale VI Zasad dotyczących specjalnych stref ekonomicznych z 2006 r., jest uzyskanie przychodów netto w wymianie międzynarodowej („NFE”), co oznacza, że w danym okresie odniesienia (5 lat od rozpoczęcia produkcji handlowej) całkowita wartość wywozu musi być wyższa niż całkowita wartość towarów przywożonych.
- (78) Jednostki SEZS mają prawo do następujących ulg:
- (i) zwolnienie z ceł przywózowych na wszystkie rodzaje towarów (włącznie z dobrami inwestycyjnymi, surowcami i towarami konsumpcyjnymi) niezbędnych do wytwarzania, produkcji, przetwarzania lub w związku z nimi;
 - (ii) zwolnienie z podatku akcyzowego na towary nabyte ze źródeł lokalnych;
 - (iii) zwolnienie z centralnego podatku od sprzedaży od towarów zakupionych na rynku lokalnym;
 - (iv) możliwość sprzedaży części produkcji na rynku lokalnym, pod warunkiem osiągnięcia przychodów netto w wymianie międzynarodowej po opłaceniu obowiązujących ceł; SEZS nie są traktowane jako część terytorium objętego indyjskim systemem fiskalnym/celnym;
 - (v) całkowite zwolnienie w pierwszych pięciu latach z podatku dochodowego od zysków z wywozu z jednostek SEZ, zgodnie z przepisami sekcji 10 AA Ustawy o podatku dochodowym; zwolnienie z 50 % wysokości tego podatku w pięciu następnych latach z możliwością dalszych korzyści w następnych pięciu latach; oraz
 - (vi) zwolnienie z podatku od usług, z których korzysta się na terenie SEZ.

- (79) Jednostki prowadzące działalność w ramach SEZS podlegają dozorowi urzędników celnych zgodnie z odpowiednimi przepisami ustawy o cłach.
- (80) Jednostki te, zgodnie z zasadą 22 ust. 2 Zasad dotyczących specjalnych stref ekonomicznych z 2006 r., są prawnie zobowiązane do prowadzenia odpowiedniej dokumentacji, dotyczącej wartości towarów przywożonych lub nabytych w krajowym obszarze taryfowym, zużycia i wykorzystania towarów, produkcji towarów i wywozu towarów, sprzedaży krajowym obszarze taryfowym itp.
- (81) Jednakże zgodnie z zasadą 35 Zasad dotyczących specjalnych stref ekonomicznych z 2006 r. jednostka SEZ nie ma w żadnym momencie obowiązku powiązania każdej partii przywozu z dokonywanym przez siebie wywozem, transferami do innych jednostek lub sprzedażą w krajowym obszarze taryfowym.
- (82) Ocena przywozu oraz surowców i dóbr inwestycyjnych zakupionych na rynku krajowym dokonywana jest w oparciu o zaświadczenia wystawiane przez przedmiotowe przedsiębiorstwo. To samo dotyczy sprzedaży eksportowej. Dlatego też władze celne nie przeprowadzają rutynowych kontroli towarów przesyłanych przez jednostkę SEZ.
- (83) W rozpatrywanym przypadku współpracujący producent eksportujący korzystał z programu w celu przywozu surowców i dóbr inwestycyjnych zwolnionych z cła przywozowego, zaopatrywania się na rynku krajowym w towary zwolnione z podatku akcyzowego, zaopatrywania się na rynku krajowym w towary zwolnione od centralnego podatku od sprzedaży i aby uzyskać zwolnienie z podatku od usług. Dochodzenie wykazało, że producent eksportujący objęty postępowaniem nie odniósł korzyści wynikających z przepisów SEZS o zwolnieniu z podatku dochodowego.
- d) Uwagi do ujawnionych informacji
- (84) Po ujawnieniu informacji jeden producent eksportujący, mający siedzibę w SEZ, przedstawił szereg uwag i starał się dowieść na przykład, że podprogramy, z których korzystało przedsiębiorstwo, są dopuszczalnymi programami zwolnień z cła (cła zwrotne na składniki procesu produkcji) i że stosowane podprogramy nie są subsydiem, ponieważ nie stanowią korzyści. Te argumenty producenta eksportującego omówiono poniżej.
- e) Wnioski dotyczące SEZS
- (85) W odniesieniu do zwolnienia z podatku akcyzowego na towary nabyte ze źródeł lokalnych stwierdzono, że cło od zakupu uiszczane przez przedsiębiorstwo niebędące jednostką SEZS może być zaliczone na poczet płatności przyszłych zobowiązań celnych, na przykład podatku akcyzowego od sprzedaży krajowej (tak zwany mechanizm „CENVAT”). Dlatego też uiszczony podatek akcyzowy od zakupu nie jest ostateczny. Za pomocą mechanizmu kredytującego „CENVAT” ostateczne cło nakłada się tylko na wartość dodaną, nie zaś na komponenty. Zatem udzielając zwolnienia z podatku akcyzowego od zakupów dokonywanych przez jednostkę SEZS, rząd nie traci żadnych dodatkowych dochodów, a zatem nie wiąże się to z dodatkową korzyścią odniesioną przez jednostkę SEZS. W tej sytuacji, ponieważ nie wiąże się to z dodatkową korzyścią dla jednostki SEZS, nie zachodzi potrzeba dalszej analizy tego podprogramu w ramach niniejszego dochodzenia.
- (86) Zwolnienie jednostki SEZS z dwóch rodzajów cła przywozowych (cła podstawowego oraz szczególnego cła dodatkowego, zwykle należnych z tytułu przywozu surowców i dóbr inwestycyjnych), jak też zwolnienie z podatku od sprzedaży, stanowią wkład finansowy w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Rząd zrezygnował ze swojego przychodu, który powstałby, gdyby nie istniał ten program, co z kolei przyniosło korzyść jednostce SEZS w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, poprawiając w ten sposób jego płynność finansową. Subsytia są prawnie uzależnione od wywozu i w związku z tym uznaje się, że mają one charakter szczególny i podlegają środkom wyrównawczym zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Cel wywozowy działalności SEZS, określony w zasadzie 2 Zasad dotyczących specjalnych stref ekonomicznych z 2006 r., stanowi warunek niezbędny do uzyskania zachęt finansowych.
- (87) Producent eksportujący utrzymywał, że podprogramy, z których korzystało jego przedsiębiorstwo, są dozwolonymi programami zwolnień z cła (cła zwrotne na składniki procesu produkcji) na mocy artykułu 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i załącznika I rozporządzenia podstawowego i dlatego nie podlegają środkom wyrównawczym. Przedsiębiorstwo stwierdziło, że w załączniku I do rozporządzenia podstawowego przewiduje się, że subsydiom wywozowe stanowią jedynie: zwolnienie z opłat przywozowych przekraczających opłaty pobierane od przywożonych środków wykorzystywanych do produkcji produktu na wywóz, umorzenie tych opłat lub ich zwrot. Innymi słowy, jeżeli nie występuje nadmierne umorzenie opłat lub zwolnienie z opłat, to zwolnienie z należności celnych od przywozu składników produkcji koniecznych do wytwarzania, produkcji, przetwarzania produktu eksportowego nie mogą być uznawane za subsydium podlegające środkom wyrównawczym.
- (88) W odpowiedzi na ten argument należy przede wszystkim zauważyć, że wysokość korzyści odnoszonych przez jednostkę SEZ jest prawnie uzależniona od wyników wywozu. Ponadto programy te nie mogą być uznane za dozwolone systemy zwrotu cła zwrotnych zapłaconych za składniki procesu produkcji lub systemy zwrotu cła za składniki zastępcze w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiadają one rygorystycznym zasadom określonym w załączniku I (lit. h) i i)), załączniku II (definicja i zasady zwrotu cła) oraz załączniku III (definicja i zasady zwrotu cła za składniki zastępcze) rozporządzenia podstawowego. W przypadku gdy stosuje się przepisy dotyczące zwolnień z podatku od sprzedaży oraz zwolnień z cła przywozowego w celu nabycia dóbr inwestycyjnych, przepisy te nie są zgodne z zasadami odnoszącymi się do dozwolonego systemu cła zwrotnych,

ponieważ dobra inwestycyjne nie są wykorzystywane w procesie produkcyjnym, tak jak to jest wymagane w załączniku I lit. h) (zwrot podatku od sprzedaży) oraz lit. i) (umorzenie cel przywózowych). Poza tym potwierdzono, że rząd Indii nie posiada ani skutecznego systemu weryfikacji, ani procedury pozwalającej sprawdzić, czy i w jakim zakresie komponenty zwolnione z cła lub podatku od zakupu były użyte do wytworzenia produktu wywożonego (załącznik II część II pkt 4 rozporządzenia podstawowego, a w przypadku systemów zwrotu cel za składniki zastępcze – załącznik III część II pkt 2 rozporządzenia podstawowego). Faktycznie wymagane jest, aby jednostka SEZ uzyskiwała przychody netto w wymianie międzynarodowej („NFE”), lecz nie istnieje system weryfikacji pozwalający kontrolować, czy przywożone towary wykorzystywane są przy produkcji wywożonych produktów.

(89) Jako alternatywny argument producent eksportujący stwierdził, że podprogramy, z których korzystało to przedsiębiorstwo, nie stanowią subsydiów, ponieważ nie stanowią korzyści dla przedsiębiorstwa. W odniesieniu do sprzedaży krajowej producenci eksportujący utrzymywali, że ponieważ jednostka SEZ nie jest traktowana jako część terytorium objętego indyjskim systemem fiskalnym/celnym, to za gotowe produkty sprzedawane na rynku krajowym należy uiszczyć należności celne w pełnej wysokości. Dowodzono również, że nie została odniesiona korzyść, ponieważ cła, z których zwolniono komponenty wykorzystane do produkcji towarów sprzedanych na rynku krajowym, są niższe niż cła płacone przez przedsiębiorstwo należne w przypadku sprzedaży na rynku krajowym.

(90) Rozważając to twierdzenie, należy zauważyć, że mimo iż celem utworzenia jednostek SEZ jest uzyskiwanie przychodów netto w wymianie międzynarodowej („NFE”), to jednostki te mają możliwość sprzedawania części swojej produkcji na rynku krajowym. W ramach programu SEZ towary, które przeszły odprawę celną między strefą a rynkiem krajowym, będą traktowane jako towary przywożone. Jednostka SEZ jako taka znajduje się w takiej samej sytuacji jak pozostałe przedsiębiorstwa działające na rynku krajowym, tj. musi płacić obowiązujące cła i podatki od zakupionych towarów. W tym kontekście należy wyraźnie zaznaczyć, że decyzja rządu dotycząca pobierania podatku od towarów wykorzystywanych na rynku wewnętrznym nie oznacza, że zwolnienie jednostek SEZ z cel przywózowych i podatku od sprzedaży nie jest korzyścią w związku ze sprzedażą eksportową produktu objętego postępowaniem. Ponadto sprzedaż na rynku krajowym nie ma wpływu na bardziej ogólną ocenę adekwatności stosowanego systemu weryfikacji.

(91) W odniesieniu do sprzedaży eksportowej producent eksportujący argumentował, że zwolnienie z cel przywózowych i podatków nie stanowi subsydium podlegającego wyrównaniu, jeżeli nie dochodzi do nadmiernego umorzenia opłat. Przedsiębiorstwo utrzymywało także, że jednostka SEZ podlega dozorowi urzędników celnych i że jeżeli nie opłaciła obowiązujących cel, to nie może sprzedawać komponentów na rynku krajowym lub

włączać tych komponentów w produkty, które mają być sprzedane na rynku krajowym. Według eksportera produkującego nie dochodzi tu zatem do nadmiernego umorzenia.

(92) W odpowiedzi na ten argument należy przypomnieć, że nie istnieje system lub procedura potwierdzające, które komponenty są wykorzystywane do produkcji produktu na wywóz i czy wystąpiła nadpłata przywózowych należności celnych i podatków w znaczeniu załączników I, II i III do rozporządzenia podstawowego. Jednostka SEZ nie ma w żadnym momencie prawnego obowiązku łączenia każdej przesyłki eksportowej z miejscem przeznaczenia odpowiedniego produktu końcowego. Tylko w przypadku wprowadzenia takich kontroli władze indyjskie mogłyby uzyskać wystarczające informacje o końcowym przeznaczeniu komponentów, co umożliwiłoby sprawdzenie, czy zwolnienia z cła/podatku od sprzedaży nie przewyższają wartości komponentów przeznaczonych do wywozu. Wewnętrzne systemy przedsiębiorstwa nie byłyby w takim przypadku wystarczające, ponieważ to rząd musiałby opracować i wprowadzić system weryfikacji zwrotu cel zapłaconych za składniki procesu produkcji. W związku z tym w toku postępowania ustalono, że przepisy i zasady działalności SEZS nie wymagają jednoznacznie, aby jednostka SEZ dokumentowała związek pomiędzy materiałami przywożonymi oraz gotowym produktem; ponadto rząd Indii nie ustanowił skutecznego mechanizmu kontroli, który określałby, które komponenty zostały wykorzystane w produkcji na wywóz i w jakiej ilości.

(93) Rząd Indii nie przeprowadził również dalszego badania opartego na rzeczywiście wykorzystanej ilości komponentów, pomimo że badanie takie co do zasady jest wymagane w przypadku braku skutecznego systemu kontroli (załącznik II część II pkt 5 oraz załącznik III część II pkt 3 do rozporządzenia podstawowego). Ponadto rząd Indii nie przedstawił dowodu na to, że nie doszło do nadmiernego umorzenia.

f) Obliczanie kwoty subsydium

(94) W związku z tym i przy braku dozwolonego systemu zwrotu cel lub systemu zwrotu cel zapłaconych za składniki zastępcze, świadczenia podlegające środkom wyrównawczym w OD to umorzenie całkowitych należności celnych (cła podstawowego oraz szczególnego cła dodatkowego), zwolnienie z podatku od sprzedaży towarów zakupionych na rynku krajowym oraz zwolnienie z podatku od usług.

(95) Co się tyczy zwolnienia z cel podstawowych, zwolnienia z podatku od sprzedaży na towary zakupione na rynku krajowym oraz zwolnienia z podatku od usług, to licznik (kwota subsydium) została obliczona na podstawie kwot zwolnień podczas ODP. Od tych kwot, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, odliczono poniesione koszty, niezbędne do uzyskania subsydium, w wyniku czego uzyskano kwotę subsydium w liczniku.

- (96) W przeciwieństwie do surowców, dobra inwestycyjne nie są fizycznie składnikiem wyrobów gotowych. W związku ze zwolnieniem od podatku od zakupu dóbr inwestycyjnych kwota subsydium została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie niezapłaconego cła od importowanych dóbr inwestycyjnych, poprzez rozłożenie subsydium na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich aktywów w branży objętej postępowaniem. Zgodnie z ustaloną praktyką tak obliczona kwota, którą można przyporządkować do ODP, została dostosowana poprzez dodanie odsetek z tego okresu, aby odzwierciedlała całkowitą wartość korzyści odniesionych w tym czasie. Uznano, że komercyjna stopa procentowa obowiązująca w Indiach w ODP była właściwa do tego celu. W przypadkach złożenia uzasadnionych roszczeń odjęta została niezbędna opłata, poniesiona na uzyskanie subsydium, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (97) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwoty subsydiów, ustalone w powyższych motywach 95 i 96, zostały rozdzielone pomiędzy przychód z dokonanego wywozu podczas ODP jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium zależy od wielkości wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych. Wysokość obliczonego w ten sposób marginesu subsydium wynosi 5,4 %.

6. Program „Income Tax Exemption” (ITES)

- (98) W ramach tego programu eksporterzy mogli korzystać z częściowego zwolnienia z podatku dochodowego od zysków pochodzących ze sprzedaży eksportowej. Podstawa prawna dla tego zwolnienia ustalona została w sekcji 80HHC Umowy o technologii informacyjnej (ITA).
- (99) Ten przepis ITA został uchylony, począwszy od roku podatkowego 2005–2006 (tj. od roku budżetowego trwającego od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 31 marca 2005 r.), tak więc po dniu 31 marca 2004 r. nie przyznaje się żadnych korzyści na mocy sekcji 80HHC ITA. Współpracujący producenci eksportujący nie korzystali podczas ODP z żadnych świadczeń w ramach tego programu. W związku z powyższym, ponieważ wycofano się z tego programu, zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie będą w odniesieniu do nich ustalone środki wyrównawcze.

7. Program „Export Credit” („ECS”)

a) Podstawa prawna

- (100) Szczegóły tego programu zostały określone w Okólniku głównym DBOD nr DIR.(Exp).BC 02/04.02.02/2007-08 (Kredyt eksportowy w walucie zagranicznej) i w Okólniku głównym DBOD nr DIR.(Exp).BC 01/04.02.02/2007-08 (Kredyt eksportowy w rupiach) Indyjskiego Banku Rezerw („RBI”), adresowanych do wszystkich banków komercyjnych w Indiach.

b) Kwalifikowalność

- (101) Do korzystania z tego programu kwalifikują się eksportujący producenci i eksportujące podmioty handlowe. Ustalono, że trzech współpracujących producentów eksportujących odniosło korzyści w ramach ECS.

c) Zastosowanie w praktyce

- (102) W ramach tego programu RBI ustala obowiązujące pułapy stóp procentowych kredytów eksportowych, zarówno w rupiach indyjskich, jak i w walucie obcej, które mogą być stosowane przez banki komercyjne w stosunku do eksporterów. Program ECS składa się z dwóch podprogramów: programu „Pre-Shipment Export Credit”, który obejmuje kredyty udzielane eksporterowi na sfinansowanie zakupu, przetwarzania, wytworzenia, pakowania lub wysyłki towarów przed dokonaniem wywozu, oraz programu „Post-Shipment Export Credit”, który zapewnia kapitał operacyjny w postaci pożyczek dla sfinansowania należności z tytułu wywozu. RBI zaleca również bankom udostępnienie określonej kwoty netto własnych kredytów bankowych na rzecz finansowania eksportu.
- (103) W wyniku stosowania postanowień okólnika głównego RBI eksporterzy mogą otrzymać kredyty eksportowe o preferencyjnych stopach procentowych w porównaniu ze stopami procentowymi zwykłych kredytów komercyjnych („kredyty gotówkowe”), których warunki ustalane są jedynie w zależności od warunków rynkowych. Różnica w stopach procentowych może być mniejsza dla przedsiębiorstw o dobrej zdolności kredytowej. Faktycznie, przedsiębiorstwa o dobrej zdolności kredytowej mogą uzyskać kredyty eksportowe i gotówkowe na tych samych warunkach.

d) Wnioski dotyczące programu ECS

- (104) Preferencyjne stopy procentowe kredytu ECS, ustanowionego przez okólnik główny RBI, o których mowa w motywie 100, mogą obniżać koszty odsetek dla eksportera w porównaniu z kosztami kredytu ustalonymi wyłącznie przez warunki rynkowe i w tym przypadku umożliwiają danemu eksporterowi otrzymanie korzyści w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Finansowanie wywozu nie jest samo w sobie bardziej bezpieczne od finansowania na rynku wewnętrznym. W rzeczywistości zwykle jest ono postrzegane jako finansowanie o podwyższonym ryzyku i stopień zabezpieczenia wymagany dla określonego kredytu, niezależnie od celu finansowania, jest wyłącznie decyzją handlową danego banku komercyjnego. Różnice stóp w odniesieniu do różnych banków wynikają z metodologii przyjętej przez RBI, polegającej na ustalaniu maksymalnych stóp oprocentowania kredytów indywidualnie dla każdego banku komercyjnego. Ponadto banki komercyjne nie byłyby zobowiązane do oferowania kredytobiorcom, korzystającym z finansowania wywozu, korzystniejszych stóp procentowych na kredyty eksportowe udzielane w obcej walucie.

- (105) Mimo iż kredyty preferencyjne w ramach programu ECS są przyznawane przez banki komercyjne, to korzyść ta stanowi wkład finansowy ze strony rządu w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia. W tym kontekście należy zauważyć, że ani art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego ani Porozumienie WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (ASCM) nie wymagają opłaty za prowadzenie rachunków funduszy publicznych, np. spłaty banków publicznych przez rząd Indii, dla ustalenia subsydium, a wymagają one jedynie wytycznych od rządu, jak realizować funkcje określone w art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) lub (iii) rozporządzenia podstawowego. RBI jest organem publicznym i jest objęty definicją „władzy publicznej” zgodnie z zapisem art. 1 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Jest on w 100 % własnością rządu, realizuje cele polityki publicznej, np. politykę monetarną, a jego władze są wyznaczane przez rząd Indii. RBI kieruje działalnością jednostek prywatnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) tiret drugie rozporządzenia podstawowego, ponieważ banki komercyjne są związane określonymi przez niego warunkami, między innymi maksymalnymi pułapami stóp procentowych na kredyty eksportowe, zlecanymi w okólniku głównym RBI, oraz przepisami RBI stanowiącymi, że banki komercyjne muszą przeznaczać pewną określoną ilość udzielanych przez nie kredytów bankowych netto na finansowanie eksportu. Tym samym banki komercyjne zobowiązane są przez RBI do wykonywania funkcji wspomnianych w art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego, w tym przypadku do udzielania pożyczek w formie preferencyjnego finansowania wywozu. Taki bezpośredni transfer środków w formie pożyczek udzielanych pod pewnymi warunkami zwykle należałby do obowiązków władz publicznych, a stosowana praktyka nie różni się istotnie od praktyk zwykle stosowanych przez władze publiczne w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego. Subsydium to, zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego, uznaje się za szczególne i stanowiące podstawę do zastosowania środków wyrównawczych, ponieważ preferencyjne stopy procentowe są dostępne wyłącznie w odniesieniu do finansowania transakcji wywozowych i są zatem uzależnione od dokonania wywozu.

e) Obliczenie kwoty subsydium

- (106) Kwota subsydium została obliczona na podstawie różnicy pomiędzy odsetkami zapłaconymi za kredyty eksportowe wykorzystywane w ODP a kwotą odsetek należnych w przypadku zwykłych kredytów komercyjnych wykorzystywanych przez współpracujących producentów eksportujących. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium (licznik) została rozdzielona na obrót w ramach wywozu w ODP jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uzależnione od dokonania wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do wytworzonych, wyprodukowanych, wywożonych czy przetransportowanych ilości.
- (107) Trzej eksporterzy produkujący objęci postępowaniem odnieśli w czasie ODP korzyści z tego programu, wynoszące od 0,3 % do 0,4 %.

8. Pakietowy program zachęt (PSI)

a) Podstawa prawna

- (108) Podczas poprzedniego dochodzenia dotyczącego folii PET, łącznie z dochodzeniem przeglądowym, które doprowadziło do nałożenia rozporządzeniem (WE) nr 367/2006 obowiązującego obecnie ostatecznego cła wyrównawczego, zbadano szereg programów realizowanych przez stany indyjskie, w ramach których przyznano zachęty przedsiębiorstwom lokalnym. Programy te wchodziły w zakres Pakietowego programu zachęt (PSI), ponieważ mogą dotyczyć różnych rodzajów zachęt. Dochodzenie wykazało, że przedsiębiorstwa są uprawnione do korzystania z ulg w ramach programu z tytułu tzw. świadectwa kwalifikowalności. Dochodzenie wykazało również, że dwóch producentów współpracujących korzystało podczas ODP ze zwolnienia z podatku od sprzedaży w ramach PSI, zgodnie z art. 4 A Ustawy o podatku handlowym stanu Uttar Pradesh. Zgodnie z tym przepisem podatkowym prowadzona przez producenta sprzedaż na rynku krajowym jest zwolniona z podatków od sprzedaży (lokalnego podatku od sprzedaży i centralnego podatku od sprzedaży).

b) Kwalifikowalność

- (109) Ogólnym warunkiem kwalifikowalności w ramach programu jest dokonanie przez przedsiębiorstwo inwestycji w mniej rozwiniętych obszarach stanu poprzez założenie nowego przedsiębiorstwa przemysłowego bądź poprzez szeroko zakrojone inwestycje kapitałowe w rozwój lub dywersyfikację już istniejącego przedsiębiorstwa przemysłowego. Głównymi kryteriami przy ustalaniu wysokości zachęt finansowych są: klasyfikacja obszaru obecnej lub przyszłej lokalizacji przedsiębiorstwa oraz wielkość inwestycji.

c) Zastosowanie w praktyce

- (110) W ramach programów zwolnień z podatku od sprzedaży wyznaczone jednostki nie podlegają żadnym podatkom od sprzedaży z tytułu zrealizowanych przez siebie transakcji sprzedaży. Podobnie wyznaczone jednostki zwolnione zostały od podatków od zakupu towarów od dostawcy, który kwalifikuje się do zwolnienia w ramach odnośnych programów. Chociaż uważa się, że zwolnienie obejmujące transakcje sprzedaży nie wiąże się z żadną korzyścią dla wyznaczonej jednostki sprzedaży, to zwolnienie związane z transakcjami zakupu przynosi korzyść wyznaczonym jednostkom sprzedaży.

d) Uwagi do ujawnionych informacji

- (111) Po ujawnieniu informacji jeden producent eksportujący zauważył, że przy ustalaniu wysokości korzyści uzyskanych w ramach tego programu stwierdzono, iż dostawcy głównego surowca stosowanego w produkcji produktu objętego postępowaniem korzystali ze zwolnienia od podatku od sprzedaży. Faktury sprzedaży świadczyły jednak, że wspomniani dostawcy w rzeczywistości naliczali temu przedsiębiorstwu podatek od sprzedaży. W wyniku tego, ponieważ przedsiębiorstwo płaciło podatek od sprzedaży, producent eksportujący nie odniósł z takich zakupów korzyści podlegających środkom wyrównawczym i kwota subsydium została odpowiednio znieniona.

e) *Wnioski*

- (112) PSI zapewnia subsydia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Zwolnienie z podatku od sprzedaży nakładanego na zakupione towary stanowi wkład finansowy, gdyż ulga ta obniża dochody rządu, które w przeciwnym wypadku byłyby należne. Ponadto dane zwolnienie przynosi korzyść przedsiębiorstwom, gdyż poprawia ich płynność finansową.
- (113) Program PSI jest dostępny wyłącznie dla przedsiębiorstw, które dokonały inwestycji w ramach wyznaczonych obszarów geograficznych podlegających jurysdykcji danego stanu w Indiach. Nie jest on dostępny dla przedsiębiorstw mających siedzibę poza tymi obszarami. Poziom korzyści jest różny w zależności od obszaru, jakiego dotyczy. Program ten ma zatem charakter szczególny w myśl art. 3 ust. 2 lit. a) i art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, a w konsekwencji stanowi podstawę dla środków wyrównawczych.

f) *Obliczenie kwoty subsydiów*

- (114) Jeśli chodzi o zwolnienie z podatku od sprzedaży, to kwota subsydiów została obliczona na podstawie kwoty podatku od sprzedaży zazwyczaj należnego w ODP, który jednak pozostał niezapłacony.

- (115) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydiów (licznik) została następnie rozdzielona na całkowitą wysokość wywozu i sprzedaży krajowej w okresie dochodzenia przeglądu jako właściwy mianownik, ponieważ subsydiów nie jest faktycznie uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych.
- (116) Dwaj producenci eksportujący objęci postępowaniem otrzymali w czasie ODP subsydia w ramach tego programu, wynoszące odpowiednio 0,3 % i 1,4 %.

9. Kwota subsydiów stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczych

- (117) Należy zauważyć, że w rozporządzeniu (WE) nr 367/2006 i w późniejszych zmianach, o których mowa w motywach 2, 3 i 4 powyżej, suma subsydiów podlegających wyrównaniu, wyrażona proporcjonalnie do wartości, wahała się między 12 % a 19 % dla producentów eksportujących współpracujących w ramach obecnego częściowego przeglądu okresowego.
- (118) Podczas obecnego częściowego przeglądu okresowego ustalono, że kwota subsydiów wyrównawczych, wyrażona proporcjonalnie do wartości, wahała się od 5,4 % do 8,6 %, jak odnotowano poniżej:

Program→	AAS (*)	DEPBS (*)	EPCGS (*)	SEZS (*)	ECS (*)	PSI	Razem
Przedsiębiorstwo↓	%	%	%	%	%	%	%
Ester Industries Limited		5,8	1,0		0,4		7,2
Garware Polyester Limited	0,5	3,9	1,0		Wartość znikoma		5,4
Polyplex Corporation Limited	1,7	3,2	1,9		0,4	1,4	8,6
SRF Limited				5,4			5,4
Uflex Limited	2,1	2,7	1,0		0,3	0,3	6,4

(*) Subsydia wywozowe zaznaczono gwiazdką.

10. Środki wyrównawcze

- (119) Zgodnie z przepisami art. 19 rozporządzenia podstawowego oraz z podstawami dokonania niniejszego częściowego przeglądu okresowego, określonymi w pkt 3 zawiadomienia o wszczęciu przeglądu, ustalono, że obniżył się poziom subsydiowania w odniesieniu do objętych postępowaniem producentów eksportujących, a zatem należy odpowiednio zmienić stawki cła wyrównawczego, nałożonego na tych producentów eksportujących rozporządzeniem (WE) nr 367/2006.

nawczego, nałożonego na tych producentów eksportujących rozporządzeniem (WE) nr 367/2006.

- (120) Zmienione stawki cła wyrównawczego powinny zostać ustalone na poziomie nowych stawek stóp subsydiowania, ustalonych w toku niniejszego przeglądu okresowego, jako że marginesy szkody obliczone w toku pierwotnego dochodzenia antysubsydyjnego nadal je przewyższają.

(121) W odniesieniu do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw, których nie dotyczył obecny częściowy przegląd okresowy, należy zauważyć, że rzeczywiste metody w ramach badanych programów i stopień, w jakim wymagają stosowania środków wyrównawczych, nie zmieniły się od poprzedniego dochodzenia. Dlatego nie ma powodu do przeliczenia wartości subsydiów i stawek celnych obowiązujących względem tych przedsiębiorstw. W związku z tym niezmiennie pozostają stawki cel stosowane wobec wszystkich pozostałych przedsiębiorstw z wyjątkiem pięciu producentów eksportujących, którzy współpracowali w ramach niniejszego przeglądu.

(122) Stawki cła wyrównawczego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu odzwierciedlają sytuację ustaloną podczas częściowego przeglądu okresowego. Tym samym obowiązują one wyłącznie w odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez te przedsiębiorstwa. Przywóz produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez jakiegokolwiek przedsiębiorstwo, które nie jest wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez jednostki powiązane z wymienionymi przedsiębiorstwami, nie może korzystać z tych stawek i będzie podlegać stawce celnej mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

(123) Wszelkie wnioski dotyczące stosowania tych indywidualnych stawek cel wyrównawczych (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po założeniu nowych podmiotów produkcyjnych lub handlowych) należy niezwłocznie kierować do Komisji ⁽¹⁾ wraz ze wszystkimi odnośnymi informacjami, w szczególności na temat wszelkich zmian w działalności przedsiębiorstwa dotyczącej produkcji, sprzedaży krajowej i eksportowej, związanych na przykład z powyższą zmianą nazwy lub zmianą dotyczącą podmiotów produkcyjnych i handlowych. W stosownych przypadkach, po konsultacji z Komitetem Doradczym, rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła.

11. Środki antydumpingowe

(124) Zgodnie z ostatnim ustępem punktu 3 zawiadomienia o wszczęciu postępowania zmiana stawki cła wyrównawczego będzie miała wpływ na ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1292/2007, ponieważ ostateczne cło antydumpingowe zostało tak dostosowane podczas poprzedniego dochodzenia antydumpingowego, aby uniknąć podwójnego naliczania skutków płynących z korzystania

z subsydiów wywozowych (należy odnotować, że ostateczne cło antydumpingowe oparte jest na marginesie dumpingu, ponieważ stwierdzono, że jest ono niższe od poziomu usuwającego szkodę). Zgodnie z art. 24 ust. 1 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 384/96 żaden produkt nie może być objęty jednocześnie środkami antydumpingowymi i wyrównawczymi w celu usunięcia tych samych skutków powstałych z tytułu dumpingu lub subsydiów wywozowych. W toku pierwotnego dochodzenia ustalono, że niektóre z analizowanych planów subsydiowania, będących podstawą dla środków wyrównawczych, stanowiły subsydia wywozowe w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Jako takie subsydia te mają wpływ na ceny eksportowe indyjskich producentów wywożących, prowadząc w ten sposób do zwiększenia marginesów dumpingu. Z tego względu zgodnie z art. 24 rozporządzenia podstawowego dokonano dostosowania stawek ostatecznego cła antydumpingowego, aby odzwierciedlić rzeczywisty margines dumpingu pozostały po nałożeniu ostatecznych celów wyrównawczych kompensujących wpływ subsydiów wywozowych (zob. motyw 59 rozporządzenia (WE) nr 366/2006 oraz motyw 11 rozporządzenia (WE) nr 1424/2006).

(125) W rezultacie stawki ostatecznego cła antydumpingowego dla producentów eksportujących, których to dotyczy, muszą zostać tak dostosowane, aby uwzględnić w obecnym dochodzeniu antysubsydyjnym zmieniony poziom świadczeń otrzymywanych w ramach subsydiów wywozowych podczas ODP, co pozwoli odzwierciedlić rzeczywisty margines dumpingu utrzymujący się po nałożeniu dostosowanego ostatecznego cła wyrównawczego, równoważącego wpływ subsydiów wywozowych.

(126) Marginesy dumpingu ustalone wcześniej względem Ester Industries Limited, Garware Polyester Limited, Polyplex Corporation Limited i Uflex Limited (znanego wówczas jako Flex Industries Limited) ⁽²⁾ zostały określone w rozporządzeniu (WE) nr 366/2006 (zob. motyw 50) i wyniosły dla czterech przedsiębiorstw, których to dotyczy, odpowiednio 29,3 %, 20,1 %, 3,7 % i 3,2 %. Poziom marginesu dumpingu dla SRF Limited określony w rozporządzeniu (WE) nr 1424/2006 wyniósł 15,5 %.

(127) Uwzględniając korzyści z subsydiów wywozowych uzyskane podczas ODP i wcześniej ustalony poziom marginesu dumpingu, marginesy i stawki celne stosowane do przedsiębiorstw, których to dotyczy, należy obliczyć w sposób wskazany w poniższej tabeli:

⁽¹⁾ European Commission – Directorate General for Trade – Directorate B – N105, 04/90. – Rue de la Loi/Wetstraat 200 – B-1049 Brussels.

⁽²⁾ Dz.U. L 68 z 8.3.2006, s. 6.

Przedsiębiorstwo	Margines subsydium wywozowego	Łączny margines subsydium	Poprzednio ustalony margines dumpingu	Cło wyrównawcze	Cło antydumpingowe	Łączna stawka cła
Ester Industries Limited	7,2 %	7,2 %	29,3 %	7,2 %	22,1 %	29,3 %
Garware Polyester Limited	5,4 %	5,4 %	20,1 %	5,4 %	14,7 %	20,1 %
Polyplex Corporation Limited	7,2 %	8,6 %	3,7 %	8,6 %	0,0 %	8,6 %
SRF Limited	5,4 %	5,4 %	15,5 %	5,4 %	10,1 %	15,5 %
Uflex Limited	6,1 %	6,4 %	3,2 %	6,4 %	0,0 %	6,4 %

- (128) Aby uwzględnić zmieniony poziom cła antydumpingowego dla pięciu producentów eksportujących objętych postępowaniem, należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1292/2007,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 367/2006 otrzymuje brzmienie:

„2. Stawkę ostatecznego cła wyrównawczego, stosowaną do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed oceniem, dla produktów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa wymienione poniżej, ustala się następująco:

Przedsiębiorstwo	Cło ostateczne (%)	Dodatkowy kod TARIC
Ester Industries Limited, 75-76, Amrit Nagar, Behind South Extension Part-1, New Delhi 110 003, Indie	7,2	A026
Garware Polyester Limited, Garware House, 50-A, Swami Nityanand Marg, Vile Parle (East), Mumbai 400 057, Indie	5,4	A028
Jindal Poly Films Limited, 56 Hanuman Road, New Delhi 110 001, Indie	17,1	A030
MTZ Polyfilms Limited, New India Centre, 5th Floor, 17 Co-operage Road, Mumbai 400 039, Indie	8,7	A031
Polyplex Corporation Limited, B-37, Sector-1, Noida 201 301, Dist. Gautam Budh Nagar, Uttar Pradesh, Indie	8,6	A032
SRF Limited, Block C, Sector 45, Greenwood City, Gurgaon 122 003, Haryana, Indie	5,4	A753
Uflex Limited, A-1, Sector 60, Noida 201 301 (U.P.), Indie	6,4	A027
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	19,1	A999”

Artykuł 2

Artykuł 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1292/2007 otrzymuje brzmienie:

„2. Stawkę ostatecznego cła antydumpingowego, stosowaną do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed oceniem, dla produktów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa wymienione poniżej, ustala się następująco:

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło (%)	Dodatkowy kod TARIC
Ester Industries Limited, 75-76, Amrit Nagar, Behind South Extension Part-1, New Delhi 110 003, Indie	22,1	A026
Garware Polyester Limited, Garware House, 50-A, Swami Nityanand Marg, Vile Parle (East), Mumbai 400 057, Indie	14,7	A028
Jindal Poly Films Limited, 56 Hanuman Road, New Delhi 110 001, Indie	0,0	A030
MTZ Polyfilms Limited, New India Centre, 5th Floor, 17 Co-operage Road, Mumbai 400 039, Indie	18,0	A031
Polyplex Corporation Limited, B-37, Sector-1, Noida 201 301, Dist. Gautam Budh Nagar, Uttar Pradesh, Indie	0,0	A032
SRF Limited, Block C, Sector 45, Greenwood City, Gurgaon 122 003, Haryana, Indie	10,1	A753
Uflex Limited, A-1, Sector 60, Noida 201 301 (U.P.), Indie	0,0	A027
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	17,3	A999"

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 stycznia 2009 r.

W imieniu Rady
K. SCHWARZENBERG
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 16/2009**z dnia 9 stycznia 2009 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 10 stycznia 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 9 stycznia 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MA	58,7
	TR	104,0
	ZZ	81,4
0707 00 05	JO	167,2
	MA	88,6
	TR	147,0
	ZZ	134,3
0709 90 70	MA	87,0
	TR	158,3
	ZZ	122,7
0805 10 20	BR	44,6
	CL	44,1
	EG	52,5
	IL	54,2
	MA	55,0
	TR	78,3
	ZA	44,1
	ZZ	53,3
0805 20 10	MA	69,0
	ZZ	69,0
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	49,4
	IL	69,6
	TR	82,2
	ZZ	67,1
0805 50 10	EG	47,1
	MA	58,4
	TR	65,3
	ZZ	56,9
0808 10 80	CN	83,6
	MK	35,0
	US	116,4
	ZZ	78,3
0808 20 50	CN	68,2
	US	119,1
	ZZ	93,7

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA KOMISJI 2008/128/WE

z dnia 22 grudnia 2008 r.

ustanawiająca szczególne kryteria czystości dotyczące barwników stosowanych w środkach spożywczych

(Wersja skodyfikowana)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/107/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących dodatków do środków spożywczych dopuszczonych do użycia w środkach spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 3 ust. 3 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Komisji 95/45/WE z dnia 26 lipca 1995 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dotyczące barwników stosowanych w środkach spożywczych ⁽²⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽³⁾. Dla zapewnienia jasności i zrozumiałości powinna zostać ujednolicona.
- (2) Należy ustanowić kryteria czystości dla wszystkich barwników wymienionych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 94/36/WE z dnia 30 czerwca 1994 r. w sprawie barwników używanych w środkach spożywczych ⁽⁴⁾.
- (3) Należy uwzględnić specyfikacje i techniki analityczne dla barwników określone w Kodeksie żywnościowym sporządzonym przez Wspólny Komitet Ekspertów FAO/WHO ds. Substancji dodatkowych do żywności (JECFA).
- (4) Substancje dodatkowe do żywności, otrzymywane metodami produkcji lub z materiałów wyjściowych znacznie różniących się od tych poddanych ocenie Naukowego Komitetu ds. Żywności lub też różniących się od tych wymienionych w niniejszej dyrektywie, powinny zostać przedłożone do oceny bezpieczeństwa przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności ze szczególnym uwzględnieniem kryteriów czystości.
- (5) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt.

- (6) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań Państw Członkowskich odnoszących się do terminów przeniesienia do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku II, część B,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Kryteria czystości określone w art. 3 ust. 3 lit. a) dyrektywy 89/107/EWG dla barwników wymienionych w dyrektywie 94/36/WE są określone w Załączniku I.

Artykuł 2

Dyrektywa 95/45/WE, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku II, część A zostaje uchylona, bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich odnoszących się do terminów przeniesienia do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku II, część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 40 z 11.2.1989, str. 27.⁽²⁾ Dz.U. L 226 z 22.9.1995, str. 1.⁽³⁾ Zob. załącznik II, część A.⁽⁴⁾ Dz.U. L 237 z 10.9.1994, str. 13.

ZAŁĄCZNIK I

A. SPECYFIKACJA OGÓLNA DLA LAKÓW GLINOWYCH BARWNIKÓW

Definicja:	Laki glinowe wytwarzane są poprzez reakcję barwników odpowiadających kryteriom czystości wymienionym we właściwej specyfikacji monograficznej z tlenkiem glinu w środowisku wodnym. Tlenek glinu jest to zazwyczaj świeżo przygotowany niesuszony materiał wytworzony poprzez reakcję siarczanu lub chlorku glinu z węglanem lub wodorowęglanem sodu lub wapnia lub amoniakiem. Po wytworzeniu się laki, produkt jest filtrowany, przemywany wodą i suszony. W produkcie gotowym może także występować tlenek glinu, który nie wszedł w reakcję.
Substancje nierozpuszczalne w HCl	Nie więcej niż 0,5 %
Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % (w warunkach neutralnych) Stosuje się określone kryteria czystości dla odpowiednich barwników.

B. SZCZEGÓŁOWE KRYTERIA CZYSTOŚCI

E 100 KURKUMINA

Nazwy synonimowe

CI Żółcień naturalna 3, Żółcień kurkumowa, Diferoil metanu

Definicja

Kurkuminę otrzymuje się poprzez ekstrakcję rozpuszczalnikową kurkumy tzn. zmielonych kłączy naturalnych odmian *Curcuma longa* L. W celu otrzymania skoncentrowanej kurkuminy w proszku, ekstrakt oczyszcza się poprzez krystalizację. Produkt zawiera głównie kurkuminy; tzn. barwnik zasadniczy (1,7-bis(4-hydroksy-3-metoksyfenylo)hepta-1,6-dien-3,5-dion) i jego dwie pochodne dezmetoksy w zróżnicowanych proporcjach. Mogą być obecne niewielkie ilości olejków i żywic naturalnie występujących w kurkumie.

Do ekstrakcji można używać jedynie następujących rozpuszczalników: octan etylu, aceton, dwutlenek węgla, dichlorometan, n-butanol, metanol, etanol, heksan.

Klasa	Dicynamoiometanowe
Nr wg Colour Index	75300
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	207-280-5
Nazwy chemiczne	I. 1,7-bis(4-hydroksy-3-metoksyfenylo)hepta-1,6-dien-3,5-dion II. 1-(4-Hydroksyfenylo)-7-(4-hydroksy-3-metoksy-fenylo)-hepta-1,6-dien-3,5-dion III. 1,7-bis(4-hydroksyfenylo)hepta-1,6-dien-3,5-dion
Wzór chemiczny	I. $C_{21}H_{20}O_6$ II. $C_{20}H_{18}O_5$ III. $C_{19}H_{16}O_4$
Masa cząsteczkowa	I. 368,39 II. 338,39 III. 308,39
Analiza	Zawiera nie mniej niż 90 % substancji barwiących ogółem $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 1 607 przy około 426 nm w etanolu
Opis	Pomarańczowo-żółty krystaliczny proszek
Identyfikacja	
A. Spektrometria	Maksimum w etanolu przy około 426 nm
B. Zakres temperatur topnienia	179–182 °C

Czystość

Pozostałości rozpuszczalników

Octan etylu

Aceton

n-butanol

Metanol

Etanol

Heksan

Dichlorometan: nie więcej niż 10 mg/kg

Nie więcej niż 50 mg/kg,
pojedynczo lub łącznie

Arsen

Nie więcej niż 3 mg/kg

Ołów

Nie więcej niż 10 mg/kg

Rtęć

Nie więcej niż 1 mg/kg

Kadm

Nie więcej niż 1 mg/kg

Metale ciężkie (w przeliczeniu na Pb)

Nie więcej niż 40 mg/kg

E 101 (i) RYBOFLAWINA**Nazwy synonimowe**

Laktoflawina

Klasa

Izoalloksazyn

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

201-507-1

Nazwy chemiczne

7,8-Dimetylo-10-(D-rybo-2,3,4,5-tetrahydroksypentylo)benzo(g)pterydyno-2,4(3H,10H)-dion

7,8-dimetylo-10-(1'-D-rybitylo)izoalloksazyn

Wzór chemiczny

 $C_{17}H_{20}N_4O_6$

Masa cząsteczkowa

376,37

Analiza

Zawiera nie mniej niż 98 % w bezwodnej masie

 $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 328 przy około 444 nm w roztworze wodnym**Opis**

Krystaliczny proszek o słabym zapachu i barwie żółtej do pomarańczowo-żółtej

Identyfikacja

A. Spektrometria

Stosunek A_{375}/A_{267} pomiędzy 0,31 i 0,33Stosunek A_{444}/A_{267} pomiędzy 0,36 i 0,39

} w roztworze wodnym

Maksimum w wodzie dla około 444 nm

B. Skręcalność właściwa

 $[\alpha]_D^{20}$ pomiędzy -115° i -140° w 0,05 N roztworze wodorotlenku sodu**Czystość**

Ubytek po suszeniu

Nie więcej niż 1,5 % po suszeniu w temp. 105 °C przez 4 godz.

Popiół siarczanowy

Nie więcej niż 0,1 %

Pierwszorzędowe aminy aromatyczne

Nie więcej niż 100 mg/kg (w przeliczeniu na anilinę)

Arsen

Nie więcej niż 3 mg/kg

Ołów

Nie więcej niż 10 mg/kg

Rtęć

Nie więcej niż 1 mg/kg

Kadm

Nie więcej niż 1 mg/kg

Metale ciężkie (w przeliczeniu na Pb)

Nie więcej niż 40 mg/kg

E 101 (ii) RYBOFLAWINY-5'-FOSFORAN**Nazwy synonimowe**

Ryboflawiny-5'-fosforan soduRyboflawiny-5'-fosforan sodu

Definicja

Niniejsze specyfikacje odnoszą się do ryboflawiny-5'-fosforanu łącznie z niewielkimi ilościami wolnej ryboflawiny oraz difosforanu ryboflawiny.

Klasa	Izoalloksazyn
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	204-988-6
Nazwy chemiczne	Monosodowy fosforan (2R,3R,4S)-5-(3')10'-dihydro-7',8'-dimetylo-2',4'-diokso-10'-benzo[γ]pterydynylo)-2,3,4-trihydroksypentylu;
Wzór chemiczny	Monosodowa sól 5'-monofosforanowego estru ryboflawiny Dla formy diwodzianu: $C_{17}H_{20}N_4NaO_9P \cdot 2H_2O$ Dla formy bezwodnej: $C_{17}H_{20}N_4NaO_9P$
Masa cząsteczkowa	541,36
Analiza	CZawiera nie mniej niż 95 % substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na $C_{17}H_{20}N_4NaO_9P \cdot 2H_2O$ $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 250 przy około 375 nm w roztworze wodnym
Opis	Higroskopijny krystaliczny proszek, o słabym zapachu i gorzkim smaku i barwie żółtej do pomarańczowej
Identyfikacja	
A. Spektrometria	Stosunek A_{375}/A_{267} pomiędzy 0,30 i 0,34 Stosunek A_{444}/A_{267} pomiędzy 0,36 i 0,39 Maksimum w wodzie przy około 444 nm } w roztworze wodnym
B. Skręcalność właściwa	$[\alpha]_{D_{20}}$ pomiędzy + 38° i + 42° w 5 molowym roztworze HCl
Czystość	
Ubytek po suszeniu	Nie więcej niż 8 % (100 °C, 5 godz. w próżni nad P_2O_5) dla postaci diwodzianu
Popiół siarczanowy	Nie więcej niż 25 %
Fosforan nieorganiczny	Nie więcej niż 1,0 % (liczone jako PO_4 w bezwodnej masie)
Dodatkowe substancje barwiące	Ryboflawina (wolna): Nie więcej niż 6 % Difosforan ryboflawiny: Nie więcej niż 6 %
Pierwszorzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 70 mg/kg (w przeliczeniu na anilinę)
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (w przeliczeniu na Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 102 TARTRAZYNA

Nazwy synonimowe

Definicja

	CI Żółcień spożywcza 4
	Tartrazyna zawiera głównie trisodowy 5-hydroksy-1-(4-sulfonofenylo)-4-(4-sulfoniaofenylazo)-H-pirazolo-3-karboksylan i dodatkowe substancje barwiące łącznie z chlorkiem sodowym i/lub siarczanem sodu jako głównymi składnikami niebarwnymi.
	Tartrazynę jest opisana jako sól sodowa. Dozwolone są również sole wapnia i potasu.
Klasa	Monoazowe
Nr wg Colour Index	19140
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych s	217-699-5
Nazwy chemiczne	5-hydroksy-1-(4-sulfonofenylo)-4-(4-sulfonofenylazo)-H-pirazolo-3-karboksylan trisodowy
Wzór chemiczny	$C_{16}H_9N_4Na_3O_9S_2$

Masa cząsteczkowa	534,37
Analiza	Zawiera nie mniej niż 85 % substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na sól sodową
Opis	$E_{1\%}^{1\text{cm}}$ 530 przy około 426 nm w roztworze wodnym
Identyfikacja	Jasnopomarańczowy proszek lub granulki
A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy około 426 nm
B. Żółty roztwór wodny	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 1,0 %
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
Kwas 4-hydrazynobenzeno sulfonowy	} Łącznie nie więcej niż 0,5 %
Kwas 4-aminobenzeno-1-sulfonowy	
Kwas 5-okso-1-(4-sulfofenylo)-2-pirazolino-3-karboksylowy	
4,4'-diaoaminodi(kwas benzeno sulfonowy)	
Kwas tetrahydroksybursztynowy	
Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % w warunkach neutralnych
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (w przeliczeniu na Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 104 ŻÓŁCIEŃ CHINOLINOWA

Nazwy synonimowe

CI Żółcień spożywczy 13

Definicja

Żółcień chinolinową otrzymuje się poprzez sulfonowanie 2-(2-chinolilo) indan-1,3-dionu. Żółcień chinolinowa zawiera głównie sole sodowe mieszaniny disulfonianów (głównie), monosulfonianów i trisulfonianów powyższego związku i dodatkowe substancje barwiące oraz chlorek sodowy i/lub siarczan sodu jako główne składniki niebarwne.

Żółcień chinolinową jest opisana jako sól sodowa. Dozwolone są również sole wapnia i potasu.

Klasa	Chinoftalon
Nr wg Colour Index	47005
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	305-897-5
Nazwa chemiczna	disodowe sole disulfonianów 2-(2-chinolilo) indan-1,3-dionu (główny składnik)
Wzór chemiczny	$C_{18}H_9N Na_2O_8S_2$ (główny składnik)
Masa cząsteczkowa	477,38 (główny składnik)

Analiza	Zawiera nie mniej niż 70 % substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na sól sodową
	Żółcień chinolinowa ma następujący skład:
	w stosunku do wszystkich obecnych substancji barwiących:
	— nie mniej niż 80 % 2-(2-chinolilo) indan-1,3-dion-disulfonianów disodowych
	— nie więcej niż 15 % 2-(2-chinolilo) indan-1,3-dion-monosulfonianów sodu
	— nie więcej niż 7,0 % 2-(2-chinolilo) indan-1,3-dion-trisulfonianów trisodowych
	$E_{1\%}^{1\text{cm}}$ 865 (główny składnik) przy około 411 nm w wodnym roztworze kwasu octowego
Opis	Żółty proszek lub granulki
Identyfikacja	
A. Spektrometria	Maksimum w wodnym roztworze kwasu octowego o pH 5 przy około 411 nm
B. Żółty roztwór wodny	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 4,0 %
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
2-metylochinolina	} Łącznie nie więcej niż 0,5 %
Kwas 2-metylochinolino-sulfonowy	
Kwas ftalowy	
2,6-dimetylo chinolina	
Kwas 2,6-dimetylo chinolino sulfonowy	
2'-(2-chinolilo)indan-1,3-dion	Nie więcej niż 4 mg/kg
Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % w warunkach neutralnych
Arsen	Nie więcej niż 10 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie w przeliczeniu na Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 110 ŻÓŁCIEŃ POMARAŃCZOWA FCF

Nazwy synonimowe

CI Żółcień spożywczy 3, Żółcień pomarańczowa S

Definicja

Żółcień pomarańczowa FCF zawiera głównie 2-hydroksy-1-(4-sulfonianofenylazo) naftaleno-6-sulfonianu disodowego i dodatkowe substancje barwiące łącznie z chlorkiem sodu i/lub siarczanem sodu jako głównymi składnikami niebarwnymi.

Żółcień pomarańczowa FCF jest opisana jako sól sodowa. Dozwolone są również sole wapniowa i potasowa.

Klasa

Monoazowe

Numer wg Colour Index

15985

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

220-491-7

Nazwy chemiczne

2-Hydroksy-1-(4-sulfonianofenylazo) naftaleno-6-sulfonian disodowy

Wzór chemiczny	$C_{16}H_{10}N_2Na_2O_7S_2$
Masa cząsteczkowa	452,37
Analiza	Zawiera nie mniej niż 85 % substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na sól sodową.
Opis	$E_{1\%}^{1\text{cm}}$ 55 przy około 485 nm w roztworze wodnym o pH 7
Identyfikacja	Pomarańczowo-czerwony proszek lub granulki
A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy około 485 nm dla pH 7
B. Pomarańczowy roztwór wodny	
Czystość	
Substancja nierozpuszczalna w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 5,0 %
1-(fenylazo)-2-naftol (Sudan I)	Nie więcej niż 0,5 mg/kg
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
kwas 4-aminobenzeno-1-sulfonowy	} Łącznie nie więcej niż 0,5 %
kwas 3-hydroksynaftaleno-2,7-disulfonowy	
kwas 6-hydroksynaftaleno-2-sulfonowy	
kwas 7-hydroksynaftaleno-1,3-disulfonowy	
4,4'-diazaminodi(kwas benzenosulfonowy)	
6,6'-oksydi(kwas naftaleno-2-sulfonowy)	
Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % w warunkach neutralnych
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 2 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg

E 120 KOSZENILA, KWAS KARMINOWY, KARMINY

Definicja	Karminy i kwas karminowy otrzymuje się z ekstraktów wodnych, wodno-alkoholowych lub alkoholowych z Koszenili, składającej się z suszonych odwłoków samic owadów <i>Dactylopius coccus</i> Costa. Głównym składnikiem barwiącym jest kwas karminowy. Laki glinowe kwasu karminowego (karminy) otrzymuje się z glinu i kwasu karminowego obecnych w stosunku molowym 1:2. W produktach handlowych składnik barwiący występuje razem z kationami amonu, wapnia, potasu lub sodu pojedynczo lub łącznie, a kationy te mogą być również obecne w nadmiarze. Produkty handlowe mogą również zawierać substancje białkowe pochodzące od owadów źródłowych, mogą też zawierać wolne karminiany lub niewielkie pozostałości niezwiązanych kationów glinu.
Klasa	Antrachinon
Nr wg Colour Index	75470
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	Koszenila: 215-680-6; kwas karminowy: 215-023-3; karminy: 215-724-4

Nazwy chemiczne	Kwas 7-β -D-glukopiranozylo-3,5,6,8-tetrahydroksy-1-metylo-9,10-dioksoantra-ceno-2-karboksylowy (kwas karminowy); karmin jest uwodnionym chelatem glinu tego kwasu
Wzór chemiczny	C ₂₂ H ₂₀ O ₁₃ (kwas karminowy)
Masa cząsteczkowa	492,39 (kwas karminowy)
Analiza	Zawiera nie mniej niż 2,0 % kwasu karminowego w ekstrakcie zawierającym kwas karminowy; nie mniejsza niż 50 % kwasu karminowego w chelatach.
Opis	Czerwone do ciemnoczerwonego, kruche ciało stałe lub proszek. Ekstrakt kosze-nili jest zazwyczaj ciemnoczerwoną cieczą, może być też wysuszony na proszek.
Identyfikacja	
Spektrometria	Maksimum w wodnym roztworze amoniaku przy około 518 nm Maksimum w rozcieńczonym roztworze kwasu chlorowodorowego przy około 494 nm dla kwasu karminowego
Czystość	
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (w przeliczeniu na Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 122 AZORUBINA, KARMOIZYNA

Nazwy synonimowe	CI Czerwień spożywcza 3
Definicja	Azorubina zawiera głównie disodowy 4-hydroksy-3-(4-sulfoniano-1-naftyłazo) naftaleno-1-sulfonianu i dodatkowe substancje barwiące oraz chlorek sodowy i/lub siarczan sodu jako główne składniki niebarwne. Azorubinę jest opisana jako sól sodowa. Dozwolone są również sole wapnia i potasu.
Klasa	Monoazowe
Nr wg Colour Index	14720
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	222-657-4
Nazwa chemiczna	Disodowy 4-hydroksy-3-(4-sulfoniano-1-naftyłazo) naftaleno-1-sulfonian
Wzór chemiczny	C ₂₀ H ₁₂ N ₂ Na ₂ O ₇ S ₂
Masa cząsteczkowa	502,44
Analiza	Zawiera nie mniej niż 85 % substancji barwiących ogółem, w przeliczeniu na sól sodową E _{1 cm} ^{1 %} 510 przy około 516 nm w roztworze wodnym
Opis	Proszek lub granulki o barwie czerwonej do rdzawo-czerwonej
Identyfikacja	
A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy około 516 nm
B. Czerwony roztwór wodny	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 2,0 %
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
Kwas 4-aminonaftaleno-1-sulfonowy	} Łącznie nie więcej niż 0,5 %
Kwas 4-hydroksynaftaleno-1-sulfonowy	

Niesulfonowane pierwszorzę- dowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstra- howaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % w warunkach neutralnych
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (w przeliczeniu na Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 123 AMARANT	
Nazwy synonimowe	CI Czerwień spożywcza 9
Definicja	Amarant zawiera głównie trisodowy 2-hydroksy-1-(4-sulfoniano-1-naftylozo) naftaleno-3,6-disulfonian i dodatkowe substancje barwiące oraz chlorek sodowy i/lub siarczan sodu jako główne składniki niebarwne. Amarant jest opisany jako sól sodowa. Dozwolone są również sole wapnia i potasu.
Klasa	Monoazowe
Nr wg Colour Index	16185
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	213-022-2
Nazwa chemiczna	Trisodowy 2-hydroksy-1-(4-sulfonato-1-naftylozo) naftaleno-3,6-disulfonian
Wzór chemiczny	$C_{20}H_{11}N_2Na_3O_{10}S_3$
Masa cząsteczkowa	604,48
Analiza	Zawiera nie mniej niż 85 % substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na sól sodową. $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 440 przy około 520 nm w roztworze wodnym. Czerwono-brązowy proszek lub granulki
Opis	
Identyfikacja	
A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy około 520 nm
B. Czerwony roztwór wodny	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 3,0 %
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
Kwas 4-aminonaftaleno-1- sulfonowy	} Łącznie nie więcej niż 0,5 %
Kwas 3-hydroksynaftaleno- 2,7-disulfonowy	
Kwas 6-hydroksynaftaleno- 2-sulfonowy	
Kwas 7-hydroksynaftaleno- 1,3-disulfonowy	
Kwas 7-hydroksynaftaleno- 1,3,6-trisulfonowy	
Niesulfonowane pierwszorzę- dowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstra- howaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % w warunkach neutralnych
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg

Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (w przeliczeniu na Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 124 PAŚ 4R, CZERWIEN KOSZENILOWA A

Nazwy synonimowe

CI Czerwień koszenilowa7, Nowa Kokcyna

Definicja

Paś 4R zawiera głównie trisodowy 2-hydroksy-1-(4-sulfoniano-1-naftylazo) naftaleno-6,8-disulfonian i dodatkowe substancje barwiące oraz chlorek sodowy i/lub siarczan sodu jako główne składniki niebarwne.

Paś 4R jest opisany jako sól sodowa. Dozwolone są również sole wapnia i potasu.

Klasa	Monoazowe
-------	-----------

Nr wg Colour Index	16255
--------------------	-------

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	220-036-2
---	-----------

Nazwa chemiczna	Trisodowy 2-hydroksy-1-(4-sulfoniano-1-naftylazo) naftaleno-6,8-disulfonian
-----------------	---

Wzór chemiczny	$C_{20}H_{11}N_2Na_3O_{10}S_3$
----------------	--------------------------------

Masa cząsteczkowa	604,48
-------------------	--------

Analiza	Zawiera nie mniej niż 80 % substancji barwiących ogółem, w przeliczeniu na sól sodową
---------	---

	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 430 przy około 505 nm w roztworze wodnym
--	--

Opis

Czerwonawy proszek lub granulki

Identyfikacja

A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy około 505 nm
------------------	-------------------------------------

B. Czerwony roztwór wodny	
---------------------------	--

Czystość

Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
--------------------------------------	----------------------

Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 1,0 %
-------------------------------	----------------------

Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
--	--

Kwas 4-aminonaftaleno-1-sulfonowy	} Łącznie nie więcej niż 0,5 %
-----------------------------------	--------------------------------

Kwas 7-hydroksynaftaleno-1,3-disulfonowy
--

Kwas 3-hydroksynaftaleno-2,7-disulfonowy
--

Kwas 6-hydroksynaftaleno-2-sulfonowy

Kwas 7-hydroksynaftaleno-1,3,6-trisulfonowy

Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
--	---

Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % w warunkach neutralnych
---	--

Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
-------	------------------------

Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
------	-------------------------

Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (w przeliczeniu na Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 127 ERYTROZYNA	
Nazwy synonimowe	CI Czerwień spożywcza14
Definicja	Erytrozyna zawiera głównie – monowodzian 2-(2,4,5,7-tetrajodo-3-oksyo-6-oksoksanteno-9-ylo) benzoesanu diodowego i dodatkowe substancje barwiące łącznie z wodą chlorkiem sodu i/lub siarczanem sodu jako głównymi składnikami niebarwnymi. Erytrozyna jest opisana opi jako sól sodowa. Dozwolone są również sole: wapniowa i potasowa.
Klasa	Ksantenowe
Nr wg Colour Index	45430
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	240-474-8
Nazwa chemiczna	monowodzian 2-(2,4,5,7-tetrajodo-3-oksyo-6-oksoksanteno9-ylo) benzoesanu disodowego
Wzór chemiczny	$C_{20}H_6I_4Na_2O_5 \cdot H_2O$
Masa cząsteczkowa	897,88
Analiza	Zawiera nie mniej niż 87 % substancji barwiących ogółem, w przeliczeniu na bezwodną sól sodową $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 1 100 przy około 526 nm w roztworze wodnym o pH 7
Opis	Czerwony proszek lub granulki.
Identyfikacja	
A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy około 526 nm i pH7
B. Czerwony roztwór wodny	
Czystość	
Nieorganiczne jodki w przeliczeniu na jodek sodu	Nie więcej niż 0,1 %
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące (z wyjątkiem fluoresceiny)	Nie więcej niż 4,0 %
Fluoresceina	Nie więcej niż 20 mg/kg
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
Trijodoretzorcynol	Nie więcej niż 0,2 %
Kwas 2-(2,4-dihydroksy-3,5-dijodobenzoilo) benzoesowy	Nie więcej niż 0,2 %
Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Z roztworu o pH od 7 do 8, nie więcej niż 0,2 %
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg
Laki glinowe	Metoda dla substancji nierozpuszczalnych w kwasie chlorowodorowym nie znajduje zastosowania. Ten parametr zastąpiono wymaganiami odnośnie substancji nierozpuszczalnych w wodorotlenku sodu, których nie może być więcej niż 0,5 %, tylko dla tego barwnika

E 128 CZERWIEŃ 2G

Nazwy synonimowe**Definicja**

Klasa

Nr wg Colour Index

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

Nazwa chemiczna

Wzór chemiczny

Masa cząsteczkowa

Analiza

Opis**Identyfikacja**

A. Spektrometria

B. Czerwony roztwór wodny

Czystość

Substancje nierozpuszczalne w wodzie

Dodatkowe substancje barwiące

Związki organiczne inne niż substancje barwiące:

Kwas 5-acetamido-4-hydroksynaftaleno-2,7-disulfonowy

Kwas 5-amino-4-hydroksynaftaleno-2,7-disulfonowy

Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne

Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem

Arsen

Ołów

Rtęć

Kadm

Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)

CI Czerwień spożywcza 10, Azogeranina

Czerwień 2G zawiera głównie 8-acetamido-1-hydroksy-2-fenylazonaftaleno-3,6-disulfonian diodowy i dodatkowe substancje barwiące oraz chlorek sodowy i/lub siarczan sodu jako główne składniki niebarwne.

Czerwień 2G jest opisana jako sól sodowa. Dozwolone są również sole: wapniowa i potasowa.

Monoazowe

18050

223-098-9

Disodium 8-acetamido-1-hydroksy-2-fenylazo-naftaleno-3,6-disulfonian diodowy

 $C_{18}H_{13}N_3Na_2O_8S_2$

509,43

Zawiera nie mniej niż 80 % substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na sól sodową

 $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 620 przy około 532 nm w roztworze wodnym

Czerwony proszek lub granulki

Maksimum w wodzie przy około 532 nm

Nie więcej niż 0,2 %

Nie więcej niż 2,0 %

Łącznie nie więcej niż 0,5 %

Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)

Nie więcej niż 0,2 % w warunkach neutralnych

Nie więcej niż 3 mg/kg

Nie więcej niż 10 mg/kg

Nie więcej niż 1 mg/kg

Nie więcej niż 1 mg/kg

Nie więcej niż 40 mg/kg

E 129 CZERWIEŃ ALLURA AC

Nazwy Synonimowe**Definicja**

Klasa

Nr wg Colour Index

CI Czerwień Spożywcza 17

Czerwień Allura AC zawiera głównie 2-hydroksy-1-(2-metoksy-5-metylo-4-sulfonianofenylazo) naftaleno-6-sulfonian diodowy i dodatkowe substancje barwiące łącznie z chlorkiem sodu i/lub siarczanem sodu jako głównymi składnikami niebarwnymi.

Czerwień Allura AC jest opisana jako sól sodowa. Dozwolone są również sole: wapniowa i potasowa.

Monoazowe

16035

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	247-368-0
Nazwa chemiczna	2-hydroksy-1-(2-metoksy-5-metylo-4-sulfonianofenylo) naftaleno-6-sulfonian disodowy
Wzór chemiczny	$C_{18}H_{14}N_2Na_2O_8S_2$
Masa cząsteczkowa	496,42
Analiza	Zawiera nie mniej niż 85 % substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na sól sodową
Opis	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 540 przy około 504 nm w roztworze wodnym o pH 7
Identyfikacja	Ciemnoczerwony proszek lub granulki
A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy około 504 nm
B. Czerwony roztwór wodny	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 3,0 %
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
Sól sodowa kwasu 6-hydroksy-2-naftaleno-sulfonowego,	Nie więcej niż 0,3 %
Kwas 4-amino-5-metoksy-2-metylobenzeno sulfonowy	Nie więcej niż 0,2 %
Sól disodowa 6,6-oksybis (2-naftalenosulfonowego kwasu) diodowa	Nie więcej niż 1,0 %
Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Z roztworu o pH 7, nie więcej niż 0,2 %
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 131 BŁĘKIT PATENTOWY V

Nazwy synonimowe

CI Ford Błękit spożywczy 5

Definicja

Błękit patentowy V zawiera głównie wapniowy lub sodowy związek [4-(α-(4-dietyloaminofenylo)-5-hydroksy-2,4-disulfofenylo-metylideno) 2,5-cykloheksadien-1-yliden] dietyloamoniowego wodorotlenku soli inertej i dodatkowe substancje barwiące łącznie z chlorkiem sodu i/lub siarczanem sodu i/lub siarczanem wapnia jako głównymi składnikami niebarwnymi.

Dozwolona jest również sól potasu

Klasa

Triarylometanowe

Nr wg Colour Index

42051

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

222-573-8

Nazwy chemiczne

Wapniowy lub sodowy związek [4-(α-(4-dietyloaminofenylo)-5-hydroksy-2,4-disulfofenylo-metylideno) 2,5-cykloheksadien-1-yliden] dietyloamoniowego wodorotlenku soli wewnętrznej

Wzór chemiczny

Związek wapniowy: $C_{27}H_{31}N_2O_7S_2Ca_{1/2}$ Związek sodowy: $C_{27}H_{31}N_2O_7S_2Na$

Masa cząsteczkowa	Związek wapniowy: 579,72
	Związek sodowy: 582,67
Analiza	Zawiera nie mniej niż 85 % substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na sól sodową
	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 2 000 przy około 638 nm w roztworze wodnym o pH 5
Opis	Ciemnoniebieski proszek lub granulki
Identyfikacja	
A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy 638 nm i pH 5
B. Niebieski roztwór wodny	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 2,0 %
Składniki organiczne inne niż substancje barwiące:	
3-hydroksy benzaldehyd	} Ogółem nie więcej niż 0,5 %
Kwas 3-hydroksy benzoowy	
Kwas 3-hydroksy-4-sulfo-benzoowy	
Kwas N,N-dietyloamino benzenosulfonowy	
Leukozwiązek	Nie więcej niż 4,0 %
Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Z roztworu o pH 5 nie więcej niż 0,2 %
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 132 INDYGOTYNA, INDYGOKARMINA

Nazwy synonimowe	CI Błękit spożywczy 1
Definicja	Indygotyna zawiera głównie mieszaninę 3,3'-diokso-2,2'-bi-indolylideno-5,5'-disulfonianu disodowego, i 3,3'-diokso-2,2'-bi-indolylideno-5,7'-disulfonianu disodowego i dodatkowe substancje barwiące, łącznie z chlorkiem sodu i/lub siarczany sodu jako głównymi składnikami niebarwnymi.
	Indygotyna jest opisana jako sól sodowa. Dozwolone są również sole: wapniowa i potasowa.
Klasa	Indygoidowe
Nr wg Colour Index	73015
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	212-728-8
Nazwy chemiczne	3,3'-diokso-2,2'-bi-indolylideno-5,5'-disulfonian disodowy
Wzór chemiczny	$C_{16}H_8N_2Na_2O_8S_2$
Masa cząsteczkowa	466,36
Analiza	Zawiera nie mniej niż 85 % substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na sól sodową;
	3,3'-diokso-2,2'-bi-indolylideno-5,7'-disulfonian disodowy: nie więcej niż 18 %
	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 480 przy około 610 nm w roztworze wodnym

Opis	Ciemnoniebieski proszek lub granulki
Identyfikacja	
A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy około 610 nm
B. Niebieski roztwór wodny	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Oprócz 3,3'-diokso-2,2'-bi-indolylideno-5,7'-disulfonianu disodowego: nie więcej niż 1,0 %
Składniki organiczne inne niż substancje barwiące:	
Kwas izatyno-5-sulfonowy	} Ogółem nie więcej niż 0,5 %
Kwas 5-sulfoantranilowy	
Kwas antranilowy	
Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % w warunkach neutralnych
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 133 BŁĘKIT BRYLANTOWY FCF

Nazwy synonimowe	CI Błękit spożywczy 2
Definicja	Błękit brylantowy FCF zawiera głównie α -(4-(N-etylo-3-sulfonobenzylamino) fenylo)- α -(4-(N-etylo-3-sulfonobenzylamino) cykloheksa-2,5-dienylideno) tolueno-2-sulfonian disodowy oraz jego izomery i dodatkowe substancje barwiące, łącznie z chlorkiem sodu i/lub siarczanem sodu jako głównymi składnikami niebarwnymi. Błękit brylantowy FCF jest opisany jako sól sodowa. Dozwolone są również sole: wapniowa i potasowa.
Klasa	Triarylometanowe
Nr wg Colour Index	42090
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	223-339-8
Nazwy chemiczne	α -(4-(N-etylo-3-sulfonianobenzylamino) fenylo)- α -(4-(N-etylo-3-sulfonianobenzylamino) cykloheksa-2,5-dienylideno) tolueno-2-sulfonian disodowy
Wzór chemiczny	$C_{37}H_{34}N_2Na_2O_9S_3$
Masa cząsteczkowa	792,84
Analiza	Zawiera nie mniej niż 85 % , substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na sól sodową $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 1 630 przy około 630 nm w roztworze wodnym
Opis	Czerwonawo-niebieski proszek lub granulki
Identyfikacja	
A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy około 630 nm
B. Niebieski roztwór wodny	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 6,0 %

Składniki organiczne inne niż substancje barwiące:

Suma kwasów 2-, 3-i 4-formylobenzeno sulfonowych	Nie więcej niż 1,5 %
Kwas 3-((etylo)(4-sulfofenylo)amino) metylobenzeno sulfonowy	Nie więcej niż 0,3 %
Leukozwiązek	Nie więcej niż 5,0 %
Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % przy pH 7
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 140 (i) CHLOROFIL

Nazwy synonimowe

Definicja

	CI Zieleń naturalna 3, Chlorofil magnezowy, Feofityna magnezowa
	Chlorofile są otrzymywane w wyniku ekstrakcji rozpuszczalnikami naturalnych odmian jadalnych surowców roślinnych, trawy, lucerny i pokrzywy. Podczas poekstrakcyjnego usuwania rozpuszczalnika, naturalnie obecny magnez koordynacyjny, może być częściowo lub całkowicie usunięty z chlorofili i utworzyć odpowiednio feofityny. Głównymi składnikami barwiącymi są feofityny i chlorofile magnezowe. Produkt otrzymany w wyniku ekstrakcji, z którego usunięto rozpuszczalnik, zawiera zarówno inne pigmenty, takie jak karotenoidy jak też olejki, tłuszcze i woski pochodzące z surowca. Do ekstrakcji mogą być użyte tylko następujące rozpuszczalniki: aceton, keton metyloetylowy, dichlorometan, dwutlenek węgla, metanol, etanol, propan-2-ol i heksan.
Klasa	Porfiry
Nr wg Colour Index	75810
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	Chlorofile: 215-800-7, chlorofil a: 207-536-6, chlorofil b: 208-272-4
Nazwy chemiczne	Głównymi składnikami barwiącymi są: Fityl (1 ³ R,1 ⁷ S,1 ⁸ S)-3-(8-etylo-1 ³ 2-metoksykarbonylo-2,7,12,18-tetrametylo-13'-okso-3-winylo-1 ³ 1-1 ³ 2-17,18-tetrahydrocyklopenta [at]-porfirylo-17-ylo)propionian, (feofityna a), lub jako kompleks magnezowy (chlorofil a) Fityl (1 ³ R,1 ⁷ S,1 ⁸ S)-3-(8-etylo-7-formylo-1 ³ 2-metoksykarbonylo-2,12,18-trimetylo-13'-okso-3-winylo-1 ³ 1-1 ³ 2-17,18-tetrahydrocyklopenta [at]-porfirylo-17-ylo)propionian, (feofityna b), lub jako kompleks magnezowy (chlorofil b)
Wzór chemiczny	Chlorofil a (kompleks magnezowy): C ₅₅ H ₇₂ MgN ₄ O ₅ Chlorofil a: C ₅₅ H ₇₄ N ₄ O ₅ Chlorofil b (kompleks magnezowy): C ₅₅ H ₇₀ MgN ₄ O ₆ Chlorofil b: C ₅₅ H ₇₂ N ₄ O ₆
Masa cząsteczkowa	Chlorofil a (kompleks magnezowy): 893,51 Chlorofil a: 871,22 Chlorofil b (kompleks magnezowy): 907,49 Chlorofil b: 885,20
Analiza	Zawartość chlorofili i ich kompleksów magnezowych ogółem wynosi nie mniej niż 10 % E _{1 cm} ^{1 %} 700 przy około 409 nm w chloroformie

Opis	Ciało stałe woskowe o barwie od oliwkowo-zielonej do ciemnozielonej w zależności od zawartości magnezu koordynacyjnego
Identyfikacja	
Spektrometria	Maksimum w chloroformie przy około 409 nm
Czystość	
Pozostałości rozpuszczalników	Aceton Keton metyloetylowy Metanol Etanol Propan-2-ol Heksan Nie więcej niż 50 mg/kg, pojedynczo lub łącznie
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 140 (ii) CHLOROFILINY

Nazwy synonimowe	CI Zieleń naturalna 5, Chlorofilina sodowa, Chlorofilina potasowa
Definicja	Sole zasadowe chlorofilin są otrzymywane w wyniku zmydlenia ekstraktów naturalnych odmian jadalnych surowców roślinnych, trawy, lucerny i pokrzywy. W wyniku zmydlenia zostają usunięte grupy estrowe metylowe i fitolowych i mogą ulec częściowemu rozszczepieniu pierścienia cyklopentenylowe. Grupy kwasowe ulegają neutralizacji tworząc sole potasowe i/lub sodowe. Do ekstrakcji mogą być użyte tylko następujące rozpuszczalniki: aceton, keton metyloetylowy, dichlorometan, dwutlenek węgla, metanol, etanol, propan-2-ol i heksan.
Klasa	Porfiryny
Nr wg Colour Index	75815
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	287-483-3
Nazwy chemiczne	Głównymi składnikami barwiącymi w formach kwasowych są: — 3-(10-karboksylato-4-etylo-1,3,5,8-tetrametylo-9-okso-2-winyloforbin-7-ylo)propionian (chlorofilina a) i — 3-(10-karboksylato-4-etylo-3-formylo-1,5,8-trimetylo-9-okso-2-winyloforbin-7-ylo)propionian (chlorofilina b) W zależności od stopnia hydrolizy, pierścień cyklopentenylowy może zostać rozszczepiony prowadząc do utworzenia trzeciej funkcji karboksylowej. Mogą również występować kompleksy magnezowe.
Wzór chemiczny	Chlorofilina a (forma kwasowa): $C_{34}H_{34}N_4O_5$ Chlorofilina b (forma kwasowa): $C_{34}H_{32}N_4O_6$
Masa cząsteczkowa	Chlorofilina a: 578,68 Chlorofilina b: 592,66 Każda z ww. wartości może ulec powiększeniu o 18 daltonów w przypadku rozszczepienia pierścienia cyklopentenylowego

Analiza	zawartość chlorofilin ogółem wynosi nie mniej niż 95 % próbki wysuszonej w temp. około 100 °C przez 1 godzinę.
	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 700 przy około 405 nm w roztworze wodnym o pH 9
	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 140 przy około 653 nm w roztworze wodnym o pH 9
Opis	Proszek ciemnozielony do niebiesko-czarnego
Identyfikacja	
Spektrometria	Maksimum w wodnym buforze fosforanowym o pH 9 przy około 405 nm i przy około 653 nm
Czystość	
Pozostałości rozpuszczalników	Aceton
	Keton metyloetylowy
	Metanol
	Etanol
	Propan-2-ol
	Heksan
	Dichlorometan: Nie więcej niż 10 mg/kg
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

Nie więcej niż
50 mg/kg, pojedynczo
lub łącznie

E 141 (i) KOMPLEKSY MIEDZIOWE CHROLOFILI

Nazwy synonimowe

CI Naturalna zieleń 3, Chlorofil miedziowy, Feofityna miedziowa

Definicja

Chlorofile miedziowe są otrzymywane w wyniku dodatku soli miedzi do substancji otrzymanej przez ekstrakcję rozpuszczalnikami naturalnych odmian jadalnych surowców roślinnych, trawy, lucerny i pokrzywy. Produkt, z którego został usunięty rozpuszczalnik zawiera zarówno inne pigmenty, takie jak karotenoidy jak również tłuszcze i woski pochodzące z surowca. Głównymi składnikami barwiącymi są feofityny miedziowe. Do ekstrakcji mogą być użyte tylko następujące rozpuszczalniki: aceton, keton metyloetylowy, dichlorometan, dwutlenek węgla, metanol, etanol, propan-2-ol i heksan.

Klasa

Porfiryny

Nr wg Colour Index

75815

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

Chlorofil miedziowy a: 239-830-5; chlorofil miedziowy b: 246-020-5

Nazwy chemiczne

[Fityl (13²R,17S,18S)-3-(8-etylo-13²-metoksykarbonylo-2,7,12,18-tetrametylo-13'-okso-3-winylo-13¹-13²-17,18-tetrahydrocyklopenta[at]-porfirylo-17-ylo)propionian] miedzi (II) (Chlorofil miedziowy a)

[Fityl (13²R,17S,18S)-3-(8-etylo-7-formylo-13²-metoksykarbonylo-2,12,18-trimetylo-13'-okso-3-winylo-13¹-13²-17,18-tetrahydrocyklopenta[at]-porfirylo-17-ylo)propionian] miedzi (III) (chlorofil miedziowy b)

Wzór chemiczny

Chlorofil miedziowy a: C₅₅H₇₂Cu N₄O₅chlorofil miedziowy b: C₅₅H₇₀Cu N₄O₆

Masa cząsteczkowa

Chlorofil miedziowy a: 932,75

chlorofil miedziowy b: 946,73

Analiza

zawartość chlorofilu miedziowych ogółem wynosi nie mniej niż 10 %.

 $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 540 przy około 422 nm w chloroformie $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 300 przy około 652 nm w chloroformie

Opis	Ciało stałe woskowe o barwie od niebiesko-zielonej do ciemnozielonej w zależności od surowca
Identyfikacja	
Spektrometria	Maksimum w chloroformie przy około 422 nm i przy około 652 nm
Czystość	
Pozostałości rozpuszczalników	Aceton keton metyloetylowy Metanol Etanol Propan-2-ol Heksan Nie więcej niż 50 mg/kg, pojedynczo lub łącznie
Arsen	Dichlorometan: Nie więcej niż 10 mg/kg Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Jony miedziowe	Nie więcej niż 200 mg/kg
miedź ogółem	Nie więcej niż 8,0 % feofityn miedziowych ogółem

E 141 (ii) KOMPLEKSY MIEDZIOWE CHLOROFILIN

Nazwy synonimowe	Chlorofilina miedziowo-sodowa, Chlorofilina miedziowo-potasowa, CI Naturalna zieleń 5
Definicja	Sole zasadowe chlorofilin miedziowych są otrzymywane w wyniku dodatku miedzi do produktu otrzymanego poprzez zmydlanie ekstraktów z naturalnych odmian surowców roślinnych, trawy, lucerny i pokrzywy. W wyniku zmydlania zostają usunięte grupy estrowe metylowe fitolowe i mogą ulec częściowemu rozszczepieniu pierścienia cyklopentenylowe. Po dodaniu miedzi do oczyszczonych chlorofilin, grupy kwasowe ulegają neutralizacji tworząc sole potasowe i/lub sodowe. Do ekstrakcji mogą być użyte tylko następujące rozpuszczalniki: aceton, keton metyloetylowy, dichlorometan, dwutlenek węgla, metanol, etanol, propan-2-ol i heksan.
Klasa	Porfiry
Nr Colour Index	75815
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	
Nazwy chemiczne	Głównymi związkami [składnikami-'colouring principle' wszędzie tłumaczone jest jako 'składnik barwiący'] barwiącymi w formie kwaśnej są: 3-(10-Karboksylano-4-etylo-1,3,5,8-tetrametylo-9-okso-2-winyloforbin-7-ylo)propionianu, kompleksmiedziowy (chlorofilina miedziowa a) i 3-(10-Karboksylano-4-etylo-3-formylo-1,5,8-trimetylo-9-okso-2-winyloforbin-7-ylo) propionian, kompleks miedziowy (chlorofilina miedziowa b)
Wzór chemiczny	Chlorofilina miedziowa a (forma kwasowa): $C_{34}H_{32}Cu N_4O_5$ Chlorofilina miedziowa b (forma kwasowa): $C_{34}H_{30}Cu N_4O_6$
Masa cząsteczkowa	Chlorofilina miedziowa a: 640,20 Chlorofilina miedziowa b: 654,18 Każda z ww. wartości może ulec powiększeniu o 18 daltonów w przypadku rozszczepienia pierścienia cyklopentenylowego.

Analiza	zawartość chlorofilin miedziowych ogółem wynosi nie mniej niż 95 % próbki wysuszonej w temp. 100 °C przez 1 h.
	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 565 przy około 405 nm w wodnym roztworze o pH 7,5
	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 145 dla około 630 nm w wodnym buforze fosforanowym o pH 7,5
Opis	Proszek ciemnozielony do niebiesko-czarnego
Identyfikacja	
Spektrometria	Maksimum w wodnym buforze fosforanowym o pH 7,5 przy około 405 nm i przy 630 nm
Czystość	
Pozostałości rozpuszczalników	Aceton
	Keton metylo-etylowy
	Metanol
	Etanol
	Propan-2-ol
	Heksan
	Dichlorometan: nie więcej niż 10 mg/kg
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Jony miedziowe	Nie więcej niż 200 mg/kg
miedź ogółem	Nie więcej niż 8,0 % chlorofilin miedziowych ogółem

Nie więcej niż
50 mg/kg, pojedynczo
lub łącznie

E 142 ZIELEŃ S

Nazwy synonimowe

CI Zieleń spożywcza 4, Zieleń brylantowa BS

Definicja

Zieleń S zawiera głównie N-[4-(dimetyloamino)fenylo] 2-hydroksy-3,6-disulfo-1-naftalenylo)metyleno]-2,5-cykloheksadien-1-ylideno]-N-metylometanoaminian sodu i dodatkowe substancje barwiące łącznie z chlorkiem sodu i/lub siarczanem sodu jako głównymi składnikami niebarwnymi.

Zieleń S jest opisana jako sól sodową. Dozwolone są również sole: wapniowa i potasowa.

Klasa

Triarylometanowe

Nr wg Colour Index

44090

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

221-409-2

Nazwy chemiczne

N-[4-[[4-(dimetyloamino)fenylo](2-hydroksy-3,6-disulfo-1-naftalenylo)-metyleno]2,5-cykloheksadien-1-ylideno]-N-metylometanoaminian sodu;

5-[4-dimetyloamino- α -(4-dimetylaminocykloheksa-2,5-dienylo)benzylo]-6-hydroksy-7-sulfoniano-naftaleno-2-sulfonian sodu (alternatywna nazwa).

Wzór chemiczny

$C_{27}H_{25}N_2NaO_7S_2$

Masa cząsteczkowa

576,63

Analiza

Zawiera nie mniej niż 80 % substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na sól sodową

$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 1 720 przy około 632 nm w roztworze wodnym

Opis

Ciemnozielony lub ciemnoniebieski proszek lub granulki

Identyfikacja

A. Spektrometria

Maksimum w wodzie przy około 632 nm

B. Niebieski lub zielony roztwór wodny	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 1,0 %
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
Alkohol 4,4'-bis(dimetyloa- mino)-benzohydrylowy	Nie więcej niż 0,1 %
4,4'-bis(dimetylamino)- benzophenone	Nie więcej niż 0,1 %
Kwas 3-hydroksynaftaleno- 2,7-disulfonowy	Nie więcej niż 0,2 %
Leukozwiązek	Nie więcej niż 5,0 %
Niesulfonowane pierwszorzę- dowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstra- howaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % w warunkach neutralnych
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 150a KARMEŁ

Definicja	Karmel jest otrzymywany przez kontrolowaną obróbkę cieplną węglowodanów (dostępnych w sprzedaży spożywczych produktów o właściwościach słodzących posiadających wartość odżywczą i będących monomerami glukozy i fruktozy i/lub ich polimerów, np. syropy glukozowe, sacharoza, i/lub syropy inwertowane i dekstroza). W celu ułatwienia karmelizacji mogą być zastosowane kwasy, zasady i sole, z wyjątkiem związków amonu i siarczynów
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	232-435-9
Opis	Ciecz lub ciało stałe o barwie ciemnobrązowej do czarnej
Czystość	
Barwniki związane przez celu- lozę DEAE	Nie więcej niż 50 %
Barwniki związane przez fosforylocelulozę	Nie więcej niż 50 %
Intensywność barwy ⁽¹⁾	0,01-0,12
Azot ogółem	Nie więcej niż 0,1 %
Siarka ogółem	Nie więcej niż 0,2 %
Arsen	Nie więcej niż 1 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 2 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 25 mg/kg

⁽¹⁾ Intensywność barwy definiuje się jako absorbancję 0,1 % (w/v) wodnego roztworu karmelu (barwnika w postaci ciała stałego) w kuwecie o grubości 1 cm przy 610 nm.

E 150b KARMEL SIARCZYNOWY

Definicja

Karmel siarczynowy jest otrzymywany w wyniku kontrolowanej obróbki cieplnej węglowodanów (dostępne w sprzedaży spożywcze produkty o właściwościach słodzących, posiadające wartość odżywczą, które są monomerami glukozy i fruktozy i/lub ich polimerów, np. syropy glukozowe, sacharoza, i/lub syropy inwertowane, i dekstroza) z lub bez dodatku kwasów lub zasad, w obecności związków siarczynowych (kwas siarkawy, siarczyn potasu, wodorosiarczyn potasu, siarczyn sodu oraz wodorosiarczyn sodu); nie używa się związków amonu.

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

232-435-9

Opis

Ciecz lub ciało stałe o barwie ciemnobrązowej do czarnej

Czystość

Barwnik związany przez celulozę DEAE

Więcej niż 50 %

Intensywność barwy ⁽¹⁾

0,05-0,13

Azot ogółem

Nie więcej niż 0,3 % ⁽²⁾

Dwutlenek siarki

Nie więcej niż 0,2 % ⁽²⁾

Siarka ogółem

0,3-3,5 % ⁽²⁾

Siarka związana przez celulozę DEAE

Więcej niż 40 %

Stosunek absorpcji barwnika związanego przez celulozę DEAE

19-34

Stosunek absorpcji

Większy niż 50

(A 280/560)

Arsen

Nie więcej niż 1 mg/kg

Ołów

Nie więcej niż 2 mg/kg

Rtęć

Nie więcej niż 1 mg/kg

Kadm

Nie więcej niż 1 mg/kg

Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)

Nie więcej niż 25 mg/kg

E 150c KARMEL AMONIAKALNY

Definicja

Karmel amoniakalny jest otrzymywany w wyniku kontrolowanej obróbki cieplnej węglowodanów (dostępne w sprzedaży spożywcze produkty o właściwościach słodzących, posiadające wartość odżywczą, które są monomerami glukozy i fruktozy i/lub ich polimerów, np. syropy glukozowe, sacharoza, i/lub syropy inwertowane, i dekstroza) z lub bez dodatku kwasów lub zasad, w obecności związków amonu (wodorotlenek amonu, węglan amonu, wodorowęglan amonu oraz fosforan amonu); nie używa się związków siarczynowych

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

232-435-9

Opis

Ciecz lub ciało stałe o barwie ciemnobrązowej do czarnej

Czystość

Barwnik związany przez celulozę DEAE

Nie więcej niż 50 %

Barwnik związany przez fosforylocelulozę

Więcej niż 50 %

Intensywność barwy ⁽¹⁾

0,08-0,36

Azot amoniakalny

Nie więcej niż 0,3 % ⁽²⁾

4-metyloimidazol

Nie więcej niż 250 mg/kg ⁽²⁾

2-acetylo-4-tetrahydroksy-butyloimidazol

Nie więcej niż 10 mg/kg ⁽²⁾

⁽¹⁾ Intensywność barwy definiuje się jako absorpcję 0,1 % (w/v) wodnego roztworu karmelu (barwnika w postaci ciała stałego) w kuwecie o grubości 1 cm przy 610 nm.

⁽²⁾ Wyrażone w odniesieniu do ekwiwalentu bazy barwnika, tzn. jest wyrażone w warunkach produktu o intensywności barwy 0,1 jednostki absorpcji.

Siarka ogółem	Nie więcej niż 0,2 % ⁽¹⁾
Azot ogółem	0,7–3,3 % ⁽¹⁾
Stosunek absorbancji barwnika związanego przez fosforyloce-lulozę	13–35
Arsen	Nie więcej niż 1 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 2 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 25 mg/kg

E 150d KARMEŁ AMONIAKALNO-SIARCZYNOWY

Definicja	Karmel amoniakalno-siarczynowy jest otrzymywany w wyniku kontrolowanej obróbki cieplnej węglowodanów (dostępne w sprzedaży spożywcze produkty o właściwościach słodzących, posiadające wartość odżywczą, które są monome-rami glukozy i fruktozy i/lub ich polimerów, np. syropy glukozowe, sacharoza, i/ lub syropy inwertowane, i dekstroza) z lub bez dodatku kwasów lub zasad, w obecności zarówno związków amonu jak i siarczynowych (kwas siarkawy, siarczyn potasu, wodorosiarczyn potasu, siarczyn sodu, wodorosiarczyn sodu, wodorotlenek amonu, węglan amonu, wodorowęglan amonu, fosforan amonu, siarczan amonu, siarczyn amonu oraz wodorosiarczyn amonu)
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	232-435-9
Opis	Ciecz lub ciało stałe o barwie ciemnobrązowej do czarnej
Czystość	
Barwnik związany przez celu-lozę DEAE	Więcej niż 50 %
Intensywność barwy ⁽²⁾	0,10–0,60
Azot amoniakalny	Nie więcej niż 0,6 % ⁽¹⁾
Dwutlenek siarki	Nie więcej niż 0,2 % ⁽¹⁾
4-metyloimidazol	Nie więcej niż 250 mg/kg ⁽¹⁾
Azot ogółem	0,3–1,7 % ⁽¹⁾
Siarka ogółem	0,8–2,5 % ⁽¹⁾
Stosunek azot/siarka w osadzie alkoholowym	0,7–2,7
Stosunek absorbancji osadu alkoholowego ⁽³⁾	8–14
Stosunek absorbancji ($A_{280/560}$)	Nie więcej niż 50
Arsen	Nie więcej niż 1 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 2 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 25 mg/kg

E 151 CZERNÍ BRYLANTOWA BN, CZERNÍ PN

Nazwy synonimowe	CI Czerń spożywcza 1
-------------------------	----------------------

⁽¹⁾ Wyrażone w odniesieniu do ekwiwalentu bazy barwnika, tzn. jest wyrażone w warunkach produktu o intensywności barwy 0,1 jednostki absorbancji.

⁽²⁾ Intensywność barwy definiuje się jako absorbancję 0,1 % (w/v) wodnego roztworu karmelu (barwnika w postaci ciała stałego) w kuwecie o grubości 1 cm przy 610 nm.

⁽³⁾ Stosunek absorbancji osadu alkoholowego określa się jako absorbancję osadu przy 280 nm podzieloną przez absorbancję przy 560 nm (kuweta o grubości 1 cm).

Definicja	Czerń brylantowa BN zawiera głównie tetrasodowy 4-acetamido-5-hydroksy-6-[7-sulfoniano-4-(4-sulfonianofenylazo)-1-naftylazo] naftaleno-1,7-disulfonian i dodatkowe substancje barwiące oraz chlorek sodu i/lub siarczan sodu jako główne składniki niebarwne.
	Czerń brylantową BN jest opisana jako sól sodowa. Dozwolone są również sole wapnia i potasu.
Klasa	Bisazowe
Numer wg Colour Index	28440
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	219-746-5
Nazwy chemiczne	Tetrasodowy 4-acetamido-5-hydroksy-6-[7-sulfoniano-4-(4-sulfonianofenylazo)-1-naftylazo] naftaleno-1,7-disulfonian
Wzór chemiczny	$C_{28}H_{17}N_5Na_4O_{14}S_4$
Masa cząsteczkowa	867,69
Analiza	Zawiera nie mniej niż 80 % substancji barwiących ogółem, w przeliczeniu na sól sodową
	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 530 przy około 570 nm w roztworze
Opis	Czarny proszek lub granulki
Identyfikacja	
A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy około 570 nm
B. Czarno-niebieskawy roztwór wodny	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 10 % (wyrażone w odniesieniu do zawartości barwnika)
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
Kwas 4-acetamido-5-hydroksynaftaleno-1,7-disulfonowy	} Ogółem nie więcej niż 0,8 %
Kwas 4-amino-5-hydroksynaftaleno-1,7-disulfonowy	
Kwas 8-aminonaftaleno-2-sulfonowy	
Kwas 4,4'-diazaminodi(benzenosulfonowy)	
Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % w warunkach neutralnych
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 153 WĘGIEL ROŚLINNY**Nazwy synonimowe**

Czerń roślinna

Definicja

Węgiel roślinny jest otrzymywany w wyniku zwęglania surowców roślinnych, takich jak drewno, pozostałości celulozy, torf, skorupki orzechów kokosowych i innych. Surowiec jest zwęglany w wysokich temperaturach. Zawiera głównie miążki węgiel. Może zawierać niewielkie ilości azotu, wodoru oraz tlenu. Po wytworzeniu produkt może wchłonąć nieco wilgoci.

Numer wg Colour Index	77266
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	215-609-9
Nazwy chemiczne	Węgiel
Wzór chemiczny	C
Masa cząsteczkowa	12,01
Analiza	Zawiera nie mniej niż 95 % węgla w przeliczeniu na bezwodną i wolną od popiołu masę
Opis	Czarny proszek bez zapachu i smaku
Identyfikacja	
A. Rozpuszczalność	Nierozpuszczalny w wodzie i rozpuszczalnikach organicznych
B. Palność	Przy podgrzaniu do czerwoności, spala się wolno bez płomienia
Czystość	
Popiół (ogółem)	Nie więcej niż 4,0 % (temperatura zapłonu: 625 °C)
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg
Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne	Ekstrakt otrzymany przez ekstrakcję 1 g produktu z 10 g czystego cykloheksanu (w przyrządzie do ekstrakcji ciągłej) powinien być bezbarwny i fluorescencja ekstraktu w świetle ultrafioletowym nie może być bardziej intensywna niż fluorescencja roztworu 0,100 mg siarczanu chininy w 1 000 ml 0,01 M kwasu siarkowego.
Ubytek po suszeniu	Nie więcej niż 12 % (120 °C, 4 godz.)
Substancje rozpuszczalne w zasadach	Przesącz, otrzymany przez gotowanie 2 g próbki w 20 ml N wodorotlenku sodu i po przefiltrowaniu, powinien być bezbarwny.
E 154 BRĄZ FK	
Nazwy synonimowe	CI Brąz spożywczy 1
Definicja	Brąz FK zawiera głównie mieszaniny: - I 4-(2,4-diaminofenylazo) benzenosulfonianu sodu - II 4-(4,6-diamino-m-tolilazo) benzenosulfonianu sodu - III disodowego 4,4'-(4,6-diamino-1,3-fenylenebisazo)di (benzenosulfonianu) - IV disodowego 4,4'-(2,4-diamino-1,3-fenylenebisazo)di (benzenosulfonianu) - V disodowego 4,4'-(2,4-diamino-5-metylo-1,3-fenylenebisazo)di (benzenosulfonianu) - VI trisodowego 4,4',4''-(2,4-diaminobenzeno-1,3,5-trisazo)tri-(benzenosulfonianu) i dodatkowych substancji barwiących oraz wody, chlorku sodowego i/lub siarczanu sodu jako głównych składników niebarwnych. Brąz FK jest opisany jako sól sodowa. Dozwolone są również sole wapnia i potasu.
Klasa	Azowe (mieszanina barwników mono-, bis-i trisazowych)
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	

Nazwy chemiczne	Mieszanina: I 4-(2,4-diaminofenylazo) benzenosulfonianu sodu II 4-(4,6-diamino-m-tolilazo) benzenosulfonianu sodu III 4,4'-(4,6-diamino-1,3-fenylenebisazo)di (benzenosulfonianu) disodowego IV 4,4'-(2,4-diamino-1,3-fenylenebisazo)di (benzenosulfonianu) disodowego V 4,4'-(2,4-diamino-5-metylo-1,3-fenylenebisazo)di(benzenosulfonianu) disodowego VI 4,4',4''-(2,4-diaminobenzeno-1,3,5-trisazo)tri-(benzenosulfonianu) trisodowego
Wzór chemiczny	I $C_{12}H_{11}N_4NaO_3S$ II $C_{13}H_{13}N_4NaO_3S$ III $C_{18}H_{14}N_6Na_2O_6S_2$ IV $C_{18}H_{14}N_6Na_2O_6S_2$ V $C_{19}H_{16}N_6Na_2O_6S_2$ VI $C_{24}H_{17}N_8Na_3O_9S_3$
Masa cząsteczkowa	I 314,30 II 328,33 III 520,46 IV 520,46 V 534,47 VI 726,59
Analiza	Zawiera nie mniej niż 70 % substancji barwiących ogółem W odniesieniu do substancji barwiących ogółem proporcje poszczególnych składników nie powinny przekraczać: I 26 % II 17 % III 17 % IV 16 % V 20 % VI 16 %
Opis	Czerwono-brązowy proszek lub granulki
Identyfikacja	
Roztwór o barwie pomarańczowej do czerwonej	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 3,5 %
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
Kwas 4-aminobenzeno-1-sulfonow	Nie więcej niż 0,7 %
m-fenyleneodiamina i 4-metylo-m-fenyleneodiamina	Nie więcej niż 0,35 %
Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne inne niż m-fenyleneodiamina i 4-metylo-m-fenyleneodiamina	Nie więcej niż 0,007 % (w przeliczeniu na anilinę)

Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Z roztworu o pH 7, nie więcej niż 0,2 %
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 155 BRĄZ HT	
Nazwy synonimowe	CI Brąz spożywczy 3
Definicja	Brąz HT zawiera głównie disodowy 4,4'-(2,4-dihydroksy-5-hydroksymetylo-1,3-fenylenobisazo) di (naftaleno-1-sulfonian) i dodatkowe substancje barwiące oraz chlorek sodowy i/lub siarczan sodu jako główne składniki niebarwne.
	Brąz HT jest opisany jako sól sodowa. Dozwolone są również sole wapnia i potasu.
Klasa	Bisazowe
Numer wg Colour Index	20285
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	224-924-0
Nazwy chemiczne	Disodowy 4,4'-(2,4-dihydroksy-5-hydroksymetylo-1,3-fenyleno bisazo)di (naftaleno-1-sulfonian)
Wzór chemiczny	$C_{27}H_{18}N_4Na_2O_9S_2$
Masa cząsteczkowa	652,57
Analiza	Zawiera nie mniej niż 70 % substancji barwiących ogółem w przeliczeniu na sól sodową.
Opis	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 403 przy około 460 nm w roztworze wodnym o pH 7
Identyfikacja	Czerwonawo-brązowy proszek lub granulki
A. Spektrometria	Maksimum w wodzie przy pH 7 i przy około 460 nm
B. Brązowy roztwór wodny	
Czystość	
Substancje nierozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,2 %
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 10 % (metoda TLC)
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
Kwas 4-aminonaftaleno-1-sulfonowy	Nie więcej niż 0,7 %
Niesulfonowane pierwszorzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające wyekstrahowaniu eterem	Nie więcej niż 0,2 % w roztworze o pH 7
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 160 a (i) MIESZANINA KAROTENÓW**1. Karoteny otrzymywane z roślin**

Nazwy synonimowe	CI Pomarańczowy spożywczy 5
-------------------------	-----------------------------

Definicje

Mieszanina karotenów jest otrzymywana w wyniku ekstrakcji rozpuszczalnikami naturalnych odmian roślin jadalnych, marchwi, olejów roślinnych, trawy, alfalfa (lucerna siewna) oraz pokrzywy.

Głównym składnikiem barwiącym są karotenoidy, z których beta-karoten stanowi większą część. Mogą być obecne również alfa, gamma-karoten i inne pigmenty. Oprócz pigmentów barwiących, mieszanina karotenów może zawierać oleje, tłuszcze i woski naturalnie występujące w surowcach.

Do ekstrakcji mogą być użyte tylko następujące rozpuszczalniki: aceton, keton metyloetylowy, metanol, etanol, propan-2-ol, heksan⁽¹⁾, dichlorometan i dwutlenek węgla.

Klasa

Karotenoidy

Numer wg Colour Index

75130

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

230-636-6

Wzór chemiczny

Beta-karoten: C₄₀H₅₆

Masa cząsteczkowa

Beta-karoten: 536,88

Analiza

Zawartość karotenów (w przeliczeniu na beta -karoten) jest nie mniejsza niż 5 %. Dla produktów otrzymanych przez ekstrakcję olejów roślinnych: nie mniej niż 0,2 % w tłuszczach jadalnych

E_{1 cm}^{1 %} 2 500 przy około 440-457 nm w cykloheksanie

Identyfikacja

Spektrometria

Maksimum w cykloheksanie przy 440-457 nm i 470-486 nm

Czystość

Pozostałości rozpuszczalników

Aceton

Keton metyloetylowy

Metanol

Propan-2-ol

Heksan

Etanol

Nie więcej niż
50 mg/kg, pojedynczo
lub łącznie

Dichlorometan: Nie więcej niż 10 mg/kg

Ołów

Nie więcej niż 5 mg/kg

2. Karoteny otrzymywane z alg**Nazwy synonimowe**

CI Pomarańczowy spożywczy 5

Definicje

Mieszanina karotenów może być również otrzymywana z naturalnych odmian alg *Dunaliella salina*, rozwijających się w dużych słonych jeziorach położonych w Whyalla, w południowej Australii. Beta-karoten jest ekstrahowany za pomocą olejku eterycznego. Preparatem jest zawiesina o stężeniu 20–30 % w oleju jadalnym. Stosunek izomerów trans-cis jest w zakresie 50/50 do 71/29.

Głównym składnikiem barwiącym są karotenoidy, z których beta-karoten stanowi większą część. Mogą być również obecne alfa-karoten, luteina, zeaksantyna i beta-kryptoksantyna. Oprócz pigmentów barwiących, mieszanina karotenów może zawierać oleje, tłuszcze i woski naturalnie występujące w materiale wyjściowym.

Klasa

Karotenoidy

Numer wg Colour Index

75130

Wzór chemiczny

Beta-karoten: C₄₀H₅₆

Masa cząsteczkowa

Beta-karoten: 536,88

Analiza

Zawartość karotenów (w przeliczeniu na beta -karoten) jest nie mniejsza niż 20 %.

E_{1 cm}^{1 %} 2 500 przy i około 440 - 457 nm w cykloheksanie

Identyfikacja

Spektrometria

Maksimum w cykloheksanie przy 440 - 457 nm i 474 - 486 nm

⁽¹⁾ Benzenu nie więcej niż 0,05 % v/v.

Czystość

Naturalne tokoferole w oleju jadalnym

Nie więcej niż 0,3 %

Ołów

Nie więcej niż 5 mg/kg

E 160 a (ii) BETA-KAROTEN

1. Beta-karoten**Nazwy synonimowe**

CI Pomarańczowy spożywczy 5

Definicje

Niniejsze specyfikacje dotyczą głównie wszystkich trans izomerów beta-karotenu łącznie z niewielkimi ilościami innych karotenoidów. Rozcieńczone i stabilizowane preparaty mogą mieć różne stosunki izomerów cis/trans.

Klasa

Karotenoidy

Numer wg Colour Index

40800

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

230-636-6

Nazwy chemiczne

Beta-karoten; beta,beta-karoten

Wzór chemiczny

$C_{40}H_{56}$

Masa cząsteczkowa

536,88

Analiza

Nie mniej niż 96 % substancji barwiących ogółem (w przeliczeniu na beta-karoten)

$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 2 500 przy około 440-457 nm w cykloheksanie

Opis

Czerwone do brązowawo-czerwonych kryształy lub proszek krystaliczny

Identyfikacja

Spektrometria

Maksimum w cykloheksanie przy 453-456 nm

Czystość

Popiół siarczanowy

Nie więcej niż 0,2 %

Dodatkowe substancje barwiące

Karotenoidy inne niż beta-karoten: nie więcej niż 3,0 % substancji barwiących ogółem

Ołów

Nie więcej niż 2 mg/kg

2. Beta-karoten z *Blakeslea trispora***Synonimy**

CI Pomarańczowy spożywczy 5

Definicje

Otrzymywany w procesie fermentacji z użyciem mieszanej kultury fizjologicznie różnych osobników typów (+) i (-) naturalnych odmian grzyba *Blakeslea trispora*. Beta-karoten jest ekstrahowany z biomasy za pomocą octanu etylu, lub octanu izobutylu, następnie alkoholem izopropylowym i krystalizowany. Skrystalizowany produkt zawiera głównie trans beta-karoten. W wyniku naturalnego procesu około 3 % produktu zawiera mieszaninę karotenoidów, co jest specyficzne dla produktu.

Klasa

Karotenoidy

Numer wg Colour Index

40800

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

230-636-6

Nazwy chemiczne

Beta-karoten, beta,beta-karoten

Wzór chemiczny

$C_{40}H_{56}$

Masa cząsteczkowa

536,88

Analiza

Nie mniej niż 96 % substancji barwiących ogółem (w przeliczeniu na beta-karoten)

$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 2 500 przy około 440 -457 nm w cykloheksanie

Opis

Czerwone, brązowawo-czerwone lub purpurowo-fioletowe kryształy lub proszek krystaliczny (barwa zależy od użytego rozpuszczalnika ekstrakcyjnego i warunków krystalizacji)

Identyfikacja

Spektrometria

Maksimum w cykloheksanie przy 453-456 nm

Czystość

Pozostałości rozpuszczalników	Octan etylu	}	Nie więcej niż 0,8 % pojedynczo lub łącznie
	Etanol		
	Octan izobutyli: nie więcej niż 1,0 %		
	Alkohol izopropylowy: nie więcej niż 0,1 %		
Popiół siarczanowy	Nie więcej niż 0,2 %		
Dodatkowe substancje barwiące	Karotenoidy inne niż beta-karoten: nie więcej niż 3,0 % substancji barwiących ogółem		
Ołów	Nie więcej niż 2 mg/kg		
<i>Mykotoksyny</i>			
Aflatoksyna B1	Nieobecna		
Trichoteceny (T2)	Nieobecne		
Ochratoksyna	Nieobecna		
Zearalenon	Nieobecny		
<i>Mikrobiologia:</i>			
Pleśnie	Nie więcej niż 100/g		
Drożdże	Nie więcej niż 100/g		
<i>Salmonella</i>	Nieobecne w 25 g		
<i>Escherichia coli</i>	Nieobecne w 5 g		

E 160b ANNATO, BIKSYNA, NORBIKSYNA**Nazwy synonimowe**

CI Naturalny pomarańczowy 4

Definicja

Klasa	Karotenoidy
Numer wg Colour Index	75120
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	Annato: 215-735-4, ekstrakt z nasion annato: 289-561-2; biksyna: 230-248-7
Nazwy chemiczne	Biksyna: ' -Metylowodoro-9'-cis-6,6'-diapokaroteno-6,6'-dionian 6'-Metylowodoro-9'-trans-6,6'-diapokaroteno-6,6'-dionian Norbiksyna: kwas 9'-cis-6,6'-diapokaroteno-6,6'-diowy kwas 9'-trans-6,6'-diapokaroteno-6,6'-diowy
Wzór chemiczny	Biksyna: $C_{25}H_{30}O_4$ Norbiksyna: $C_{24}H_{28}O_4$
Masa cząsteczkowa	Biksyna: 394,51 Norbiksyna: 380,48
Opis	Czerwonawo-brązowy proszek, zawiesina lub roztwór
Identyfikacja	
Spektrometria	Biksyna: maksimum w chloroformie przy około 502 nm Norbiksyna: maksimum w rozcieńczonym roztworze KOH przy około 482 nm

(i) <i>Biksyna i norbiksyna ekstrahowane przy użyciu rozpuszczalników</i>							
Definicja	Biksynę otrzymuje się poprzez ekstrakcję zewnętrznych warstw nasion drzewa annato (<i>Bixa orellana</i> L.) przy użyciu jednego lub kilku z następujących rozpuszczalników: aceton, metanol, heksan lub dichlorometan, dwutlenek węgla i następnie usunięciu rozpuszczalnika. Norbiksynę otrzymuje się w wyniku hydrolizy ekstraktu biksyny wodnym roztworem zasady Biksyna i norbiksyna mogą zawierać inne substancje wyekstrahowane z nasion annato. Sproszkowana biksyna zawiera kilka składników barwnych, głównym z nich jest biksyna, która może występować w formach cis-i trans-. Mogą również występować produkty termicznego rozkładu biksyny. Sproszkowana norbiksyna zawiera produkty hydrolizy biksyny w postaci soli sodowej lub potasowej, jako główne składniki barwiące. Mogą występować formy cis-i trans-.						
Analiza	Zawartość sproszkowanej biksyny wynosi nie mniej niż 75 % karotenoidów ogółem, w przeliczeniu na biksynę. Zawartość sproszkowanej norbiksyny wynosi nie mniej niż 25 % karotenoidów ogółem, w przeliczeniu na norbiksynę Biksyna: $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 2 870 przy około 502 nm w chloroformie Norbiksyna: $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 2 870 przy około 482 nm w roztworze KOH						
Czystość							
Pozostałości rozpuszczalników	<table> <tr> <td>Aceton</td><td rowspan="3">} Nie więcej niż 50 mg/kg, pojedynczo lub łącznie</td></tr> <tr> <td>Metanol</td></tr> <tr> <td>Heksan</td></tr> <tr> <td>Dichlorometan:</td><td>nie więcej niż 10 mg/kg</td></tr> </table>	Aceton	} Nie więcej niż 50 mg/kg, pojedynczo lub łącznie	Metanol	Heksan	Dichlorometan:	nie więcej niż 10 mg/kg
Aceton	} Nie więcej niż 50 mg/kg, pojedynczo lub łącznie						
Metanol							
Heksan							
Dichlorometan:	nie więcej niż 10 mg/kg						
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg						
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg						
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg						
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg						
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg						
(ii) <i>Annato ekstrahowane przy użyciu zasad</i>							
Definicja	Annato rozpuszczalne w wodzie otrzymuje się poprzez ekstrakcję wodnym roztworem zasad (wodorotlenku sodu lub potasu) zewnętrznych warstw nasion drzewa annato (<i>Bixa orellana</i> L.) Annato rozpuszczalne w wodzie zawiera norbiksynę, produkt hydrolizy biksyny, w postaci soli sodowej lub potasowej, jako główny składnik barwiący. Mogą występować formy cis-i trans-.						
Analiza	Zawiera nie mniej niż 0,1 % karotenoidów ogółem, w przeliczeniu na norbiksynę Norbiksyna: $E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 2 870 przy około 482 nm w roztworze KOH						
Czystość							
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg						
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg						
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg						
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg						
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg						

(iii) *Annato ekstrahowane przy użyciu oleju*

Definicja

Olejowe ekstrakty annato w formie roztworu lub zawiesiny są otrzymywane w wyniku ekstrakcji zewnętrznych warstw nasion drzewa annato (*Bixa orellana* L.) przy użyciu jadalnych olejów roślinnych. Olejowy ekstrakt annato zawiera szereg składników barwiących, z których głównym jest biksyna, występująca w formach *cis-i trans-*. Mogą również występować produkty termicznego rozkładu biksyny.

Analiza

Zawiera nie mniej niż 0,1 % karotenoidów ogółem, w przeliczeniu na biksynę

Biksyna: $E_{1\text{ cm}}^{1\%} \geq 2\,870$ przy około 502 nm w chloroformie

Czystość

Arsen

Nie więcej niż 3 mg/kg

Ołów

Nie więcej niż 10 mg/kg

Rtęć

Nie więcej niż 1 mg/kg

Kadm

Nie więcej niż 1 mg/kg

Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)

Nie więcej niż 40 mg/kg

E 160c EKSTRAKT Z PAPRYKI, KAPSANTYNA, KAPSORUBINA

Nazwy synonimowe

Oleożywica paprykowa

Definicja

Ekstrakt z papryki jest otrzymywany w wyniku ekstrakcji rozpuszczalnikami z naturalnych odmian papryki, *Capsicum annuum* L. z lub bez pestek i zawierających główne substancje barwiące tej przyprawy. Głównymi substancjami barwiącymi są kapsantyna i kapsorubina. Występują również liczne inne składniki barwiące.

Do ekstrakcji mogą być użyte tylko następujące rozpuszczalniki: metanol, etanol, aceton, heksan, dichlorometan, octan metylu i dwutlenek węgla.

Klasa

Karotenoidy

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

Kapsantyna: 207-364-1, kapsorubina: 207-425-2

Nazwy chemiczne

Kapsantyna: (3R, 3'S, 5'R)-3,3'-dihydroksy-β,k-karoten-6-on

Kapsorubina: (3S, 3'S, 5R, 5R')-3,3'-dihydroksy-k,k-karoten-6,6'-dion

Wzór chemiczny

Kapsantyna: $C_{40}H_{56}O_3$

Kapsorubina: $C_{40}H_{56}O_4$

Masa cząsteczkowa

Kapsantyna: 584,85

Kapsorubina: 600,85

Analiza

Ekstrakt papryki: zawiera nie mniej niż 7,0 % karotenoidów

Kapsantyna/kapsorubina: nie mniej niż 30 % karotenoidów ogółem

$E_{1\text{ cm}}^{1\%} \geq 2\,100$ dla około 462 nm w acetonie

Ciemnoczerwona lepka ciecz

Opis

Identyfikacja

A. Spektrometria

Maksimum w acetonie przy około 462 nm

B. Reakcja barwna

Dodanie jednej kropli kwasu siarkowego do jednej kropli próbki w 2-3 kroplach chloroformu. Daje ciemnoniebieskie zabarwienie.

Czystość

Pozostałości rozpuszczalników

Octan etylu

Metanol

Etanol

Aceton

Heksan

Dichlorometan: nie więcej niż 10 mg/kg

} Nie więcej niż
50 mg/kg, pojedynczo
lub łącznie

Kapsaicyna	Nie więcej niż 250 mg/kg
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 160d LIKOPEN

Nazwy synonimowe	Naturalna żółcień ²⁷											
Definicja	Likopen jest otrzymywany w wyniku ekstrakcji rozpuszczalnikowej naturalnych odmian czerwonych pomidorów (<i>Lycopersicon esculentum</i> L.) po usunięciu rozpuszczalników. Można używać jedynie następujących rozpuszczalników: dichlorometan, dwutlenek węgla, octan etylu, aceton, propan-2-ol, metanol, etanol, i heksan. Głównym składnikiem barwiącym pomidorów jest likopen, mogą również występować niewielkie ilości innych pigmentów karotenoidowych. Oprócz innych pigmentów barwnych, preparat może zawierać oleje, tłuszcze, woski oraz składniki smakowe naturalnie występujące w pomidorach.											
Klasa	Karotenoidy											
Numer wg wskaźnika Colour Index	75125											
Nazwy chemiczne	Likopen, ψ,ψ-karoten											
Wzór chemiczny	C ₄₀ H ₅₆											
Masa cząsteczkowa	536,85											
Analiza	Zawiera nie mniej niż 5 % substancji barwiących ogółem E _{1 cm} ^{1 %} 3 450 dla około 472 nm w heksanie											
Opis	Ciemnoczerwona lepka ciecz											
Identyfikacja												
Spektrometria	Maksimum w heksanie przy około 472 nm											
Czystość												
Pozostałości rozpuszczalników	<table><tr><td>Octan etylu</td><td rowspan="6">}</td><td rowspan="6">Nie więcej niż 50 mg/kg, pojedynczo lub łącznie</td></tr><tr><td>Metanol</td></tr><tr><td>Etanol</td></tr><tr><td>Aceton</td></tr><tr><td>Heksan</td></tr><tr><td>Propan-2-ol</td></tr><tr><td colspan="3">Dichlorometan: nie więcej niż 10 mg/kg</td></tr></table>	Octan etylu	}	Nie więcej niż 50 mg/kg, pojedynczo lub łącznie	Metanol	Etanol	Aceton	Heksan	Propan-2-ol	Dichlorometan: nie więcej niż 10 mg/kg		
Octan etylu	}	Nie więcej niż 50 mg/kg, pojedynczo lub łącznie										
Metanol												
Etanol												
Aceton												
Heksan												
Propan-2-ol												
Dichlorometan: nie więcej niż 10 mg/kg												
Popiół siarczanowy	Nie więcej niż 0,1 %											
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg											
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg											
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg											
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg											
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg											

E 160e BETA-APO-8'-KAROTENAL (C30)

Nazwy synonimowe	CI Pomarańczowy spożywczy 6
-------------------------	-----------------------------

Definicja	Niniejsze specyfikacje dotyczą głównie wszystkich trans izomerów β -apo-8'-karotenalu łącznie z niewielkimi ilościami innych karotenoidów. Specyfikacja obejmuje również rozcieńczone i stabilizowane preparaty β -apo-8'-karotenalu łącznie z roztworami lub zawiesinami β -apo-8'-karotenalu w jadalnych tłuszczach lub olejach, emulsjami i proszkami ulegającymi dyspersji w wodzie. Preparaty te mogą mieć różne stosunki izomerów cis/trans.
Klasa	Karotenoidy
Numer wg Colour Index	40820
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	214-171-6
Nazwy chemiczne	β -Apo-8'-karotenal, Aldehyd Trans- β -apo-8 'karotenowy-
Wzór chemiczny	$C_{30}H_{40}O$
Masa cząsteczkowa	416,65
Analiza	Nie mniej niż 96 % substancji barwiących ogółem $E_{1\text{ cm}}^{1\%} 2\ 640$ przy około 460–462 nm w cykloheksanie
Opis	Ciemnofioletowe kryształki o metalicznym połysku lub krystaliczny proszek
Identyfikacja	
Spektrometria	Maksimum w cykloheksanie przy 460–462 nm
Czystość	
Popiół siarczanowy	Nie więcej niż 0,1 %
Dodatkowe substancje barwiące	Karotenoidy inne niż β -apo-8'-karotenal: nie więcej niż 3,0 % substancji barwiących ogółem
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 160f ESTER ETYLOWY KWASU BETA-APO-8'-KAROTENOWEGO (C30)

Nazwy synonimowe	CI Pomarańczowy spożywczy 7, ester β -apo-8'-karotenowy
Definicja	Niniejsza specyfikacja dotyczy głównie wszystkich trans izomerów estru etylowego kwasu β -apo-8'-karotenowego łącznie z niewielkimi ilościami innych karotenoidów. Specyfikacja obejmuje również rozcieńczone i stabilizowane preparaty estru etylowego kwasu β -apo-8'-karotenowego łącznie z roztworami lub zawiesinami estru etylowego kwasu β -apo-8'-karotenowego w jadalnych tłuszczach lub olejach, emulsjami i proszkami ulegającymi dyspersji w wodzie. Preparaty te mogą mieć różne stosunki cis/trans.
Klasa	Karotenoidy
Numer wg Colour Index	40825
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	214-173-7
Nazwy chemiczne	Ester etylowy kwasu β -apo-8'-karotenowego, etylo 8'-apo- β -karoten-8'-ian etylu
Wzór chemiczny	$C_{32}H_{44}O_2$
Masa cząsteczkowa	460,70
Analiza	Nie mniej niż 96 % substancji barwiących ogółem $E_{1\text{ cm}}^{1\%} 2\ 550$ przy około 449 nm w cykloheksanie
Opis	Czerwone do fioletowo-czerwonych kryształki lub proszek krystaliczny
Identyfikacja	
Spektrometria	Maksimum w cykloheksanie przy około 449 nm

Czystość

Popiół siarczanowy	Nie więcej niż 0,1 %
Dodatkowe substancje barwiące	Karotenoidy inne niż ester etylowy kwasu β -apo-8'-karotenowego: nie więcej niż 3,0 % substancji barwiących łącznie
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 161b LUTEINA**Nazwy synonimowe**

Mieszanina karotenoidów, Ksantofile

Definicja

Luteina jest otrzymywana w wyniku ekstrakcji rozpuszczalnikami naturalnymi odmian jadalnych owoców i roślin, trawy, lucerny siewnej (alfalfa) i *tagetes erecta*. Głównymi substancjami barwiącymi są karotenoidy, których większą część stanowi luteina i jej estry z kwasami tłuszczowymi. Mogą występować zmienne ilości karotenów. Luteina może zawierać tłuszcze, oleje i woski naturalnie występujące w materiale roślinnym.

Do ekstrakcji mogą być użyte tylko następujące rozpuszczalniki: metanol, etanol, propan-2-ol, heksan, aceton, metylo etylo keton, dichlorometan i dwutlenek węgla.

Klasa	Karotenoidy
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	204-840-0
Nazwy chemiczne	3,3'-dihydroksy-d-karoten
Wzór chemiczny	$C_{40}H_{56}O_2$
Masa cząsteczkowa	568,88
Analiza	Zawartość substancji barwiących ogółem nie mniejsza niż 4 % w przeliczeniu na luteinę

$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 2 550 przy około 445 nm w mieszaninie chloroform/etanol (10 + 90) lub w mieszaninie heksan/etanol/aceton (80 + 10 + 10)

Opis

Ciemna żółtawo-brązowa ciecz

Identyfikacja

Spektrometria	Maksimum w mieszaninie chloroform/etanol (10 + 90) przy około 445 nm
---------------	--

Czystość

Pozostałości rozpuszczalników	Aceton	} Nie więcej niż 50 mg/kg, pojedynczo lub łącznie
	Metyloetylo keton	
	Metanol	
	Etanol	
	Propan-2-ol	
	Heksan	} Nie więcej niż 10 mg/kg
	Dichlorometan	
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg	
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg	
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg	
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg	} Nie więcej niż 40 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg	

E 161g KANTAKSANTYNA

Nazwy synonimowe

CI Pomarańczowy spożywczy 8

Definicja

Niniejsze specyfikacje dotyczą głównie wszystkich trans izomerów kantaksantyny łącznie z niewielkimi ilościami innych karotenoidów. Specyfikacja obejmuje również rozcieńczone i stabilizowane preparaty kantaksantyny łącznie z roztworami lub zawiesinami kantaksantyny w jadalnych tłuszczach lub olejach, emulsjami i proszkami ulegającymi dyspersji w wodzie. Preparaty te mogą mieć różne stosunki izomerów cis/trans.

Klasa

Karotenoidy

Numer wg Colour Index

40850

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

208-187-2

Nazwy chemiczne

 β -Karoten-4,4'-dion, kantaksantyna, 4,4'-diokso- β -karoten

Wzór chemiczny

 $C_{40}H_{52}O_2$

Masa cząsteczkowa

564,86

Analiza

Nie mniej niż 96 % substancji barwiących ogółem (w przeliczeniu na kantaksantynę)

$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 2 200 przy około 485 nm w chloroformie

Przy 468–472 nm w cykloheksanie

Przy 464–467 nm w eterze naftowym

Opis

Ciemnofioletowe kryształki lub krystaliczny proszek

Identyfikacja

Spektrometria

Maksimum w chloroformie przy około 485 nm

Maksimum w cykloheksanie przy 468–472 nm

Maksimum w benzynie przy 464–467 nm

Czystość

Popiół siarczanowy

Nie więcej niż 0,1 %

Dodatkowe substancje barwiące

Karotenoidy inne niż kantaksantyna: nie więcej niż 5,0 % substancji barwiących łącznie

Arsen

Nie więcej niż 3 mg/kg

Ołów

Nie więcej niż 10 mg/kg

Atęć

Nie więcej niż 1 mg/kg

Kadm

Nie więcej niż 1 mg/kg

Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)

Nie więcej niż 40 mg/kg

E 162 CZERWIŃ BURACZANA, BETANINA

Nazwy synonimowe

Czerwień buraczana

Definicja

Czerwień buraczaną otrzymuje się z korzenia naturalnych odmian buraków ćwikłowych (*Beta vulgaris* L. var. *rubra*) przez wyciskanie soku z kruszonych buraków lub przez ekstrakcję wodną poszatkowanych korzeni buraka, a następnie wzbogacanie w składniki aktywne. Barwnik zawiera różne pigmenty należące do klasy betalain. Głównymi składnikami barwiącymi są betacyjaniny (czerwień), gdzie betanina występuje w 75–95 %. Mogą także występować niewielkie ilości betaksantyny (żółć) i produktów degradacji betalain (jasny brąz).

Oprócz barwiących pigmentów, sok lub ekstrakt zawiera cukry, sole i/lub białka naturalnie występujących w burakach ćwikłowych. Roztwór może być skoncentrowany, a niektóre produkty mogą być oczyszczane w celu usunięcia większości cukrów, soli i białek.

Klasa

Betalaina

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	231-628-5
Nazwy chemiczne	Kwas (S-(R',R')-4-(2-(2-karboksy-5(β-D-glukopiranozyloksy)-2,3-dihydro-6-hydroksy-1H-indolo-1-ylo)etenyl)-2,3-dihydro-2,6-pirydino-dikarboksylowy; 1-(2-(2,6-dikarboksy-1,2,3,4-tetrahydro-4-pirydylieno)etylo)-5-β-D-glukopiranozyloksy)-6-hydroksyindolo-2-karboksylan
Wzór chemiczny	Betanina: C ₂₄ H ₂₆ N ₂ O ₁₃
Masa cząsteczkowa	550,48
Analiza	Zawartość barwnika czerwonego (wyrażona jako betanina) nie mniejsza niż 0,4 % E _{1 cm} ^{1 %} 1 120 przy około 535 nm w roztworze wodnym o pH 5
Opis	Czerwona lub ciemnoczerwona ciecz, pasta, proszek lub ciało stałe
Identyfikacja	
Spektrometria	Maksimum w wodzie o pH 5 przy około 535 nm
Czystość	
Azotan	Nie więcej niż 2 g anionu azotanowego/g czerwonego barwnika (jak obliczone wg analizy)
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 163 ANTOCYJANINY

Definicja	Antocyjaniny są otrzymywane w wyniku ekstrakcji wodą siarczynowaną, zakwaszoną wodą, dwutlenkiem węgla, metanolem lub etanolem, z naturalnych odmian jadalnych warzyw i jadalnych owoców. Antocyjany zawierają wspólny składnik surowca zwany antocyjanem, , jak również kwasy organiczne, garbniki, cukry, składniki mineralne, itp., ale niekoniecznie w takich samych proporcjach, w jakich występują one w surowcu
Klasa	Antocyjaniny
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	208-438-6 (cyjanidyna); 205-125-6 (peonidyna); 208-437-0 (delfinidyna); 211-403-8 (malwidyna); 205-127-7 (pelargonidyna)
Nazwy chemiczne	chlerek 3,3',4',5,7-pentahydroksy-flawilu (cyjanidyna) chlerek 3,4',5,7-tetrahydroksy-3'-metoksyflawilu (peonidyna) chlerek 3,4',5,7-tetrahydroksy-3',5'-dimetoksyflawilu (malwidyna) chlerek 3,5,7-trihydroksy-2-(3,4,5-trihydroksyfenylo)-1-benzopyrylu (delfinidyna) chlerek 3,3'4',5,7-pentahydroksy-5'-metoksyflawlu (petunidyna) chlerek 3,5,7-trihydroksy-2-(4-hydroksyfenylo)-1-benzopiryli (pelargonidyna)
Wzór chemiczny	Cyjanidyna: C ₁₅ H ₁₁ O ₆ Cl Peonidyna: C ₁₆ H ₁₃ O ₆ Cl Malwinidyna: C ₁₇ H ₁₅ O ₇ Cl Delfinidyna: C ₁₅ H ₁₁ O ₇ Cl Petunidyna: C ₁₆ H ₁₃ O ₇ Cl Pelargonidyna: C ₁₅ H ₁₁ O ₅ Cl

Masa cząsteczkowa	Cyjanidyna: 322,6 Peonidyna: 336,7 Malwinidyna: 366,7 Delfinidyna: 340,6 Petunidyna: 352,7 Pelargonidyna: 306,7
Analiza	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 300 dla czystego pigmentu przy 515–535 nm o pH 3,0
Opis	Fioletowawo-czerwona ciecz, proszek lub pasta o słabym charakterystycznym zapachu
Identyfikacja	
Spektrometria	Maksimum w metanolu o 0,01 % stęż. HCl Cyjanidyna: 535 nm Peonidyna: 532 nm Malwinidyna: 542 nm Delfinidyna: 546 nm Petunidyna: 543 nm Pelargonidyna: 530 nm
Czystość	
Pozostałości rozpuszczalników	Metanol Etanol
	} Nie więcej niż 50 mg/kg, pojedynczo lub łącznie
Dwutlenek siarki	Nie więcej niż 1 000 mg/kg na procent barwnika
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

E 170 WĘGLAN WAPNIA

Nazwy synonimowe	CI Pigment biały ¹⁸ , Kreda
Definicja	Węglan wapnia jest produktem otrzymanym z mielonego kamienia wapiennego lub poprzez strącanie jonów wapnia jonami węglanowymi
Klasa	Nieorganiczne
Numer wg Colour Index	77220
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	Węglan wapnia: 207-439-9 Wapień, Kamień wapienny: 215-279-6
Nazwa chemiczna	Węglan wapnia
Wzór chemiczny	CaCO ₃
Masa cząsteczkowa	100,1
Analiza	Zawiera nie mniej niż 98 % w przeliczeniu na bezwodną masę
Opis	Biały proszek krystaliczny lub bezpostaciowy, bezwonny i bez smaku
Identyfikacja	
Rozpuszczalność	Praktycznie nierozpuszczalny w wodzie i alkoholu. Rozpuszcza się musując w rozcieńczonym kwasie octowym, w rozcieńczonym kwasie solnym i rozcieńczonym kwasie azotowym i powstałe roztwory, po zagotowaniu, dają pozytywny wynik próby na obecność wapnia.

Czystość

Ubytek po suszeniu	Nie więcej niż 2,0 % (200 °C, 4 godziny)
Substancje nierozpuszczalne w kwasie	Nie więcej niż 0,2 %
Sole magnezu i zasadowe sole magnezu	Nie więcej niż 1,5 %
Fluorek	Nie więcej niż 50 mg/kg
Antymon (wyrażone jako Sb)	} Nie więcej niż 100 mg/kg, pojedynczo lub łącznie
Miedź (wyrażone jako Cu)	
Chrom (wyrażone jako Cr)	
Cynk (wyrażone jako Zn)	
Bar (wyrażone jako Ba)	}
Arsen	
Ołów	
Kadm	

E 171 DWUTLENEK TYTANU**Nazwy synonimowe**

CI pigment biały 6

Definicja

Dwutlenek tytanu zawiera głównie czysty anataz i/lub rutyl dwutlenku tytanu, który może być pokryty niewielkimi ilościami glinu i/lub krzemu w celu poprawy właściwości technologicznych produktu.

Klasa	Nieorganiczne
Numer wg Colour Index	77891
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	236-675-5
Nazwy chemiczne	Dwutlenek tytanu
Wzór chemiczny	TiO ₂
Masa cząsteczkowa	79,88
Analiza	Zawiera nie mniej niż 99 % w przeliczeniu na masę wolną od glinu i krzemu

Opis

Biały lub lekko zabarwiony proszek

Identyfikacja

Rozpuszczalność	Nierozpuszczalne w wodzie i rozpuszczalnikach organicznych. Rozpuszcza się wolno w kwasie fluorowodorowym i w gorącym stężonym kwasie siarkowym.
-----------------	--

Czystość

Ubytek po suszeniu	Nie więcej niż 0,5 % (105 °C, 3 godziny)
Ubytek po prażeniu	Nie więcej niż 1,0 % w przeliczeniu na masę wolną od substancji lotnych (800 °C)
Tlenek glinu i/lub dwutlenek krzemu	Łącznie nie więcej niż 2,0 %
Substancje rozpuszczalne w 0,5 N HCl	Nie więcej niż 0,5 % w przeliczeniu na masę wolną od glinu i krzemu, dodatkowo dla produktów zawierających glin lub krzem, nie więcej niż 1,5 % w przeliczeniu na masę produktu handlowego.
Substancje rozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 0,5 %
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Antymon	Nie więcej niż 50 mg/kg po całkowitym roztworzeniu
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg po całkowitym roztworzeniu
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg po całkowitym roztworzeniu
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg po całkowitym rozpuszczeniu
Cynk	Nie więcej niż 50 mg/kg po całkowitym roztworzeniu.

E 172 TLENKI I WODOROTLENKI ŻELAZA

Nazwy synonimowe	Żółty tlenek żelaza: CI pigment żółty 42 i 43 Czerwony tlenek żelaza: CI pigment czerwony 101 i 102 Czarny tlenek żelaza: CI pigment czarny 11
Definicja	Tlenki i wodorotlenki żelaza są otrzymywane w wyniku syntezy chemicznej składają się głównie z bezwodnych lub/i uwodnionych tlenków żelaza. Odcienie barwy obejmują żółcie, czerwienie, brązy i czernie. Tlenki żelaza nadające się do produktów żywnościowych wyróżnia stosunkowo niski poziom zanieczyszczenia innymi metalami. Dokonuje się tego poprzez selekcję i kontrolę źródła żelaza i lub stopnia oczyszczania chemicznego podczas procesu produkcyjnego.
Klasa	Nieorganiczne
Numer wg Colour Index	Żółty tlenek żelaza: 77492 Czerwony tlenek żelaza: 77491 Czarny tlenek żelaza: 77499
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	Żółty tlenek żelaza: 257-098-5 Czerwony tlenek żelaza: 215-168-2 Czarny tlenek żelaza: 235-442-5
Nazwy chemiczne	Żółty tlenek żelaza: uwodniony tlenek żelazowy, uwodniony tlenek żelaza (III) Czerwony tlenek żelaza: bezwodny tlenek żelazowy, bezwodny tlenek żelaza (III) Czarny tlenek żelaza: tlenek żelazowo-żelazowy, tlenek żelaza (II, III)
Wzór chemiczny	Żółty tlenek żelaza: $\text{FeO(OH)}_x \cdot x\text{H}_2\text{O}$ Czerwony tlenek żelaza: Fe_2O_3 Czarny tlenek żelaza: $\text{FeO} \cdot \text{Fe}_2\text{O}_3$
Masa cząsteczkowa	88,85: FeO(OH) 159,70: Fe_2O_3 231,55: $\text{FeO} \cdot \text{Fe}_2\text{O}_3$
Analiza	Żółty nie mniej niż 60 %, czerwony i czarny nie mniej niż 68 % żelaza ogółem, w przeliczeniu na żelazo
Opis	Proszek o barwie żółtej, czerwonej, brązowej, lub czarnej.
Identyfikacja	
Rozpuszczalność	Nierozpuszczalne w wodzie i rozpuszczalnikach organicznych Rozpuszczalne w stężonych kwasach mineralnych
Czystość	
Substancje rozpuszczalne w wodzie	Nie więcej niż 1,0 %
Arsen	Nie więcej niż 5 mg/kg
Bar	Nie więcej niż 50 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 5 mg/kg
Chrom	Nie więcej niż 100 mg/kg
Miedź	Nie więcej niż 50 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 20 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Nikiel	Nie więcej niż 200 mg/kg
Cynk	Nie więcej niż 100 mg/kg

Po całkowitym roztworzeniu

E 173 GLIN

Nazwy synonimowe

CI Pigment metaliczny, Al

Definicja

Proszek glinowy otrzymuje się w wyniku rozdrobnienia kawałków glinu. Rozdrabnianie może odbywać się lub nie, przy użyciu roślinnych olejów jadalnych i/lub kwasów tłuszczowych spełniających kryteria stawiane substancjom dodatkowym do żywności. Jest ono wolne od domieszek substancji innych niż roślinne tłuszcze jadalne i/lub kwasy tłuszczowe spełniające kryteria czystości substancji dodatkowych do żywności.

Numer wg Colour Index

77000

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

231-072-3

Nazwy chemiczne

Glin

Wzór chemiczny

Al.

Masa atomowa

26,98

Analiza

Nie mniej niż 99 % w przeliczeniu na Al na masę wolną od tłuszczów

Opis

Srebrnoszary proszek lub listki

Identyfikacja

Rozpuszczalność

Nierozpuszczalny w wodzie i rozpuszczalnikach organicznych. Rozpuszczalny w rozcieńczonym kwasie solnym. Roztwór daje pozytywny wynik próby na obecność glinu.

Czystość

Ubytek po suszeniu

Nie więcej niż 0,5 % (105 °C, do stałej masy)

Arsen

Nie więcej niż 3 mg/kg

Ołów

Nie więcej niż 10 mg/kg

Rtęć

Nie więcej niż 1 mg/kg

Kadm

Nie więcej niż 1 mg/kg

Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)

Nie więcej niż 40 mg/kg

E 174 SREBRO

Nazwy synonimowe

Argentum, Ag

Klasa

Nieorganiczne

Numer wg Colour Index

77820

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

231-131-3

Nazwa chemiczna

Srebro

Wzór chemiczny

Ag

Masa atomowa

107,87

Analiza

Zawiera nie mniej niż 99,5 % Ag

Opis

Srebrny proszek lub listki

E 175 ŻŁOTO

Nazwy synonimowe

Pigment metaliczny 3, Aurum, Au

Klasa

Nieorganiczne

Numer wg Colour Index

77480

Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych

231-165-9

Nazwa chemiczna

Żłoto

Wzór chemiczny

Au

Masa atomowa

197,0

Analiza

Zawiera nie mniej niż 90 % Au

Opis	Złoty proszek lub listki
Czystość	
Srebro	Nie więcej niż 7,0 %
Miedź	Nie więcej niż 4,0 %
	} po całkowitym roztworzeniu
E 180 CZERWIEN LITOLOWA BK	
Nazwy synonimowe	CI Pigment czerwony 57, Pigment rubinowy, Karmin 6B
Definicja	Czerwień litolowa BK zawiera głównie 3-hydroksy-4-(4-metylo-2-sulfonofenylazo)-2-naftalenokarboksylan wapnia i dodatkowe substancje barwiące łącznie z wodą oraz chlorkiem wapnia i/lub siarczanem wapnia jako głównych składników niebarwnych.
Klasa	Monoazowe
Numer wg Colour Index	15850:1
Numer wg Europejskiego Spisu Substancji Chemicznych	226-109-5
Nazwy chemiczne	3-hydroksy-4-(4-metylo-2-sulfonofenylazo)-2-naftaleno-karboksylan wapnia
Wzór chemiczny	$C_{18}H_{12}CaN_2O_6S$
Masa cząsteczkowa	424,45
Analiza	Zawiera nie mniej niż 90 % substancji barwiących ogółem
Opis	$E_{1\text{ cm}}^{1\%}$ 200 przy około 442 nm w dimetyloformamidzie
Identyfikacja	Czerwony proszek
Spektrometria	Maksimum w dimetyloformamidzie przy około 442 nm
Czystość	
Dodatkowe substancje barwiące	Nie więcej niż 0,5 %
Związki organiczne inne niż substancje barwiące:	
Kwas 2-amino-5-metylobenzosulfonowy, sól wapniowa	Nie więcej niż 0,2 %
Kwas 3-hydroksy-2-naftalenokarboksylowy, sól wapniowa	Nie więcej niż 0,4 %
Niesulfonowane 1-rzędowe aminy aromatyczne	Nie więcej niż 0,01 % (w przeliczeniu na anilinę)
Substancje ulegające ekstrakcji eterem	Z roztworu o pH 7, nie więcej niż 0,2 %
Arsen	Nie więcej niż 3 mg/kg
Ołów	Nie więcej niż 10 mg/kg
Rtęć	Nie więcej niż 1 mg/kg
Kadm	Nie więcej niż 1 mg/kg
Metale ciężkie (wyrażone jako Pb)	Nie więcej niż 40 mg/kg

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian

(określone w art. 2)

Dyrektywa Komisji 95/45/WE	(Dz.U. L 226 z 22.9.1995, str. 1)
Dyrektywa Komisji 1999/75/WE	(Dz.U. L 206 z 5.8.1999, str. 19)
Dyrektywa Komisji 2001/50/WE	(Dz.U. L 190 z 12.7.2001, str. 14)
Dyrektywa Komisji 2004/47/WE	(Dz.U. L 113 z 20.4.2004, str. 24)
Dyrektywa Komisji 2006/33/WE	(Dz.U. L 82 z 21.3.2006, str. 10)

CZĘŚĆ B

Lista terminów przeniesienia do prawa krajowego

(określonych w art. 2)

Dyrektywa	Termin przeniesienia
95/45/WE	1 lipca 1996 ⁽¹⁾
1999/75/WE	1 lipca 2000
2001/50/WE	29 czerwca 2002
2004/47/WE	1 kwietnia 2005 ⁽²⁾
2006/33/WE	10 kwietnia 2007

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 2 ust. 2 dyrektywy 95/45/WE, produkty wprowadzone na rynek lub oznakowane przed dniem 1 lipca 1996 r., które nie są zgodne z tą dyrektywą mogą być jednakże sprzedawane aż do wyczerpania zapasów.

⁽²⁾ Zgodnie z art. 3 dyrektywy 2004/47/WE, produkty skierowane na rynek lub etykietowane przed dniem 1 kwietnia 2005 r., które nie są zgodne z tą dyrektywą, mogą być sprzedawane aż do wyczerpania zapasów.

ZAŁĄCZNIK III

Tabela korelacji

Dyrektywa 95/45/WE	Niniejsza dyrektywa
Artykuł 1 akapit pierwszy	Artykuł 1
Artykuł 1 akapit drugi	—
Artykuł 2	—
—	Artykuł 2
Artykuł 3	Artykuł 3
Artykuł 4	Artykuł 4
Załącznik	Załącznik I
—	Załącznik II
—	Załącznik III

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 2 grudnia 2008 r.

ustanawiająca formularz zgłoszenia poważnej awarii zgodnie z dyrektywą Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 7530)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2009/10/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi⁽¹⁾, w szczególności jej art. 15 ust. 2,

po konsultacji z Komitetem ustanowionym na mocy art. 22 dyrektywy,

a także mając na uwadze, co następuje:

(2) Informacje wymagane na mocy art. 15 ust. 2 należy dostarczyć, wykorzystując formularz zgłoszenia ustanowiony i poddawany przeglądowi zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 22 dyrektywy.

(3) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 22 dyrektywy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

(1) Artykuł 14 dyrektywy 96/82/WE wymaga, aby państwa członkowskie zapewniły poinformowanie właściwych organów tak szybko, jak to będzie możliwe po wystąpieniu poważnej awarii. Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy wymaga, aby państwa członkowskie tak szybko jak jest to możliwe powiadomiły Komisję o tym, że na ich terytorium miała miejsce poważna awaria, wypełniająca kryteria wymienione w załączniku VI do dyrektywy. Artykuł 15 ust. 2 dyrektywy stanowi, że państwa członkowskie, bezpośrednio po zebraniu informacji, o których mowa w art. 14, powiadamiają Komisję o wynikach swoich analiz dotyczących awarii oraz o swoich zaleceniach dotyczących przyszłych środków zapobiegawczych.

Do celów art. 15 ust. 2 dyrektywy 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi niniejszym przyjmuje się formularz zgłoszenia poważnej awarii znajdujący się w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2008 r. państwa członkowskie składają sprawozdania zawierające informacje zgodnie z załącznikiem, z wykorzystaniem rejestru i systemu informacyjnego zgodnie z art. 19 ust. 2 dyrektywy 96/82/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, s. 13.

Artykuł 3

Ostateczne stosowanie formularza zgłoszenia poważnej awarii znajdującego się w załączniku poprzedza pięciomiesięczna faza próbna, która rozpoczyna się w dniu 1 grudnia 2008 r.

Artykuł 4

Jeżeli faza próbna wykaże konieczność zmiany formularza zgłoszenia poważnej awarii znajdującego się w załączniku, niniejsza decyzja zostanie zmieniona zgodnie z procedurą określoną w art. 22 dyrektywy.

Artykuł 5

Informacje poufne są przetwarzane zgodnie z decyzją Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom ⁽¹⁾ z dnia 29 listopada 2001 r. zmieniającą jej regulamin wewnętrzny.

Artykuł 6

Sprawozdania państw członkowskich zawierają wyłącznie informacje dostępne właściwym organom.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji

Stavros DIMAS

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 3.12.2001, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Informacje przekazywane zgodnie z art. 15 ust. 2 dyrektywy 96/82/WE

(Przez odniesienie do rejestru i systemu informacyjnego należy rozumieć elektroniczną bazę danych systemu Komisji służącego zgłaszaniu poważnych awarii, dostępną pod adresem <http://mahbsrv.jrc.it>)

I. CHARAKTER AWarii**1 CHARAKTER AWarii**

Informacje dotyczące miejsca, daty i czasu poważnej awarii, nazwy i rodzaju zakładu oraz informacje dotyczące organu dokonującego zgłoszenia

1.1 Data/czas wystąpienia poważnej awarii

Data rozpoczęcia:

Czas rozpoczęcia:

Data zakończenia:

Czas zakończenia:

1.2 Krótki opis awarii

Zdanie wyjaśniające, co się stało lub dlaczego awaria jest zgłaszana

1.3 Organ dokonujący zgłoszenia (poufne (*))

Nazwa i adres:

1.4 Osoba wyznaczona (przez organ) do kontaktów (poufne (*))

Nazwisko:

Telefon:

Faks:

E-mail:

1.5 Rodzaj awarii

Należy wybrać:

☐ Poważna awaria☐ Sytuacja niebezpieczna☐ Inne zdarzenie**1.6 Zgłoszono na podstawie**

Należy wybrać:

☐ Dyrektywa Seveso I UE☐ Dyrektywa Seveso II UE☐ OECD☐ EKG ONZ☐ Dyrektywa Seveso II UE i OECD☐ Dyrektywa Seveso II UE i EKG ONZ

1.7 Status Seveso

Należy wybrać:

- ☐ art. 6 (Zawiadomienie) i art. 7 (Polityka przeciwdziałania poważnym awariom)
- ☐ art. 9 (Sprawozdanie o bezpieczeństwie)
- ☐ Nieznany/nie ma zastosowania

1.8 Działalność przemysłowa

Informacje o działalności przemysłowej zakładu, wybranej z określonej listy znajdującej się w bazie danych

1.9 Informacje o zakładzie (poufne (*))

Nazwa:

Adres:

1.10 Powód zgłoszenia

Należy wybrać:

- ☐ Substancje związane z awarią: ponad 5 % ilości określonej w kolumnie 3 załącznika I
- ☐ Obrażenia osób: ≥ 1 ofiar śmiertelnych, ≥ 6 osób hospitalizowanych itp.
- ☐ Bezpośrednie szkody w środowisku naturalnego (zgodnie z załącznikiem VI)
- ☐ Zniszczenie własności: na terenie zakładu ≥ 2 mln EUR, poza terenem zakładu $\geq 0,5$ mln EUR
- ☐ Zniszczenia o zasięgu ponadgranicznym: awarie o zasięgu transgranicznym
- ☐ Interesujące pod kątem wyciągnięcia wniosków

1.11 Dotknięte skutkami awarii kraje sąsiadujące

Kraje sąsiadujące dotknięte skutkami awarii, o ile istnieją, wybrane z określonej listy znajdującej się w bazie danych

II. ZGŁOSZENIE AWARII**1 OPIS AWARII**

Jasny, szczegółowy opis awarii precyzujący jej rodzaj, np. uwolnienie substancji, pożar, wybuch itd., obrazujący okoliczności prowadzące do awarii, uwzględniający informacje ogólne takie jak pora dnia, warunki pogodowe, oraz wszelkie pozostałe stosowne informacje. Należy również podać informacje o zajęciach osób (wykonywanych czynnościach) oraz o miejscu, w którym znajdowały się te osoby w momencie wystąpienia awarii.

1.1 Opis (tekst opisowy)**1.2 Awaria obejmowała**

Należy wybrać:

- ☐ Efekty domina
- ☐ Katastrofy naturalne i technologiczne
- ☐ Skutki transgraniczne
- ☐ Podwykonawców

1.3 Czy wskutek awarii nastąpiło uwolnienie substancji?

- ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 1.3.1)
- ☐ Nie (należy przejść do sekcji 1.4)

1.3.1 Poważna awaria/zdarzenia, które do niej doprowadziły

Informacje o rodzaju uwolnienia, rozróżnienie między poważną awarią a zdarzeniami, które do niej doprowadziły, należy wybrać:

- ☐ uwolnienie gazu/par cieczy/mgły/itp. do powietrza
- ☐ uwolnienie cieczy do gruntu
- ☐ uwolnienie cieczy do wody
- ☐ uwolnienie substancji stałych do powietrza
- ☐ uwolnienie substancji stałych do gruntu
- ☐ uwolnienie substancji stałych do wody
- ☐ nieznane/nie ma zastosowania

1.4 Czy wskutek awarii nastąpił pożar?

- ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 1.4.1)
- ☐ Nie (należy przejść do sekcji 1.5)

1.4.1 Poważna awaria/zdarzenia, które do niej doprowadziły

Informacje o rodzaju pożaru, rozróżnienie między poważną awarią a zdarzeniami, które do niej doprowadziły, należy wybrać:

- ☐ pożar
- ☐ pożar powierzchniowy (zamknięty lub otwarty)
- ☐ pożar strumieniowy (płonący strumień cieczy z otworu)
- ☐ pożar błyskawiczny (spalanie chmury par, czoło płomienia rozprzestrzeniające się z prędkością poddźwiękową)
- ☐ pożar kulisty (płonąca masa unosząca się w powietrze, często po wybuchu BLEVE)
- ☐ nieznane/nie ma zastosowania

- 1.5 Czy wskutek awarii nastąpił wybuch?
- ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 1.5.1)
- ☐ Nie (należy przejść do sekcji 1.6)
- 1.5.1 Poważna awaria/zdarzenia, które do niej doprowadziły
- Informacje o rodzaju wybuchu, rozróżnienie między poważną awarią a zdarzeniami, które do niej doprowadziły, należy wybrać:
- ☐ rozerwanie pod wpływem ciśnienia (rozerwanie systemu pod ciśnieniem)
- ☐ BLEVE (wybuch par wrzącej cieczy)
- ☐ wybuch wynikający z gwałtownej zmiany stanu skupienia
- ☐ rwybuch wynikający z niekontrolowanej reakcji (zazwyczaj egzotermicznej)
- ☐ wybuch pyłu
- ☐ rozkład (niestabilnego materiału) prowadzący do wybuchu
- ☐ wybuch chmury pary, czoło fali rozprzestrzeniające się z prędkością poddźwiękową)
- ☐ nieznane/nie ma zastosowania
- 1.6 Czy awaria obejmowała transport?
- ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 1.6.1)
- ☐ Nie (należy przejść do sekcji 1.7)
- 1.6.1 Poważna awaria/zdarzenia, które do niej doprowadziły
- Informacje o rodzaju transportu, rozróżnienie między poważną awarią a zdarzeniami, które do niej doprowadziły, należy wybrać:
- ☐ transport drogowy
- ☐ transport kolejowy
- ☐ transport wodny (morski, śródlądowy itd.)
- ☐ transport lotniczy
- 1.7 Szczegółowe informacje w przypadku, gdy rodzaj awarii nie dotyczył żadnego z powyższych (tekst opisowy)
-

2 OPIS TERENU I INSTALACJI

Informacje dotyczące miejsca awarii

2.1 Opis terenu

Ogólny opis działalności przemysłowej prowadzonej na terenie zakładu

2.2 Opis instalacji/jednostki

Bardziej szczegółowe informacje dotyczące danej instalacji, w tym informacje dotyczące jej systemów lub komponentów

2.3 Czy awaria obejmowała składowanie?

- ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 2.3.1 i 2.3.2)
- ☐ Nie (należy przejść do sekcji 2.4)

- 2.3.1 Poważna awaria/zdarzenia, które do niej doprowadziły
- Informacje o rodzaju składowania, rozróżnienie między poważną awarią a zdarzeniami, które do niej doprowadziły, należy wybrać:
- ☐ powiązane z dystrybucją (nie w miejscu produkcji)
 - ☐ powiązane z procesem produkcyjnym (magazynowanie itp.; w miejscu produkcji)
- 2.3.2 Rodzaj sprzętu
- Informacje o rodzaju sprzętu, który zawiódł, należy wybrać:
- ☐ zbiornik; nie znajdujący się pod ciśnieniem (kosz, pojemnik, bęben, torba itp.)
 - ☐ zbiornik; znajdujący się pod ciśnieniem (pocisk, kula, butla itd.)
 - ☐ zbiornik; o temperaturze innej od temperatury otoczenia (chłodzony lub podgrzewany)
 - ☐ luzem (nieograniczony stos itp., w torbach lub w butlach itd.)
 - ☐ inny
- 2.4 Czy awaria obejmowała procesy produkcyjne ?
- ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 2.4.1 i 2.4.2)
 - ☐ Nie (należy przejść do sekcji 2.5)
- 2.4.1 Poważna awaria/zdarzenia, które do niej doprowadziły
- Informacje o rodzaju procesów produkcyjnych, rozróżnienie między poważną awarią a zdarzeniami, które do niej doprowadziły, należy wybrać:
- ☐ wsadowa reakcja chemiczna
 - ☐ ciągła reakcja chemiczna
 - ☐ operacja elektrochemiczna
 - ☐ operacje fizyczne (mieszanie, topnienie, krystalizacja itp.)
 - ☐ wytwarzanie mocy (spalanie paliwa itp.)
 - ☐ przetwarzanie/zastosowania do przetwarzania (nawanianie, przechowywanie itp.)
 - ☐ czynności związane z usuwaniem (spalanie, zakopywanie itp.)
 - ☐ wymiana ciepła (kocioł, chłodziarka, węzownica grzejna itp.)
 - ☐ inne
- 2.4.2 Rodzaj urządzenia
- Informacje o rodzaju urządzenia, które zawiódło, należy wybrać:
- ☐ urządzenie do prowadzenia procesu; nie znajdujące się pod ciśnieniem
 - ☐ urządzenie do prowadzenia procesu; znajdujące się pod ciśnieniem
 - ☐ inny
- 2.5 Czy awaria obejmowała przesył?
- ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 2.5.1 i 2.5.2)
 - ☐ Nie (należy przejść do sekcji 2.6)

- 2.5.1 Poważna awaria/zdarzenia, które do niej doprowadziły
- Informacje o rodzaju przesyłu, rozróżnienie między poważną awarią a zdarzeniami, które do niej doprowadziły, należy wybrać:
- ☐ ładowanie/rozładowanie (interfejs przesyłu)
 - ☐ przesył mechaniczny (pasy itp.)
 - ☐ rurociąg/system rur do przesyłu
 - ☐ transport z wykorzystaniem pojazdów
 - ☐ inny
- 2.5.2 Rodzaj sprzętu
- Informacje o rodzaju sprzętu, który zawiódł, należy wybrać:
- ☐ zawory/przełączniki/urządzenia monitorujące/kurki spustowe
 - ☐ rury/kołnierze
 - ☐ źródło zasilania (silnik, sprężarka itp.)
 - ☐ inny sprzęt/urządzenia/pojazdy służące do przesyłu
 - ☐ inny
- 2.6 Czy awaria obejmowała transport?
- ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 2.6.1 i 2.6.2)
 - ☐ Nie (należy przejść do sekcji 2.7)
- 2.6.1 Poważna awaria/zdarzenia, które do niej doprowadziły
- Informacje o rodzaju transportu, rozróżnienie między poważną awarią a zdarzeniami, które do niej doprowadziły, należy wybrać:
- ☐ pakowanie (workowanie, wypełnianie butli, bębnow itp.)
 - ☐ inny
- 2.6.2 Rodzaj sprzętu
- Informacje o rodzaju sprzętu, który zawiódł, należy wybrać:
- ☐ urządzenia/sprzęt (pompa, filtr, kolumna oddzielająca, mieszalnik itp.)
 - ☐ źródło zasilania (silnik, sprężarka itp.)
 - ☐ inny
- 2.7 Szczegółowe informacje w przypadku, gdy rodzaj awarii nie dotyczył żadnego z powyższych (tekst opisowy)
-

3 SUBSTANCJE ZWIĄZANE Z AWARIĄ

Opis substancji związanych z awarią zgłoszonych lub podlegających obowiązkowi zgłoszenia dotyczącego zakładów na mocy art. 6 oraz zaklasyfikowanych zgodnie z załącznikiem I dyrektywy. Poza nazwą, nr CAS oraz szacunkową ilością najbardziej niebezpiecznych substancji związanych (lub potencjalnie związanych) z awarią należy podać wszelkie stosowne informacje dotyczące cech substancji, np. czy jest to substancja płynna, w proszku itd., czy jest to „surowiec”, „produkt pośredni stosowany w miejscu produkcji”, „normalne produkty końcowe” lub „produkt potencjalnie nietypowy”.

3.1 Opis

Informacje dotyczące substancji i ich cech

3.2 Klasyfikacja substancji

Określenie klasyfikacji substancji na podstawie wykazu znajdującego się w bazie danych sporządzonej na podstawie części 2 załącznika I do dyrektywy.

3.3 Numer CAS

3.4 Ilość bezpośrednio związana z awarią (w tonach)

3.5 Ilość potencjalnie związana z awarią (w tonach)

4 PRZYCZYNY AWARII

Szczegółowy opis charakteru awarii (błąd ludzki, techniczny itp.), rodzaju błędu, interwencji, nieprawidłowego działania itp. wraz z określeniem stopnia pewności opisu przyczyn (analiza wstępna, analiza przyczyn itd.). Należy również dokonać rozróżnienia między natychmiastowymi a źródłowymi przyczynami awarii.

4.1 Opis (tekst opisowy)

4.2 Czy przyczyna obejmowała awarię zakładu lub urządzenia?

☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 4.2.1)☐ Nie (należy przejść do sekcji 4.3)

4.2.1 Czynniki przyczynowe

Informacje o rodzaju awarii zakładu lub urządzenia, należy wybrać:

☐ awaria pojemnika/zbiornika/sprzętu służącego do przecho-
wywania☐ nieprawidłowe działanie komponentu/urządzenia☐ utrata kontroli nad procesem☐ korozja/zmęczenie materiału☐ awaria instrumentu/przełącznika/urządzenia monitorują-
cego☐ niekontrolowana reakcja☐ niespodziewana reakcja/zmiana stanu skupienia☐ blokada☐ gromadzenie się ładunków elektrostatycznych☐ inna

- 4.3 Czy przyczyna obejmowała czynnik ludzki? ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 4.3.1)
☐ Nie (należy przejść do sekcji 4.4)
- 4.3.1 Czynniki przyczynowe
- Informacje o rodzaju czynnika ludzkiego, należy wybrać:
- ☐ błąd operatora
 - ☐ zdrowie operatora (choroba, zatrucie, śmierć itd.)
 - ☐ świadome nieposłuszeństwo/niewykonanie obowiązków
 - ☐ złośliwa interwencja
 - ☐ inne
- 4.4 Czy przyczyna obejmowała błąd organizacyjny? ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 4.4.1)
☐ Nie (należy przejść do sekcji 4.5)
- 4.4.1 Czynniki przyczynowe
- Informacje o rodzaju błędów organizacyjnych, należy wybrać:
- ☐ nieodpowiednia organizacja zarządzania
 - ☐ problem związany z podejściem do zarządzania
 - ☐ procedury organizacyjne
 - ☐ szkolenie
 - ☐ nadzór
 - ☐ personel
 - ☐ analiza procesu
 - ☐ projekt zakładu/sprzętu/systemu
 - ☐ rozwiązania nieprzyjemne dla użytkownika (urządzenia, system itp.)
 - ☐ sposób produkcji/konstrukcja
 - ☐ instalacja
 - ☐ izolacja sprzętu/systemu
 - ☐ konserwacja/naprawy
 - ☐ testowanie/inspekcje/rejestr
 - ☐ inne
- 4.5 Czy przyczyna obejmowała czynniki/awarie zewnętrzne? ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 4.5.1)
☐ Nie (należy przejść do sekcji 4.6)
- 4.5.1 Czynniki przyczynowe
- Informacje o rodzaju czynnika zewnętrznego/awarii zewnętrznej, należy wybrać:
- ☐ wydarzenie naturalne (pogoda, temperatura, trzęsienie ziemi itp.)
 - ☐ efekt domina z innej awarii
 - ☐ awaria podczas transportu
 - ☐ uderzenie przedmiotem
 - ☐ awaria uzbrojenia (elektryczność, gaz, woda, para, powietrze itp.)
 - ☐ braki w ochronie zakładu

- 4.6 Szczegółowe informacje w przypadku, gdy rodzaj przyczyny nie dotyczył żadnego z powyższych (tekst opisowy)

5 KONSEKWENCJE

Szczegółowy opis konsekwencji awarii, w tym jak najwięcej informacji ilościowych (X liczba osób poszkodowanych, Y % zniszczonej flory lokalnej, Z km zanieczyszczonej rzeki itp.). Należy wyraźnie rozróżnić między skutkami na terenie zakładu i poza nim.

- 5.1 Opis (tekst opisowy)

- 5.2 Czy wskutek awarii zostały poszkodowane osoby? ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 5.2.1, 5.2.2 i 5.2.3)
☐ Nie (należy przejść do sekcji 5.3)

- 5.2.1 Na terenie zakładu/poza terenem zakładu

Informacje o miejscu zaistnienia skutków, należy wybrać:

- ☐ na terenie zakładu
☐ poza terenem zakładu

- 5.2.2 Ludzie

Informacje o rodzaju poszkodowania, należy wybrać::

- ☐ zagrożenie
☐ ofiary śmiertelne
☐ obrażenia
☐ inne

- 5.2.3 Ilość/skutki dla każdej wybranej konsekwencji w przypadku ludzi (tekst opisowy)

- 5.3 Czy wskutek awarii nastąpiła szkoda w środowisku? ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 5.3.1, 5.3.2 i 5.3.3)
☐ Nie (należy przejść do sekcji 5.4)

- 5.3.1 Na terenie zakładu/poza terenem zakładu

Informacje o miejscu zaistnienia skutków, należy wybrać:

- ☐ Na terenie zakładu
☐ Poza terenem zakładu

5.3.2 Środowisko:

Informacje o rodzaju konsekwencji dla środowiska, należy wybrać:

- ☐ łąd: obszary zagospodarowania miejskiego
- ☐ łąd: obszary zagospodarowania wiejskiego
- ☐ łąd: parki/tereny publiczne
- ☐ łąd: użytki zielone/pastwiska/łąki
- ☐ łąd: grunty orne/uprawy/winnice/sady
- ☐ łąd: lasy; głównie lub wyłącznie plantacje
- ☐ łąd: lasy; głównie lub wyłącznie naturalne
- ☐ łąd: torfowiska/wrzosowiska/roślinność wyżynna
- ☐ łąd: bagna/trzcinowiska
- ☐ środowisko słodkowodne: zbiornik słodkowodny
- ☐ środowisko słodkowodne: staw/jezioro
- ☐ środowisko słodkowodne: strumień/dopływ
- ☐ środowisko słodkowodne: rzeka
- ☐ brzeg: słone bagna/równiny błotne
- ☐ brzeg: piasek/wydmy/obniżenia wydmowe
- ☐ brzeg: plaża żwirowa
- ☐ brzeg: brzeg kamienisty
- ☐ środowisko morskie: słony zalew
- ☐ środowisko morskie: ujście
- ☐ środowisko morskie: morze/dno morskie
- ☐ inne

5.3.3 Ilość/skutki dla każdej wybranej konsekwencji dla środowiska (tekst opisowy)

5.4 Czy wskutek awarii nastąpiły straty materialne lub uszkodzenie zakładu?

- ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 5.4.1, 5.4.2 i 5.4.3))
- ☐ Nie (należy przejść do sekcji 5.5)

5.4.1 Na terenie zakładu/poza terenem zakładu

Informacje o miejscu zaistnienia skutków, należy wybrać:

- ☐ Na terenie zakładu (straty w zakładzie)
- ☐ Poza terenem zakładu (koszty socjalne)

5.4.2 Koszty

Informacje o rodzaju skutków finansowych, należy wybrać:

- ☐ straty materialne
- ☐ koszty podjętych działań, oczyszczenia, przywrócenia
- ☐ inne

5.4.3 Ilość/skutki dla każdej wybranej konsekwencji kosztowej (tekst opisowy)

5.5 Czy awaria spowodowała zakłócenia w funkcjonowaniu społeczeństwa?

- ☐ Tak (należy podać informacje w sekcji 5.5.1, 5.5.2 i 5.5.3)
- ☐ Nie (należy przejść do sekcji 6)

5.5.1 Na terenie zakładu/poza terenem zakładu

Informacje o miejscu zaistnienia skutków, należy wybrać:

- ☐ Na terenie zakładu
- ☐ Poza terenem zakładu

5.5.2 Zakłócenie

Informacje o rodzaju dotkniętych placówek, należy wybrać:

- ☐ pobliskie mieszkania, hotele
- ☐ pobliskie fabryki, biura, małe sklepy
- ☐ szkoły, szpitale, instytucje
- ☐ inne miejsca zgromadzeń publicznych
- ☐ uzbrojenie (gaz, woda, elektryczność itd.)
- ☐ infrastruktura (telekomunikacja, drogi, kolej, drogi wodne, transport powietrzny itd.)
- ☐ inne

5.5.3 Ilość/skutki dla każdego wybranego rodzaju zakłócenia (tekst opisowy)

6 DZIAŁANIA W SYTUACJI AWARYJNEJ

Opis działań podjętych w następstwie awarii dotyczących: systemów na terenie zakładu, usług zewnętrznych, schronów, ewakuacji, skażenia, przywrócenia itd. Należy podać szczegółowe informacje dotyczące zakresu, trwania, dokładnego rodzaju działań podjętych lub planowanych oraz ich skuteczności. Należy wyraźnie rozróżnić między działaniami na terenie zakładu i poza nim. W szczególności należy podać następujące informacje, jeżeli są one dostępne: liczba i rodzaj ratowników, i czy byli oni stosowni do okoliczności; informacje dotyczące monitoringu zdrowia/środowiska lub specjalnych wymaganych lub przeprowadzonych działań związanych z przywróceniem/oczyszczeniem. W sekcji 4 (przyczyny awarii) należy opisać wszelkie systemy bezpieczeństwa istniejące na terenie zakładu, które nie zapobiegły awarii.

6.1 Opis (tekst opisowy)

6.2.1 Działania w sytuacji awaryjnej

Informacje o rodzaju działania, należy wybrać:

- ☐ systemy na terenie zakładu
- ☐ usługi zewnętrzne poza terenem zakładu
- ☐ schrony
- ☐ ewakuacja
- ☐ inne

6.2.2 Ilość/skutek dla każdego wybranego działania (tekst opisowy)

6.3.1 Działania naprawcze

Informacje o rodzaju działania, należy wybrać:

- ☐ odkażenie
- ☐ przywrócenie do stanu poprzedniego
- ☐ inne

6.3.2 Ilość/skutek dla każdego wybranego działania naprawczego (tekst opisowy)

7 WYCIĄGNIĘTE WNIOSKI

Opis praktycznych, organizacyjnych lub innych wniosków dotyczących zapobiegania awarii lub łagodzenia jej skutków. Szczegółowe informacje dotyczące charakteru wniosków, czy zostały one wdrożone lub zostaną wdrożone w przyszłości.

7.1 Klasyfikacja wniosków

Informacje o klasyfikacji wniosków, należy wybrać:

- ☐ przyczyny – zakład/sprzęt
- ☐ czynnik ludzki
- ☐ przyczyny organizacyjne
- ☐ przyczyny zewnętrzne
- ☐ działania w sytuacji awaryjnej
- ☐ inne

7.2 Opis (tekst opisowy)

8 ZAŁĄCZNIKI

Niniejsza sekcja jest zarezerwowana dla załączników: sprawozdań, rysunków/zdjęć, map itp. dostarczających dalszych informacji, przeznaczonych do publicznego udostępnienia oraz umożliwiających wyjaśnienie awarii.

Proszę załączyć pliki: Należy podać nazwę pliku, rozmiar i opis.

8.1 Opis pliku (tekst opisowy)

9 SEKCJA POUFNA (*)

W niniejszej sekcji należy przedłożyć poufne sprawozdania i inne informacje, które nie powinny być udostępnione publicznie, zgodnie z art. 20 dyrektywy Seveso II (w odniesieniu do informacji poufnych) oraz zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska.

Proszę załączyć plik: należy podać nazwę pliku, rozmiar i opis.

9.1 Opis (tekst opisowy)**9.2 Opis pliku (tekst opisowy)**

(*) Należy podać uzasadnienie takiej klasyfikacji.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 19 grudnia 2008 r.****zatwierdzająca metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Hiszpanii***(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 8477)***(Jedynie tekst w języku hiszpańskim jest autentyczny)****(2009/11/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 2 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3220/84 stanowi, że klasyfikacja tusz wieprzowych jest ustalana poprzez szacowanie zawartości chudego mięsa zgodnie ze statystycznie udowodnionymi metodami szacowania opartymi na pomiarach fizycznych jednej lub kilku części anatomicznych tuszy wieprzowej. Zatwierdzenie metod klasyfikacji zależy od zgodności z maksymalną tolerancją błędów statystycznego przy dokonywaniu oceny. Tolerancja ta została określona w art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2967/85 z dnia 24 października 1985 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych ⁽²⁾.

(2) Decyzja Komisji 88/479/EWG ⁽³⁾ zatwierdza cztery metody (DEST, FOM, HGP i Autofom) klasyfikacji tusz wieprzowych w Hiszpanii.

(3) Z uwagi na dostosowania techniczne, rząd Hiszpanii zwrócił się do Komisji z wnioskiem o zatwierdzenie dwóch zaktualizowanych metod (FOM i Autofom) i dwóch nowych metod (UltraFOM 300 i VCS2000) oraz o uchylenie dwóch metod (HGP i DEST), przedstawiając wyniki próbnego rozbioru w drugiej części protokołu przewidzianego w art. 3 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2967/85.

(4) Analiza tego wniosku wykazała, że warunki dla zatwierdzenia tych metod klasyfikacji zostały spełnione.

(5) Zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 3220/84, państwa członkowskie mogą uzyskać zatwierdzenie innej prezentacji tusz wieprzowych niż prezentacja określona w wymienionym artykule, jeżeli

uzasadnia to praktyka handlowa lub wymogi techniczne. Oprócz usunięcia języka, szczeciny, racic, genitaliów, tłuszczu okołonerkowego, nerek i przepony zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 3220/84 praktyka handlowa w Hiszpanii może również wymagać usunięcia racic przednich.

(6) Żadna modyfikacja przyrządów lub metod klasyfikacji nie może być zatwierdzona inaczej niż na mocy nowej decyzji Komisji przyjętej w świetle zdobytych doświadczeń. Z tego powodu niniejsze zatwierdzenie może zostać wycofane.

(7) W celu zapewnienia jasności decyzja 88/479/EWG powinna zostać uchylona i zastąpiona nową decyzją.

(8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 3220/84 niniejszym zatwierdza się następujące metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Hiszpanii:

a) przyrząd określany jako „Fat-O-Meater (FOM)” oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 1 załącznika;

b) przyrząd określany jako „Fully automatic ultrasonic carcasse grading (AUTOFOM)” oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 2 załącznika;

c) przyrząd określany jako „UltraFOM 300” oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 3 załącznika;

d) przyrząd określany jako „Automatic Vision system (VCS2000)” oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 4 załącznika.

⁽¹⁾ Dz.U. L 301 z 20.11.1984, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 285 z 25.10.1985, s. 39.

⁽³⁾ Dz.U. L 234 z 24.8.1988, s. 20.

Artykuł 2

W drodze odstępstwa od art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 3220/84 tusze wieprzowe mogą być również prezentowane bez racic przednich przed ich zważeniem i klasyfikacją. W tym przypadku, w celu ustalenia notowań dla tusz wieprzowych w sposób porównywalny, zarejestrowaną masę ciepłą zwiększa się o 0,840 kilograma.

Artykuł 3

Nie zezwala się na modyfikacje przyrządów ani metod oceny.

Artykuł 4

Decyzja 88/479/EWG traci moc.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Hiszpanii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

METODY KLASYFIKACJI TUSZ WIEPRZOWYCH W HISZPANII

Część 1

FAT-O-MEATER (FOM)

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako „Fat-O-Meater (FOM)”.
2. Przyrząd jest wyposażony w sondę o średnicy 6 milimetrów zawierającą fotodiodę typu Siemens SFH 950 oraz fotodetektor typu SFH 960, posiadającą odcinek pomiarowy pomiędzy 3 i 103 milimetry. Wyniki pomiarów zamienia się na szacunkową zawartość chudego mięsa za pomocą komputera.
3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$\hat{Y} = 66,91 - 0,895 X1 + 0,144 X2$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy (w procentach),

$X1$ = grubość tłuszczu pomiędzy 3 i 4 żebrami od końca mierzona 60 mm od linii środkowej tuszy (w milimetrach),

$X2$ = grubość mięśnia mierzona w tym samym czasie i w tym samym miejscu co $X1$ (w milimetrach).

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 60 a 120 kilogramów.

Część 2

FULLY AUTOMATIC ULTRASONIC CARCASSE GRADING (AUTOFOM)

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako „Fully automatic ultrasonic carcasse grading (Autofom)”.
2. Przyrząd jest wyposażony w sześć przetworników ultradźwiękowych o częstotliwości 2 MHz (Krautkrämer, SFK 2 NP), a odcinek pomiarowy między przetwornikami wynosi 25 milimetrów.

Dane ultradźwiękowe obejmują pomiary grubości słoniny i grubości mięśnia.

Wyniki pomiarów zamienia się na szacunkową zawartość chudego mięsa za pomocą komputera.

3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się na podstawie 34 punktów pomiarowych przy pomocy następującego wzoru:

$$\begin{aligned} \hat{Y} = & 70,59614 - 0,0904 \cdot V22 - 0,23033 \cdot V23 - 0,15558 \cdot V44 + 0,086638 \cdot V46 - 0,09965 \cdot V48 - 0,10002 \cdot \\ & V49 - 0,11624 \cdot V51 - 0,05561 \cdot V52 - 0,04854 \cdot V53 - 0,0432 \cdot V54 - 0,00282 \cdot V55 + 0,051829 \cdot \\ & V57 + 0,036795 \cdot V58 - 0,00519 \cdot V59 - 0,0269 \cdot V60 - 0,06432 \cdot V61 - 0,05323 \cdot V62 - 0,05229 \cdot V64 \\ & - 0,0523 \cdot V65 + 0,005645 \cdot V72 - 0,06505 \cdot V73 - 0,04587 \cdot V74 + 0,015041 \cdot V77 + 0,030928 \cdot V78 \\ & - 0,08024 \cdot V79 - 0,07275 \cdot V80 - 0,07497 \cdot V85 - 0,06818 \cdot V86 - 0,06875 \cdot V87 - 0,04742 \cdot V90 - 0,00698 \cdot \\ & V91 + 0,046485 \cdot V92 - 0,10403 \cdot V93 + 0,160475 \cdot V123 \end{aligned}$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy,

$V22, V23, \dots V123$ są zmiennymi mierzonymi przy pomocy przyrządu Autofom.

4. Opis punktów pomiarowych i metody statystycznej znajduje się w części II hiszpańskiego protokołu przekazanego Komisji zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2967/85.

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 60 a 120 kilogramów.

Część 3**ULTRAFOM 300**

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako „UltraFOM 300”.
2. Przyrząd ten jest wyposażony w sondę ultradźwiękową o częstotliwości 4 Mhz (Krautkrämer MB 4 SE). Sygnał ultradźwiękowy jest przekształcany na postać cyfrową, przechowywany i przetwarzany przez mikroprocesor (typ Intel 80 C 32). Wyniki pomiarów zamienia się na szacunkową zawartość chudego mięsa za pomocą samego przyrządu Ultra-FOM.
3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$\hat{Y} = 69,22 - 1,023 X_1 + 0,116 X_2$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy (w procentach),

X_1 = grubość tłuszczu pomiędzy 3 i 4 żebrami od końca mierzona 70 mm od linii środkowej tuszy (w milimetrach),

X_2 = grubość mięśnia mierzona w tym samym czasie i w tym samym miejscu co X_1 (w milimetrach).

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 60 a 120 kilogramów.

Część 4**AUTOMATIC VISION SYSTEM (VCS2000)**

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako „Automatic Vision system (VCS2000)”.
2. Przyrząd VCS2000 jest systemem przetwarzania obrazu do automatycznego określania wartości handlowej półtuszy wieprzowych. System ten jest podłączony do sieci w ramach systemu produkcyjnego uboju, w którym półtusze są automatycznie filmowane za pomocą systemu kamer. Dane graficzne są następnie przetwarzane komputerowo za pomocą specjalnego oprogramowania do przetwarzania obrazów.
3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się na podstawie 70 punktów pomiarowych przy pomocy następującego wzoru:

$$\begin{aligned} \hat{Y} = & 37,49855 + 0,017715 \cdot X_2 - 0,00075 \cdot X_{40} - 0,02522 \cdot X_{50} - 0,04549 \cdot X_{52} - 0,0000335 \cdot X_{59} - 0,000093 \cdot \\ & X_{62} - 0,0000814 \cdot X_{63} - 0,0000715 \cdot X_{64} - 0,0000494 \cdot X_{66} - 0,0000482 \cdot X_{67} - 0,00047 \cdot X_{69} + 0,000304 \cdot \\ & X_{70} + 0,00867 \cdot X_{77} - 0,03007 \cdot X_{79} - 0,04575 \cdot X_{81} - 0,01742 \cdot X_{82} - 0,01768 \cdot X_{83} - 0,03114 \cdot X_{84} - 0,02549 \cdot \\ & X_{85} - 0,0265 \cdot X_{92} - 0,03299 \cdot X_{95} - 0,02472 \cdot X_{99} - 0,0399 \cdot X_{102} + 0,020178 \cdot X_{103} - 0,04614 \cdot \\ & X_{106} + 0,012659 \cdot X_{107} + 0,012256 \cdot X_{110} + 0,015358 \cdot X_{113} - 0,23294 \cdot X_{116} + 0,010157 \cdot X_{117} - 0,07282 \cdot \\ & X_{120} + 0,126624 \cdot X_{142} + 6,052785 \cdot X_{2/6} - 13,2893 \cdot X_{14/10} + 7,287408 \cdot X_{77/51} - 4,09296 \cdot X_{79/51} - 11,4326 \cdot \\ & X_{81/51} - 1,28847 \cdot X_{82/51} - 0,57019 \cdot X_{83/51} - 5,21869 \cdot X_{84/51} - 2,92106 \cdot X_{85/51} + 8,274608 \cdot X_{88/51} + 9,886478 \cdot \\ & X_{91/51} - 0,00442 \cdot X_{47/79} - 0,04848 \cdot X_{50/79} + 0,227913 \cdot X_{54/79} + 2,845209 \cdot X_{77/79} + 0,018409 \cdot X_{86/79} \\ & - 0,00838 \cdot X_{89/79} + 0,007447 \cdot X_{94/79} + 136,5994 \cdot X_{27/20} + 182,973 \cdot X_{29/20} - 6,82665 \cdot X_{59/20} - 261,768 \cdot \\ & X_{61/20} - 7,85416 \cdot X_{62/20} - 3,8587 \cdot X_{63/20} - 16,6166 \cdot X_{64/20} - 59,2087 \cdot X_{65/20} - 3,21138 \cdot X_{66/20} - 6,96096 \cdot \\ & X_{67/20} + 20,91982 \cdot X_{68/20} - 109,736 \cdot X_{69/20} + 243,641 \cdot X_{70/20} + 29,84246 \cdot X_{73/20} + 15,50442 \cdot X_{74/20} \\ & - 0,30367 \cdot X_{36/59} - 2,07787 \cdot X_{40/59} - 0,38605 \cdot X_{42/59} - 1,90547 \cdot X_{69/59} + 3,554836 \cdot X_{70/59} \end{aligned}$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy (w procentach),

$X_2, X_{40}, \dots, X_{70/59}$ są zmiennymi mierzonymi przy pomocy przyrządu VCS2000.

4. Opis punktów pomiarowych i metody statystycznej znajduje się w części II hiszpańskiego protokołu przekazanego Komisji zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2967/85.

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 60 a 120 kilogramów.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 19 grudnia 2008 r.****zatwierdzająca metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Danii***(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 8498)***(Jedynie tekst w języku duńskim jest autentyczny)****(2009/12/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 3220/84 z dnia 13 listopada 1984 r. ustanawiające wspólnotową skalę klasyfikacji tusz wieprzowych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 2 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 3220/84 stanowi, że klasyfikacja tusz wieprzowych jest ustalana poprzez szacowanie zawartości chudego mięsa zgodnie ze statystycznie udowodnionymi metodami szacowania opartymi na pomiarach fizycznych jednej lub kilku części anatomicznych tuszy wieprzowej. Zatwierdzenie metod klasyfikacji zależy od zgodności z maksymalną tolerancją błędów statystycznego przy dokonywaniu oceny. Tolerancja ta została określona w art. 3 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2967/85 z dnia 24 października 1985 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania wspólnotowej skali klasyfikacji tusz wieprzowych ⁽²⁾.

(2) Decyzja Komisji 92/469/EWG ⁽³⁾ zatwierdza cztery metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Danii.

(3) Z uwagi na dostosowania techniczne rząd Danii zwrócił się do Komisji z wnioskiem o zatwierdzenie aktualizacji czterech zatwierdzonych metod oraz o zatwierdzenie dwóch zaktualizowanych metod (Autofom DK i FOM II), przedstawiając wyniki próbnego rozbioru w drugiej części protokołu przewidzianego w art. 3 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2967/85.

(4) Analiza tego wniosku wykazała, że warunki dla zatwierdzenia tych metod klasyfikacji zostały spełnione.

(5) Żadna modyfikacja przyrządów lub metod klasyfikacji nie może być zatwierdzona inaczej niż na mocy nowej decyzji Komisji przyjętej w świetle zdobytych doświadczeń. Z tego powodu niniejsze zatwierdzenie może zostać wycofane.

(6) W celu zapewnienia jasności, decyzja 92/469/EWG powinna zostać uchylona i zastąpiona nową decyzją.

(7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 3220/84 niniejszym zatwierdza się następujące metody klasyfikacji tusz wieprzowych w Danii:

a) przyrząd określany jako „Klassificeringscenter (KC)” oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 1 załącznika;

b) przyrząd określany jako „Fat-O-Meater/Manuel Klassificering (FOM/MK)” oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 2 załącznika;

c) przyrząd określany jako „Uni-Fat-O-Meater (Unifom)” oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 3 załącznika;

d) przyrząd określany jako „Fully automatic ultrasonic equipment (AutoFOM 1)” oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 4 załącznika;

e) przyrząd określany jako „Updated fully automatic ultrasonic equipment (AutoFOM DK)” oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 5 załącznika;

f) przyrząd określany jako „Fat-O-Meater (II) (FOM II)” oraz związane z nim metody oceny, których szczegóły podano w części 6 załącznika.

⁽¹⁾ Dz.U. L 301 z 20.11.1984, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 285 z 25.10.1985, s. 39.

⁽³⁾ Dz.U. L 265 z 11.9.1992, s. 39.

Artykuł 2

Nie zezwala się na modyfikacje przyrządów ani metod oceny.

Artykuł 3

Decyzja 92/469/EWG traci moc.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja jest skierowana do Królestwa Danii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

METODY KLASYFIKACJI TUSZ WIEPRZOWYCH W DANII

Część 1

KLASSIFICERINGSCENTER (KC)

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako „Klassificeringscenter (KC)”.
2. Przyrząd jest wyposażony w dziewięć sond o średnicy 6 milimetrów, z których każda zawiera fotodiodę (typu Siemens SFH 950 LD242 II lub podobną) oraz fotodetektor (typu Siemens SFH 960 – PB 103 lub podobny) i posiada odcinek pomiarowy pomiędzy 1 i 180 milimetrów. Wyniki pomiarów zamienia się na szacunkową zawartość chudego mięsa za pomocą jednostki centralnej.
3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się na podstawie 10 pomiarów pobranych z 7 punktów pomiarowych określonych w ust. 4 i przy pomocy następującego wzoru:

$$\hat{Y} = 70,5489 - 0,1572 x_1 - 0,1698 x_2 - 0,1537 x_3 - 0,1803 x_4 - 0,2115 x_5 - 0,1669 x_6 - 0,1269 x_7 + 0,04278 x_8 + 0,0234 x_9 + 0,0371 x_{10}$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy (w procentach).

4. Punkty pomiarowe są następujące:

x_1 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona w środkowej części trzeciego kręgu szyjnego, 10,5 centymetra od linii środkowej tuszy.

x_2 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona w środkowej części czwartego kręgu szyjnego, 7 centymetrów od linii środkowej tuszy.

x_3 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona między czwartym a piątym kręgiem piersiowym od końca, 3 centymetry od linii środkowej tuszy.

x_4 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona między drugim a trzecim kręgiem piersiowym od końca, 7 centymetrów od linii środkowej tuszy.

x_5 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona między pierwszym kręgiem lędźwiowym a ostatnim kręgiem piersiowym, 6 centymetrów od linii środkowej tuszy.

x_6 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona 4 centymetry przed przednim brzegiem kości łonowej, 7 centymetrów od linii środkowej tuszy.

x_7 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona na przednim brzegu kości łonowej, 11 centymetrów od linii środkowej tuszy.

x_8 = grubość mięśni w milimetrach, zmierzona między czwartym a piątym kręgiem piersiowym od końca, 3 centymetry od linii środkowej tuszy.

x_9 = grubość mięśni w milimetrach, zmierzona między drugim a trzecim kręgiem piersiowym od końca, 7 centymetrów od linii środkowej tuszy.

x_{10} = grubość mięśni w milimetrach, zmierzona między pierwszym kręgiem lędźwiowym a ostatnim kręgiem piersiowym, 6 centymetrów od linii środkowej tuszy.

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 50 a 110 kilogramów.

Część 2

FAT-O-MEATER/MANUEL KLASSIFICERING (FOM/MK)

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako „Fat-O-Meater/Manuel Klas-sificering (FOM/MK)”.
2. Przyrząd jest urządzeniem typu Fat-O-Meater i jest wyposażony w sondę o średnicy 6 milimetrów zawierającą foto-detektor (typu Siemens SFH 960 – BP 103 lub podobny) oraz posiadającą odcinek pomiarowy pomiędzy 1 i 94 milimetry.
3. Wyniki pomiarów zamienia się na szacunkową zawartość chudego mięsa za pomocą jednostki centralnej.

Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$\hat{Y} = 68,1746 - 0,3220 x_1 - 0,5326 x_2 + 0,0836 x_3$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy (w procentach)

4. Punkty pomiarowe są następujące:

x_1 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona 8 centymetrów od linii środkowej tuszy pomiędzy trzecim i czwartym kręgiem lędźwiowym od końca.

x_2 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona 6 centymetrów od linii środkowej tuszy pomiędzy trzecim i czwartym żebrzem od końca.

x_3 = grubość mięśnia w milimetrach, zmierzona w tym samym czasie i w tym samym miejscu co x_2 .

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 50 a 110 kilogramów.

Część 3

UNI-FAT-O-MEATER (UNIFOM)

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako „Uni-Fat-O-Meater (Unifom)”.
2. Przyrząd ten jest taki sam, jak przyrząd opisany w punkcie 2 części 2. Jednakże Unifom różni się od MK komputerem i oprogramowaniem do interpretacji profilu odbicia z optycznej sondy.
3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$\hat{Y} = 66,7393 - 0,2655 x_1 - 0,5432 x_2 + 0,0838 x_3$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy (w procentach)

4. Punkty pomiarowe są następujące:

x_1 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona 8 centymetrów od linii środkowej tuszy pomiędzy trzecim i czwartym kręgiem lędźwiowym od końca.

x_2 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona 6 centymetrów od linii środkowej tuszy pomiędzy trzecim i czwartym żebrzem od końca.

x_3 = grubość mięśnia w milimetrach, zmierzona w tym samym czasie i w tym samym miejscu co x_2 .

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 50 a 110 kilogramów.

Część 4

FULLY AUTOMATIC ULTRASONIC EQUIPMENT (AutoFOM 1)

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako „Fully automatic ultrasonic equipment (AutoFOM 1)”.
2. Przyrząd jest wyposażony w 16 przetworników ultradźwiękowych o częstotliwości 2MHz (Krautkrämer, SFK 2 NP lub podobnych), a odcinek pomiarowy między przetwornikami wynosi 25 milimetrów.

Wyniki pomiarów zamienia się na szacunkową zawartość chudego mięsa za pomocą procesora.

3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się na podstawie 127 poszczególnych punktów pomiarowych przy pomocy następującego wzoru:

$$\hat{Y} = c + c_0 \times IP000 + c_1 \times IP001 + \dots + c_{126} \times IP126$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy (w procentach). Stała c oraz stałe od c_0 do c_{126} znajdują się w części II duńskiego protokołu przekazanego Komisji zgodnie z warunkami określonymi w art. 3 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2967/85.

4. Opis punktów pomiarowych i metody statystycznej znajdują się w części II duńskiego protokołu przekazanego Komisji zgodnie z warunkami określonymi w art. 3 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2967/85.

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 50 a 110 kilogramów.

Część 5

UPDATED FULLY AUTOMATIC ULTRASONIC EQUIPMENT (AutoFOM DK)

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako „Updated fully automatic ultrasonic equipment (AutoFOM DK)”.
2. Przyrząd wykazuje mechaniczną zgodność z AutoFOM 1 dotyczącą samego zakresu skanera. Nie zmienia się również sama zasada dokonywania pomiarów. AutoFOM DK różni się od AutoFOM 1 w zakresie elementu zapewniającego transfer tuszy do jednostki pomiarowej w pozycji pionowej i który, wraz z laserowym czujnikiem wykrywającym tuszę, dokonuje symetrycznych pomiarów, dysponuje zwiększoną mocą obliczeniową oraz nowym pakietem oprogramowania umożliwiającym zwiększenie rozdzielczości i szybkości obrazowania.
3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$\hat{Y} = 63,4322 - 0,1429 x_1 - 0,0438 x_2 - 0,0715 x_3 + 0,9420 x_4 + 0,0911 x_5$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy (w procentach)

4. Opis punktów pomiarowych i metody statystycznej znajdują się w części II duńskiego protokołu przekazanego Komisji zgodnie z warunkami określonymi w art. 3 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2967/85.

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 50 a 110 kilogramów.

Część 6

FAT-O-MEATER II (FOM II)

1. Klasyfikację tusz wieprzowych przeprowadza się za pomocą przyrządu określanego jako „Fat-O-Meater II (FOM II)”.
2. Przyrząd stanowi nową wersję systemu pomiarowego FAT-O-Meater. Podstawowa zasada dokonywania pomiarów określona w pkt 2 części 2 i 3 pozostaje bez zmian, ale od nowa zaprojektowano całe oprogramowanie, sprzęt oraz konstrukcję mechaniczną. Pistolet FOM II składa się z optycznej sondy z nożem, urządzenia do pomiaru głębokości oraz panelu do gromadzenia i analizy danych. Wszystkie zgromadzone i poddane analizie dane istotne z prawnego punktu widzenia zawarte są w pistolecie FOM II.

3. Zawartość chudego mięsa w tuszy oblicza się według następującego wzoru:

$$\hat{Y} = 66,5015 - 0,3568 x_1 - 0,4704 x_2 + 0,0947 x_3$$

gdzie:

$\hat{Y}$ = szacunkowa zawartość chudego mięsa w tuszy (w procentach)

4. Punkty pomiarowe są następujące:

x_1 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona 8 centymetrów od linii środkowej tuszy pomiędzy trzecim i czwartym kręgiem lędźwiowym od końca.

x_2 = grubość słoniny (włącznie ze skórą) w milimetrach, zmierzona 6 centymetrów od linii środkowej tuszy pomiędzy trzecim i czwartym żebrzem od końca.

x_3 = grubość mięśnia w milimetrach, zmierzona w tym samym czasie i w tym samym miejscu co x_2 .

Niniejszy wzór dotyczy tusz o masie pomiędzy 50 a 110 kilogramów.

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

DECYZJA NR 1/2008 WSPÓLNEGO KOMITETU WETERYNARYJNEGO USTANOWIONEGO UMOWĄ MIĘDZY WSPÓLNOTĄ EUROPEJSKĄ A KONFEDERACJĄ SZWAJCARSKĄ DOTYCZĄCĄ HANDLU PRODUKTAMI ROLNYMI

z dnia 23 grudnia 2008 r.

dotycząca zmiany dodatków 2, 3, 4, 5, 6 oraz 10 do załącznika 11 do umowy

(2009/13/WE)

WSPÓLNY KOMITET,

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącą handlu produktami rolnymi, (zwaną dalej „umową rolną”), w szczególności art. 19 ust. 3 jej załącznika 11,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Umowa rolna weszła w życie w dniu 1 czerwca 2002 r.

(2) Zgodnie z art. 19 ust. 1 załącznika 11 do umowy rolnej, Wspólny Komitet Weterynaryjny jest odpowiedzialny za rozpatrywanie wszystkich kwestii wynikłych w związku z tym załącznikiem, jego wdrażaniem oraz wykonywaniem wszelkich przewidzianych w nim zadań. Art. 19 ust. 3 tego załącznika upoważnia Wspólny Komitet Weterynaryjny do wprowadzenia zmian do jego dodatków, w szczególności w celu ich dostosowania i aktualizacji.

(3) Dodatki do załącznika 11 do umowy rolnej zostały po raz pierwszy zmienione decyzją nr 2/2003 z dnia 25 listopada 2003 r. Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego Umową między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącą handlu produktami rolnymi, zmieniającą dodatki 1, 2, 3, 4, 5, 6 oraz 11 do załącznika 11 do umowy⁽¹⁾.

(4) Dodatki do załącznika 11 do umowy rolnej zostały po raz ostatni zmienione decyzją nr 1/2006 z dnia 1 grudnia 2006 r. Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego Umową między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącą handlu produktami rolnymi, zmieniającą dodatki 1, 2, 3, 4, 5, 6 oraz 10 do załącznika 11 do umowy⁽²⁾.

(5) Konfederacja Szwajcarska (zwana dalej „Szwajcarią”) zobowiązała się do włączenia do swojego prawa krajowego następujących aktów prawnych: dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich⁽³⁾; dyrektywy Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁽⁴⁾; dyrektywy Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiającej przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽⁵⁾; rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt⁽⁶⁾, a także wszystkich przepisów przyjętych w celu ich wdrożenia w dziedzinie kontroli przywozu z krajów niebędących członkami UE.

(6) W celu zapewnienia niezbędnych środków do celów kontroli produktów pochodzenia zwierzęcego przywożonych z państw trzecich, konieczne jest przynajmniej częściowe włączenie Szwajcarii do systemu wczesnego ostrzegania ustanowionego w art. 50 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽⁷⁾.

(7) Środki sanitarne przewidziane przez szwajcarskie i wspólnotowe przepisy dotyczące kontroli weterynaryjnych stosowanych w ramach przemieszczania i wywozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego uznaje się za równoważne. Należy zatem zmienić tekst dodatków 5 i 10 do załącznika 11 do umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 23 z 28.1.2004, s. 27.

⁽²⁾ Dz.U. L 32 z 6.2.2007, s. 91.

⁽³⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

- (8) Szwajcaria zobowiązała się do włączenia do swojego prawa krajowego rozporządzenia (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym ⁽¹⁾.
- (9) Należy zmienić tekst dodatków 2, 3, 4 i 6 do załącznika 11 do umowy w celu uwzględnienia zmian w przepisach wspólnotowych i szwajcarskich obowiązujących w dniu 30 czerwca 2008 r.,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Dodatek 2 do załącznika 11 do umowy rolnej zostaje zmieniony zgodnie z przepisami załącznika I do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Dodatki 3, 4, 5, 6 i 10 do załącznika 11 do umowy rolnej zostają zmienione zgodnie z przepisami załączników II–VI do niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja, sporządzona w dwóch egzemplarzach, zostaje podpisana przez współprzewodniczących lub inne osoby upoważnione do działania w imieniu stron.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie w dniu wejścia w życie Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską zmieniającej załącznik 11 do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej handlu produktami rolnymi (zwanej dalej „umową dotyczącą załącznika 11”).

Jeżeli umowa dotycząca załącznika 11 jest tymczasowo stosowana, niniejsza decyzja również jest stosowana tymczasowo od tego samego dnia, w oczekiwaniu na wejście w życie umowy.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Podpisano w Paryżu,
dnia 23 grudnia 2008 r.

W imieniu Konfederacji

Szwajcarskiej

Hans WYSS

Szef delegacji

Podpisano w Paryżu,
dnia 23 grudnia 2008 r.

W imieniu Wspólnoty

Europejskiej

Paul VAN GELDORP

Szef delegacji

⁽¹⁾ Dz.U. L 146 z 13.6.2003, s. 1.

ZAŁĄCZNIK I

Dodatek 2 do załącznika 11 uzupełnia się w następujący sposób:

„X. Przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych**A. PRAWODAWSTWO (*)**

Wspólnota	Szwajcaria
Rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym, i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG (Dz.U. L 146 z 13.6.2003, s. 1).	Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIA) (RS 916.443.14).

B. SZCZEGÓLNE POSTANOWIENIA I PROCEDURY WPROWADZANIA W ŻYCIE

1. Obowiązującym systemem identyfikacji jest system przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 998/2003.
2. Ważność szczepienia przeciwko wściekliznie oraz, w stosownych przypadkach, ponownego szczepienia ustalana jest według zaleceń laboratorium, które wyprodukowało szczepionkę, zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 998/2003 oraz decyzją Komisji 2005/91/WE z dnia 2 lutego 2005 r. ustanawiającą okres, po którym szczepienie przeciwko wściekliznie uważa się za ważne. ⁽¹⁾.
3. Obowiązującym paszportem jest paszport przewidziany w decyzji Komisji 2003/803/WE z dnia 26 listopada 2003 r. ustanawiającej wzór paszportu do celów wewnątrzwspólnotowego przemieszczania psów, kotów i frotek ⁽²⁾.
4. Do celów niniejszego dodatku, przepisy rozdziału II (przepisy mające zastosowanie do przemieszczania między państwami członkowskimi) rozporządzenia (WE) nr 998/2003 stosują się odpowiednio do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych między państwami członkowskimi Wspólnoty i Szwajcarią.”.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 4.2.2005, s. 61.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 27.11.2003, s. 1.

ZAŁĄCZNIK II

Dodatek 3 do załącznika 11 otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 3

**PRZYWÓZ ŻYWYCH ZWIERZĄT, ICH NASIENIA, KOMÓREK JAJOWYCH I ZARODKÓW
Z KRAJÓW TRZECICH**

I. Wspólnota – prawodawstwo (*)

A. Zwierzęta kopytne, z wyjątkiem koniowatych

Dyrektywa Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych, zmieniająca dyrektywy 90/426/EWG oraz 92/65/EWG i uchylająca dyrektywę 72/462/EWG (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 320).

B. Koniowate

Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 42).

C. Drób i jaja wylęgowe

Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 303 z 31.10.1990, s. 6).

D. Zwierzęta akwakultury

Dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14).

E. Zarodki bydła

Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. L 302 z 19.10.1989, s. 1).

F. Nasienie bydła

Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie nasienia bydła domowego (Dz.U. L 194 z 22.7.1988, s. 10).

G. Nasienie świń

Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki sanitarne odnośnie do zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym nasieniem bydła i trzody chlewnej oraz w przywozie (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 62).

H. Pozostałe zwierzęta żywe

1. Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54).

2. Rozporządzenie (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym, i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG (Dz.U. L 146 z 13.6.2003, s. 1).

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

I. Pozostałe przepisy szczególne

1. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3).
2. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10).

II. Szwajcaria – prawodawstwo (*)

1. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, przewozu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.10);
2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu drogą lotniczą zwierząt z państw trzecich (OITA), (RS 916.443.12);
3. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu drogą lotniczą produktów zwierzęcych z państw trzecich (OITPA), (RS 916.443.13);
4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu zwierząt i produktów zwierzęcych (rozporządzenie dotyczące kontroli, OITE), (RS 916.443.106);
5. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIAC) (RS 916.443.14);
6. Rozporządzenie z dnia 18 sierpnia 2004 r. dotyczące weterynaryjnych produktów leczniczych (OMédV), (RS 812.212.27);
7. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Weterynaryjny (OEvet), (RS 916.472).

III. Przepisy wykonawcze

Federalny Urząd Weterynaryjny stosuje, równolegle do właściwych organów państw członkowskich Wspólnoty, warunki przywozu, o których mowa w aktach wymienionych w punkcie I niniejszego dodatku, środki wykonawcze oraz wykazy zakładów, z których przywóz jest dozwolony. Powyższe zobowiązanie obejmuje wszystkie odpowiednie akty prawne niezależnie od daty ich przyjęcia.

Federalny Urząd Weterynaryjny może przyjąć bardziej restrykcyjne środki i wymagać dodatkowych gwarancji. W ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego odbywają się konsultacje w celu znalezienia odpowiednich rozwiązań.

Federalny Urząd Weterynaryjny i państwa członkowskie Wspólnoty powiadamiają się nawzajem o szczególnych warunkach przywozu ustanowionych dwustronnie i niebędących przedmiotem harmonizacji na poziomie wspólnotowym.

Do celów stosowania niniejszego załącznika zoo w Zurychu zostaje uznane dla Szwajcarii ośrodkiem zatwierdzonym zgodnie z przepisami załącznika C do dyrektywy 92/65/EWG.”.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

ZAŁĄCZNIK III

Dodatek 4 do załącznika 11 zastępuje się następującym tekstem:

„Dodatek 4

PRZEPISY ZOOTECHNICZNE, W TYM PRZEPISY DOTYCZĄCE PRZYWOZU Z KRAJÓW TRZECICH

A. Prawodawstwo (*)

Wspólnota	Szwajcaria
Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 206 z 12.8.1977, s. 8).	Rozporządzenie z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie hodowli (RS 916.310).
Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, s. 36).	
Dyrektywa Rady 87/328/EWG z dnia 18 czerwca 1987 r. w sprawie dopuszczania zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła do celów hodowlanych (Dz.U. L 167 z 26.6.1987, s. 54).	
Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz.U. L 194 z 22.7.1988, s. 10).	
Dyrektywa Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz.U. L 153 z 6.6.1989, s. 30).	
Dyrektywa Rady 90/118/EWG z dnia 5 marca 1990 r. w sprawie dopuszczania czystorasowych świń hodowlanych do hodowli (Dz.U. L 71 z 17.3.1990, s. 34).	
Dyrektywa Rady 90/119/EWG z dnia 5 marca 1990 r. w sprawie dopuszczania do hodowli mieszańców świń hodowlanych (Dz.U. L 71 z 17.3.1990, s. 36).	
Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzwspólnotowego koniowatymi (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 55).	
Dyrektywa Rady 90/428/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie handlu zwierzętami z rodziny koniowatych przeznaczonymi do udziału w zawodach oraz ustanawiająca warunki udziału w takich zawodach. (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 60).	
Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca wymogi zootechniczne i rodowodowe przy wprowadzaniu do obrotu zwierząt czystorasowych oraz zmieniająca dyrektywy 77/504/EWG oraz 90/425/EWG (Dz.U. L 85 z 5.4.1991, s. 37).	
Dyrektywa Rady 94/28/WE z dnia 23 czerwca 1994 r. ustanawiająca zasady odnoszące się do warunków genealogicznych i zootechnicznych stosowanych w przywozie z państw trzecich zwierząt, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków oraz zmieniająca dyrektywę 77/504/EWG w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. L 178 z 12.7.1994, s. 66).	

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

B. Przepisy wykonawcze

Do celów niniejszego dodatku, żywe zwierzęta i produkty zwierzęce będące przedmiotem wymiany handlowej między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią są przemieszczane na warunkach ustanowionych dla wymiany pomiędzy państwami członkowskimi Wspólnoty.

Bez uszczerbku dla przepisów dotyczących kontroli zootechnicznej znajdujących się w dodatkach 5 i 6, władze szwajcarskie zobowiązują się zapewnić, aby Szwajcaria stosowała do swojego przywozu takie same przepisy, jak przepisy znajdujące się w dyrektywie Rady 94/28/WE.

W przypadku wystąpienia trudności w tym zakresie, sprawę kieruje się do Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego na wniosek którejkolwiek ze stron.”.

ZAŁĄCZNIK IV

Dodatek 5 do załącznika 11 otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 5

ŻYWE ZWIERZĘTA, ICH NASIENIE, KOMÓRKI JAJOWE I ZARODKI: KONTROLE GRANICZNE I OPŁATY

ROZDZIAŁ I

Postanowienia ogólne – system TRACES

A. PRAWODAWSTWO (*)

Wspólnota	Szwajcaria
Decyzja Komisji 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia systemu TRACES i zmieniająca decyzję 92/486/EWG (Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 63).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40); 2. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401); 3. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, przewozu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE) (RS 916.443.10); 4. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu drogą lotniczą zwierząt z krajów trzecich (OITA) (RS 916.443.12); 5. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu drogą lotniczą produktów zwierzęcych z krajów trzecich (OITPA) (RS 916.443.13); 6. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu zwierząt i produktów zwierzęcych (rozporządzenie dotyczące kontroli, OITE) (RS 916.443.106); 7. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIA) (RS 916.443.14).

B. PRZEPISY WYKONAWCZE

Komisja przy współpracy z Federalnym Urzędem Weterynaryjnym włącza Szwajcarię do systemu informatycznego TRACES, zgodnie z decyzją Komisji 2004/292/WE.

W razie konieczności, Wspólny Komitet Weterynaryjny określa środki przejściowe i uzupełniające.

ROZDZIAŁ II

Kontrole weterynaryjne i zootechniczne mające zastosowanie w handlu między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią;

A. PRAWODAWSTWO (*)

Kontrole weterynaryjne i zootechniczne mające zastosowanie w handlu między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią są przeprowadzane zgodnie z przepisami następujących aktów prawnych:

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

Wspólnota	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych (Dz.U. L 351 z 2.12.1989, s. 34);	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40), w szczególności jej art. 57;
2. Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29).	2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, przewozu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.10);
	3. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu zwierząt i produktów zwierzęcych (rozporządzenie dotyczące kontroli, OITE) (RS 916.443.106);
	4. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIAC) (RS 916.443.14);
	5. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Weterynaryjny (OEvet) (RS 916.472).

B. OGÓLNE PRZEPISY WYKONAWCZE

W przypadkach przewidzianych w art. 8 dyrektywy 90/425/EWG właściwe organy kraju przeznaczenia nawiązują niezwłocznie kontakt z właściwymi organami kraju wysyłki. Podejmują one wszelkie niezbędne środki oraz powiadamiają właściwe organy kraju wysyłki i Komisję o charakterze przeprowadzanych kontroli, podjętych decyzjach oraz przyczynach ich podjęcia.

Wspólny Komitet Weterynaryjny jest odpowiedzialny za stosowanie przepisów art. 10, 11 i 16 dyrektywy 89/608/EWG oraz art. 9 i 22 dyrektywy 90/425/EWG.

C. SZCZEGÓLNE PRZEPISY WYKONAWCZE DOTYCZĄCE ZWIERZĄT W WYPASIE W OBSZARACH PRZYGRANICZNYCH

1. Definicje:

»wypas«: działanie polegające na wyprowadzaniu zwierząt na wypas w strefie przygranicznej ograniczonej do 10 km po obu stronach granicy. W przypadku szczególnych, odpowiednio uzasadnionych warunków właściwe organy mogą udzielić pozwolenia na poszerzenie strefy po obu stronach granicy między Szwajcarią a Wspólnotą,

»wypas dzienny«: wypas, w trakcie którego pod koniec każdego dnia zwierzęta powracają do swojego gospodarstwa w państwie członkowskim lub Szwajcarii.

2. W przypadku wypasu między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią stosuje się odpowiednio przepisy decyzji Komisji 2001/672/WE z dnia 20 sierpnia 2001 r. ustanawiającej szczególne zasady stosowane do przewozu bydła na letnie pastwiska położone w rejonach górskich (Dz.U. L 235 z 4.9.2001, s. 23). Jednakże do celów niniejszego załącznika, art. 1 decyzji 2001/672/WE dostosowuje się w następujący sposób:

— odniesienie do okresu od 1 maja do 15 października zostaje zastąpione określeniem »rok kalendarzowy»,

— w przypadku Szwajcarii stronami, o których mowa w art. 1 decyzji 2001/672/WE i w odpowiednim załączniku, są:

SZWAJCARIA

KANTON ZÜRICH

KANTON BERNO

KANTON LUCERNA

KANTON URI

KANTON SCHWYZ

KANTON OBWALDEN

KANTON NIDWALDEN

KANTON GLARUS

KANTON ZUG

KANTON FRYBURG

KANTON SOLURA

KANTON BAZYLEA-MIASTO

KANTON BAZYLEA-OKRĘG

KANTON SZAFUZA

KANTON APPENZELL AUSSERRHODEN

KANTON APPENZELL INNERRHODEN

KANTON SANKT GALLEN

KANTON GRYZONIA

KANTON ARGOWIA

KANTON TURGOWIA

KANTON TICINO

KANTON VAUD

KANTON VALAIS

KANTON NEUCHÂTEL

KANTON GENEWA

KANTON JURA

Zgodnie z rozporządzeniem z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401), w szczególności jego art. 7 (rejestrowanie), oraz rozporządzeniem z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczącym bazy danych dotyczącej przemieszczania zwierząt, w szczególności jego sekcji 2 (zawartość bazy danych), Szwajcaria przydziela każdemu pastwisku konkretny kod rejestracyjny, który musi zostać zarejestrowany w krajowej bazie danych dotyczącej bydła

3. W przypadku wypasu między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią urzędowy lekarz weterynarii kraju wysyłki:
 - a) w dniu wystawienia świadectwa, ale nie później niż 24 godziny przed przewidywaną datą przyjazdu zwierząt, informuje o wysłaniu zwierząt właściwe organy miejsca przeznaczenia (lokalna jednostka weterynaryjna) przy pomocy komputerowego systemu łączącego organy weterynaryjne, przewidzianego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG;

- b) przystępuje do badania zwierząt w ciągu 48 godzin przed ich wyjazdem na wypas; zwierzęta muszą być odpowiednio zidentyfikowane;
 - c) wydaje świadectwa zgodne z wzorem znajdującym się w pkt 9.
4. Przez cały okres trwania wypasu zwierzęta pozostają pod kontrolą celną.
5. Posiadacz zwierząt musi:
- a) zobowiązać się na piśmie do dostosowania się do wszystkich środków przyjętych w wyniku zastosowania przepisów przewidzianych w niniejszym załączniku i wszelkich innych środków wprowadzonych na poziomie lokalnym, w takim samym stopniu co posiadacz zwierząt pochodzący z państwa członkowskiego lub Szwajcarii;
 - b) pokryć koszty kontroli wymaganych zgodnie z niniejszym załącznikiem;
 - c) działać w pełnej zgodności z ustaleniami dotyczącymi kontroli celnej i weterynaryjnej wymaganej przez organy kraju wysyłki lub kraju przeznaczenia.
6. Podczas powrotu zwierząt pod koniec okresu wypasu lub w okresie wcześniejszym urzędowy lekarz weterynarii kraju miejsca wypasu:
- a) w dniu wystawienia świadectwa, ale nie później niż 24 godziny przed przewidywaną datą przyjazdu zwierząt, informuje o wysłaniu zwierząt właściwe organy miejsca przeznaczenia (lokalna jednostka weterynaryjna) przy pomocy komputerowego systemu łączącego organy weterynaryjne, przewidzianego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG;
 - b) przystępuje do badania zwierząt w ciągu 48 godzin przed ich wyjazdem na wypas; zwierzęta muszą być odpowiednio zidentyfikowane;
 - c) wydaje świadectwo zgodne z wzorem znajdującym się w pkt 9.
7. W przypadku pojawienia się choroby właściwe organy weterynaryjne wspólnie podejmują odpowiednie środki. Organy te rozpatrują kwestię ewentualnych kosztów. W razie konieczności, sprawę kieruje się do Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.
8. W drodze wyjątku od przepisów pkt 1–7 mających zastosowanie do wypasu, w przypadku wypasu dziennego między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią:
- a) zwierzęta nie powinny mieć styczność ze zwierzętami z innego gospodarstwa;
 - b) posiadacz tych zwierząt zobowiązuje się do poinformowania właściwych organów weterynaryjnych o wszelkich kontaktach zwierząt ze zwierzętami z innego gospodarstwa;
 - c) świadectwo zdrowia określone w pkt 9 poniżej powinno być przedstawiane właściwym organom weterynaryjnym w każdym roku kalendarzowym, przy pierwszym wprowadzeniu zwierząt na terytorium państwa członkowskiego lub Szwajcarii. Świadectwo zdrowia należy przedstawiać właściwym organom weterynaryjnym na ich żądanie;
 - d) przepisy pkt 2 i 3 stosuje się jedynie podczas pierwszego w danym roku kalendarzowym wysłania zwierząt do państwa członkowskiego lub Szwajcarii;
 - e) nie stosuje się przepisów pkt 6;
 - f) posiadacz zwierząt zobowiązuje się do informowania właściwych organów weterynaryjnych o zakończeniu okresu wypasu.
9. Wzór świadectwa zdrowia bydła wysłanego do wypasu lub wypasu dziennego w obszarze przygranicznym oraz powracającego z wypasu przygranicznego:

**Wzór świadectwa zdrowia bydła wysłanego do wypasu lub wypasu dziennego w obszarze przygranicznym
oraz bydła powracającego z wypasu przygranicznego:**

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA**Świadectwo Zdrowia dla Zwierząt w obrocie wewnątrzwspólnotowym**

Część I: Szczegóły dotyczące przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Kod pocztowy		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a. Lokalny numer referencyjny:			
			I.3. Odpowiedzialna Władza Centralna					
			I.4. Odpowiedzialna Władza Lokalna					
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy		I.6. Nr ref. oryginałów towarzyszących świadectw Nr ref. towarzyszących dokumentów					
			I.7. Handlowiec Nazwa		Numer zatwierdzenia			
	I.8. Kraj pochodzenia	Kod ISO	I.9. Region pochodzenia	Kod	I.10. Kraj przeznaczenia	Kod ISO	I.11. Region przeznaczenia	Kod
	I.12. Miejsce pochodzenia/Miejsce zbioru Gospodarstwo ☐ Nazwa Adres Kod pocztowy			I.13. Miejsce przeznaczenia Gospodarstwo ☐ Nazwa Adres Kod pocztowy				
				I.14. Miejsce załadunku Kod pocztowy				
				I.15. Data i godzina wyjazdu				
				I.16. Środki transportu Samolot ☐ Statek ☐ Kolej ☐ Samochód ☐ Inne ☐ Oznakowanie:				
I.17. Przewoźnik Nazwa Adres Kod pocztowy			Numer zatwierdzenia Kraj Członkowski					
I.18. Gatunek zwierząt/Produkt					I.19. Kod Taryfy Celnej (PCN) 01 02			
					I.20. Liczba zwierząt/masa			
I.21.					I.22. Liczba opakowań			
I.23.					I.24. Rodzaj opakowań			
I.25. Zwierzęta/produkty przeznaczone do Przepęd ☐								
I.26. Tranzyt przez kraj trzeci ☐ Kraj trzeci Punkt wejścia Punkt wejścia			I.27. Tranzyt przez Państwa Członkowskie ☐ Kraj Członkowski Kraj Członkowski Kraj Członkowski					
Kod ISO Kod Nr PKG			Kod ISO Kod ISO Kod ISO					
I.28.			I.29. Szacunkowy czas podróży					
I.30. Plan podróży Tak ☐ Nie ☐								
I.31. Identyfikacja zwierząt/produktów Numer identyfikacyjny								

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

2005/22 Wypas letni

Część II: Zaświadczenie	II. Informacje sanitarne ⁽¹⁾ ⁽²⁾	II.a. Nr referencyjny świadectwa	II.b. Lokalny nr referencyjny
	II.1. Świadectwo zdrowia do celów wypasu ⁽³⁾ lub dziennego wypasu ⁽³⁾ ⁽⁴⁾ bydła w obszarze przygranicznym. Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że każde zwierzę należące do wyżej opisanej partii: II.1.1. pochodzi z gospodarstwa położonego w strefie, która, zgodnie z przepisami wspólnotowymi lub krajowymi, nie jest przedmiotem żadnego zakazu czy ograniczenia związanego z chorobami bydła; II.1.2. pochodzi ze stada pochodzącego z jednego z państw członkowskich lub części jego terytorium, które(-a): a) uruchomiło(-a) sieć nadzoru zatwierdzoną decyzją Komisji .../.../WE, lub w przypadku Szwajcarii, umową między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią z dnia 21 czerwca 1999 r. (załącznik 11 dodatek 2 pkt I), b) jest oficjalnie uznane(-a) za niedotknięte(-a) białaczką, gruźlicą i brucelozą; II.1.3. jest zwierzęciem hodowlanym ⁽³⁾ lub użytkowym ⁽³⁾, które: a) przebywało, według dostępnych informacji, w ciągu ostatnich trzydziestu dni lub od swojego urodzenia, jeżeli ma mniej niż 30 dni, w gospodarstwie pochodzenia, a żadne zwierzę przywiezione z kraju trzeciego nie zostało wprowadzone do tego gospodarstwa w tym okresie, chyba że było odizolowane od innych zwierząt tego gospodarstwa, b) nie miało kontaktu w ciągu ostatnich 30 dni ze zwierzętami, których stada nie spełniają warunków, o których mowa w pkt II.1.2.; II.1.4. zwierzęta opisane powyżej zostały poddane badaniu [wstawić datę] w ciągu 24 godzin poprzedzających przewidywany wyjazd i nie przejawiały żadnych objawów klinicznych choroby zakaźnej lub zaraźliwej; II.1.5. gospodarstwo pochodzenia oraz, w stosownym przypadku, zatwierdzone miejsce gromadzenia oraz strefa, w której się znajdują, nie są przedmiotem żadnego zakazu lub ograniczenia dotyczącego chorób bydła zgodnie z przepisami wspólnotowymi lub krajowymi; II.1.6. wszystkie mające zastosowanie przepisy dyrektywy Rady 64/432/EWG są przestrzegane; II.1.7. zwierzęta spełniają dodatkowe gwarancje w odniesieniu do IBR/IPV (zakaźnego zapalenia nosa i tchawicy u bydła/pęcherzykowego zapalenia błony śluzowej sromu i pochwy), zgodnie z decyzją Komisji 93/42/WE, której przepisy stosuje się odpowiednio, zgodnie z Umową z dnia 21 czerwca 1999 r. między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią; II.1.8. podczas badania wyżej opisane zwierzęta znajdowały się w stanie kwalifikującym je do planowanego przewozu zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 ⁽⁵⁾; II.1.9. data przyjazdu na pastwisko ⁽⁶⁾: II.1.10. data przewidywanego wyjazdu z pastwiska: II.2. Świadectwo zdrowia bydła powracającego z wypasu przygranicznego (na koniec normalnego okresu wypasu lub po tym okresie); II.2.1. że zwierzęta opisane powyżej [lista zwierząt podczas wcześniejszego powrotu ⁽³⁾ lub lista zwierząt znajdujących się na towarzyszącym świadectwie oryginalnym ⁽³⁾, ⁽⁷⁾, ⁽⁸⁾] zostały poddane badaniu w dniu (data załadowania zwierząt lub 48 godzin przed ich wyjazdem) i nie przejawiały żadnych klinicznych oznak choroby zakaźnej lub zaraźliwej; II.2.2. że strefa wypasu, w której przebywały zwierzęta, nie jest przedmiotem żadnego zakazu lub ograniczenia związanego z chorobami zwierzęcymi dotyczącymi bydła zgodnie z przepisami wspólnotowymi lub krajowymi, a w szczególności, że w okresie wypasu nie stwierdzono żadnego przypadku gruźlicy, brucelozy ani białaczki.		

Uwagi

Część I:

— Numer świadectwa zdrowia użytego przy wejściu do strefy wypasu wskazano w części I.6 niniejszego świadectwa.

Część II:

⁽¹⁾ Informacje, które muszą znajdować się na niniejszym świadectwie, muszą również zostać wprowadzone do komputerowego systemu łączącego organy weterynaryjne, przewidzianego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG, w dniu wydania świadectwa i nie później niż 24 godziny przed przewidywanym przyjazdem zwierząt.

⁽²⁾ Świadectwo to jest ważne przez dziesięć dni, licząc od daty badania sanitarnego dokonanego w Szwajcarii lub w państwie członkowskim pochodzenia. W przypadku wypasu dziennego świadectwo to ważne jest przez cały okres wypasu.

⁽³⁾ Niepotrzebne skreślić.

- (⁴) W przypadku wypasu dziennego świadectwo to ważne jest przez cały okres wypasu.
- (⁵) Oświadczenie to nie zwalnia przewoźników z obowiązków, które na nich ciąży zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi, między innymi w odniesieniu do oceny kwalifikowalności zwierząt do transportu.
- (⁶) Kod rejestracyjny pastwiska wskazano w części I.13 (numer zatwierdzenia) niniejszego świadectwa.
- (⁷) Jeżeli w związku ze stanem zdrowia zwierzęta w okresie wypasu powracają do gospodarstwa pochodzenia wraz z towarzyszącym im świadectwem zdrowia, elementy je identyfikujące muszą zostać skreślone z pierwotnej listy, a ta ostatnia musi zostać zatwierdzona przez urzędowego lekarza weterynarii.
- (⁸) Część II.1 do wypełnienia przy wyjeździe na wypas lub wypas dzienny w obszarze przygranicznym, część II.2 do wypełnienia przy powrocie z wypasu przygranicznego.

Kolor pieczęci i podpisu musi się różnić od koloru pozostałych adnotacji na świadectwie.

Urzędowy lekarz weterynarii lub urzędowy inspektor

Nazwisko i imię (drukowanymi literami):

Kwalifikacje i tytuł:

Lokalna jednostka weterynaryjna:

Nr lokalnej jednostki weterynaryjnej:

Data:

Podpis:

Pieczęć:

ROZDZIAŁ III

Warunki wymiany handlowej pomiędzy Wspólnotą a Szwajcarią

A. PRAWODAWSTWO

W odniesieniu do wymiany handlowej dotyczącej zwierząt żywych, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków pomiędzy Wspólnotą a Szwajcarią oraz do wypasu w obszarze przygranicznym Wspólnoty i Szwajcarii, obowiązują świadectwa zdrowia przewidziane w niniejszym załączniku i dostępne w systemie TRACES, zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (WE) nr 599/2004 z dnia 30 marca 2004 r. dotyczącego przyjęcia zharmonizowanego wzoru świadectwa i sprawozdania z kontroli związanych z wewnątrzwspólnotowym handlem zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 44).

ROZDZIAŁ IV

Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie do przywozu z krajów trzecich

A. PRAWODAWSTWO (*)

Kontrole dotyczące przywozu z krajów trzecich są przeprowadzane zgodnie z przepisami następujących aktów prawnych:

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
1. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 282/2004 z dnia 18 lutego 2004 r. wprowadzające dokument zgłoszenia i kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt wwożonych do Wspólnoty pochodzących z krajów trzecich (Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 11);	1. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, przewozu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.10);
2. Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt. (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1);	2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu drogą lotniczą zwierząt z krajów trzecich (OITA), (RS 916.443.12);
3. Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56);	3. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu drogą lotniczą produktów zwierzęcych z krajów trzecich (OITPA) (RS 916.443.13);
4. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3);	4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu zwierząt i produktów zwierzęcych (rozporządzenie dotyczące kontroli, OITE) (RS 916.443.106);
5. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10);	5. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIAC) (RS 916.443.14);
6. Decyzja Komisji 97/794/WE z dnia 12 listopada 1997 r. ustanawiająca niektóre szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 91/496/EWG w odniesieniu do kontroli weterynaryjnych żywych zwierząt sprowadzanych z państw trzecich (Dz.U. L 323 z 26.11.1997, s. 31).	6. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Weterynaryjny (OEvet) (RS 916.472);
	7. Rozporządzenie z dnia 18 sierpnia 2004 r. dotyczące weterynaryjnych produktów leczniczych (OMédV), (RS 812.212.27).

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

B. PRZEPISY WYKONAWCZE

1. W celu wykonania art. 6 dyrektywy 91/496/EWG punkty kontroli granicznej państw członkowskich zatwierdzone do celów kontroli weterynaryjnej zwierząt żywych zostały określone w załączniku do decyzji Komisji 2001/881/WE z dnia 7 grudnia 2001 r. ustalającej wykaz punktów kontroli granicznej zatwierdzonych do celów przeprowadzania kontroli weterynaryjnych zwierząt i produktów odzwierzęcych sprowadzanych z krajów trzecich oraz uaktualniającej szczegółowe przepisy dotyczące kontroli przeprowadzanych przez ekspertów Komisji.
2. W celu wykonania art. 6 dyrektywy 91/496/EWG określa się następujące punkty kontroli granicznej w Szwajcarii:

Nazwa	Kod TRACES	Typ	Ośrodek kontroli	Typ zezwolenia
Port Lotniczy w Zurichu	CHZRH4	A	Ośrodek 3	O – Inne zwierzęta (w tym zwierzęta z ogrodów zoologicznych) ⁽¹⁾
Port Lotniczy w Genewie	CHGVA4	A	Ośrodek 2	O – Inne zwierzęta (w tym zwierzęta z ogrodów zoologicznych) ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Przy stosowaniu kategorii zezwoleń określonych w decyzji Komisji 2001/881/WE.

Wspólny Komitet Weterynaryjny jest odpowiedzialny za wszelkie późniejsze zmiany w wykazie punktów kontroli granicznej, ich ośrodków kontroli oraz typach zezwolenia.

Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności zgodnie z art. 19 dyrektywy 91/496/EWG oraz art. 57 ustawy o epizootiach.

3. Federalny Urząd Weterynaryjny stosuje, równolegle do organów państw członkowskich, Wspólnoty, warunki przywozu, o których mowa w dodatku 3 do niniejszego załącznika, oraz środki wykonawcze.

Federalny Urząd Weterynaryjny może przyjąć bardziej restrykcyjne środki i wymagać dodatkowych gwarancji. W takim przypadku, w celu znalezienia najwłaściwszych rozwiązań, w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego odbędą się konsultacje.

Federalny Urząd Weterynaryjny i państwa członkowskie Wspólnoty powiadamiają się nawzajem o szczególnych warunkach przywozu ustanowionych na poziomie dwustronnym i nie będących przedmiotem harmonizacji na poziomie wspólnotowym.

4. Punkty kontroli granicznej państw członkowskich, o których mowa w pkt. 1, wykonują kontrole przywozu z krajów trzecich, których miejscem przeznaczenia jest Szwajcaria, zgodnie z rozdziałem IV pkt A niniejszego dodatku.
5. Punkty kontroli granicznej Szwajcarii, o których mowa w pkt 2 wykonują kontrole przywozu z krajów trzecich, których miejscem przeznaczenia są państwa członkowskie Wspólnoty, zgodnie z rozdziałem IV pkt A niniejszego dodatku.

ROZDZIAŁ V

Przepisy szczególne

A. IDENTYFIKACJA ZWIERZĄT

1. PRAWODAWSTWO (*)

Wspólnota Europejska	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz.U. L 355 z 5.12.1992, s. 32);	1. Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) z 27 czerwca 1995 r. (RS 916.401), w szczególności jego art. 7–20 (rejestracja i identyfikacja);
2. Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204 z 11.8.2000, s. 1).	2. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące baz danych dotyczących przemieszczania zwierząt (RS 916.404).

2. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

- a) Wspólny Komitet Weterynaryjny jest odpowiedzialny za stosowanie art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 1 lit. a) akapit piąty oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 92/102/EWG.
- b) W odniesieniu do wewnętrznego przemieszczania świń, owiec i kóz w Szwajcarii, datą obowiązującą do celów art. 5 ust. 3 jest dzień 1 lipca 1999 r.
- c) W ramach art. 10 dyrektywy 92/102/EWG, Wspólny Komitet Weterynaryjny jest odpowiedzialny za koordynację ewentualnego wprowadzania elektronicznych systemów identyfikacji.

B. OCHRONA ZWIERZĄT

1. PRAWODAWSTWO (*)

Wspólnota	Szwajcaria
1. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1);	Rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 2008 r. o ochronie zwierząt (OPAn) (RS 455.1), w szczególności jego art. 169–176.
2. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/97 z dnia 25 czerwca 1997 r. dotyczące kryteriów wspólnotowych dla miejsc postoju oraz zmieniające plan trasy określony w załączniku do dyrektywy 91/628/EWG.	

2. SZCZEGÓLNE PRZEPISY I PROCEDURY WYKONAWCZE

- a) Władze szwajcarskie zobowiązują się do przestrzegania przepisów rozporządzenia (WE) nr 1/2005 w odniesieniu do handlu między Szwajcarią a Wspólnotą Europejską oraz przywozu z krajów trzecich.
- b) W przypadkach przewidzianych w art. 26 rozporządzenia (WE) nr 1/2005 właściwe organy miejsca przeznaczenia nawiązują niezwłocznie kontakt z właściwymi organami miejsca wysyłki.
- c) Wspólny Komitet Weterynaryjny jest odpowiedzialny za stosowanie przepisów art. 10, 11 i 16 dyrektywy 89/608/EWG.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

- d) Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności zgodnie z art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1/2005 i art. 208 rozporządzenia z dnia 23 kwietnia 2008 r. o ochronie zwierząt (OPAn) (RS 455.1).
- e) Zgodnie z przepisami art. 175 rozporządzenia z 23 kwietnia 2008 r. o ochronie zwierząt (OPAn), (RS 455.1), przewóz przez Szwajcarię bydła, owiec, kóz i świń może odbywać się jedynie koleją lub samolotem. Kwestia ta zostaje zbadana przez Wspólny Komitet Weterynaryjny.

C. OPŁATY

1. Żadne opłaty nie są pobierane za kontrole weterynaryjne związane z handlem między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią.
 2. W przypadku kontroli weterynaryjnych przywozu z krajów trzecich władze szwajcarskie zobowiązują się do pobierania opłat związanych z kontrolami urzędowymi przewidzianymi w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1)."
-

ZAŁĄCZNIK V

A. Specjalne warunki odnoszące się do produktów zwierzęcych przeznaczonych do konsumpcji przez człowieka, znajdujące się w załączniku 11 dodatek 6 rozdział I zostają uzupełnione następująco:

„(11) Do czasu uznania wzajemnego dostosowania przepisów wspólnotowych i przepisów szwajcarskich, w odniesieniu do wywozu do Wspólnoty, Szwajcaria kontroluje zgodność z następującymi aktami prawnymi i ich przepisami wykonawczymi:

- Dyrektywa Rady 88/344/EWG z dnia 13 czerwca 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących rozpuszczalników do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności (Dz.U. L 157 z 24.6.1988, s. 28)
- Dyrektywa Rady 88/388/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków aromatyzujących przeznaczonych do użytku w środkach spożywczych i materiałów źródłowych służących do ich produkcji (Dz.U. L 184 z 15.7.1988, s. 61)
- Dyrektywa Rady 89/107/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dodatków do środków spożywczych dopuszczonych do użycia w środkach spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 27)
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 1)
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności (Dz.U. L 37 z 13.2.1993, s. 1)
- Dyrektywa 94/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1994 r. w sprawie substancji słodzących używanych w środkach spożywczych (Dz.U. L 237 z 10.9.1994, s. 3)
- Dyrektywa 94/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1994 r. w sprawie barwników używanych w środkach spożywczych (Dz.U. L 237 z 10.9.1994, s. 13)
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 95/2/WE z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące (Dz.U. L 61 z 18.3.1995, s. 1)
- Dyrektywa Komisji 95/31/WE z dnia 5 lipca 1995 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dotyczące substancji słodzących stosowanych w środkach spożywczych (Dz.U. L 178 z 28.7.1995, s. 1)
- Dyrektywa Komisji 95/45/WE z dnia 26 lipca 1995 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dotyczące barwników stosowanych w środkach spożywczych (Dz.U. L 226 z 22.9.1995, s. 1)
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2232/96 z dnia 28 października 1996 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla substancji aromatycznych używanych lub przeznaczonych do użycia w lub na środkach spożywczych (Dz.U. L 299 z 23.11.1996, s. 1)
- Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i -agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3)
- Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10)
- Dyrektywa Komisji 96/77/WE z dnia 2 grudnia 1996 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dla dodatków do środków spożywczych innych niż barwniki i substancje słodzące (Dz.U. L 339 z 30.12.1996, s. 1)
- Dyrektywa 1999/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego (Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 16)
- Dyrektywa 1999/3/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego wykazu środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego (Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 24)
- Decyzja Komisji 1999/217/WE z dnia 23 lutego 1999 r. przyjmująca rejestr substancji aromatycznych używanych w lub na środkach spożywczych sporządzony w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 2232/96 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 84 z 27.3.1999, s. 1)

- Decyzja Komisji 2002/840/WE z dnia 23 października 2002 r. przyjmująca wykaz zatwierdzonych jednostek w państwach trzecich w odniesieniu do napromieniowania żywności (Dz.U. L 287 z 25.10.2002, s. 40)
- Rozporządzenie (WE) nr 2065/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków aromatyzujących dymu wędzarniczego używanych lub przeznaczonych do użycia w środkach spożywczych lub na ich powierzchni (Dz.U. L 309 z 26.11.2003, s. 1)
- Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55)
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych (Dz.U. L 364 z 20.12.2006, s. 5)
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 884/2007 z dnia 26 lipca 2007 r. w sprawie środków nadzwyczajnych zawieszających stosowanie E 128 czerwień 2G jako barwnika żywności (Dz.U. L 195 z 27.7.2007, s. 8)".

B. W dodatku 6 do załącznika 11 część odnosząca się do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożywania przez ludzi otrzymuje następujące brzmienie:

„Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczone do spożywania przez ludzi

Wywóz ze Wspólnoty do Szwajcarii oraz wywóz ze Szwajcarii do Wspólnoty		
Warunki handlowe		Równoważność
Normy WE (*)	Normy szwajcarskie (*)	
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1); Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 273 z 10.10.2002, s. 1).	Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. w sprawie uboju zwierząt i kontroli mięsa (OAbCV) (RS 817.190) Rozporządzenie DFE z dnia 23 listopada 2005 r. dotyczące higieny podczas uboju zwierząt (OHAb) (RS 817.190.1) Rozporządzenie z dnia 27 czerwca 1995 r. o epizootiach (OFE) (RS 916.401). Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, przewozu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE) (RS 916.443.10) Rozporządzenie z dnia 23 czerwca 2004 r. dotyczące eliminacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (OESPA) (RS 916.441.22)	tak, z zastrzeżeniem szczególnych warunków
(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.		

Warunki szczególne

W odniesieniu do swojego przywozu Szwajcaria stosuje takie same przepisy jak przepisy załączników VII, VIII, X (świadcstwa) oraz XI (kraje), zgodnie z art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

Handel surowcami kategorii 1 i 2 podlega art. 8 ust. 2–6 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

Surowce kategorii 3 będące przedmiotem handlu między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią muszą posiadać dokumenty handlowe i świadectwa zdrowia przewidziane w załączniku II rozdział III, zgodnie z art. 7 i 8 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

Zgodnie z rozdziałem III rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, Szwajcaria sporządza wykaz swoich odpowiednich zakładów.

Zgodnie z rozdziałem III rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, Szwajcaria zakazuje karmienia świń odpadami gastronomicznymi do dnia 1 lipca 2011 r. Kwestia ta zostaje zbadana przez Wspólny Komitet Weterynaryjny.”.

ZAŁĄCZNIK VI

Dodatek 10 do załącznika 11 otrzymuje brzmienie:

„Dodatek 10

PRODUKTY ZWIERZĘCE: KONTROLE GRANICZNE I OPLATY

ROZDZIAŁ I

Postanowienia ogólne

A. PRAWODAWSTWO (*)

Wspólnota	Szwajcaria
Decyzja Komisji 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia systemu TRACES i zmieniająca decyzję 92/486/EWG (Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 63);	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE), (RS 916.40), w szczególności jej art. 57;
Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).	2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, przewozu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.10);
	3. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu drogą lotniczą produktów zwierzęcych pochodzących z krajów trzecich (OITPA), (RS 916.443.13);
	4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu zwierząt i produktów zwierzęcych (rozporządzenie dotyczące kontroli, OITE), (RS 916.443.106);
	5. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Weterynaryjny (OEvet), (RS 916.472).

B. PRZEPISY WYKONAWCZE

1. Komisja we współpracy z Federalnym Urzędem Weterynaryjnym włącza Szwajcarię do systemu TRACES, zgodnie z decyzją Komisji 2004/292/WE.
2. Komisja we współpracy z Federalnym Urzędem Weterynaryjnym włącza Szwajcarię do systemu wczesnego ostrzegania przewidzianego w art. 50 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 w zakresie przepisów dotyczących odmowy wwozu produktów zwierzęcych na granicach.

W przypadku odrzucenia partii towaru, kontenera lub ładunku przez właściwy organ w punkcie kontroli granicznej Wspólnoty, Komisja niezwłocznie powiadamia Szwajcarię.

Szwajcaria niezwłocznie powiadamia Komisję o każdym przypadku odrzucenia partii towaru, kontenera, lub ładunku żywności lub pasz przez właściwy organ w punkcie kontroli granicznej Szwajcarii z powodu bezpośredniego lub pośredniego ryzyka dla zdrowia ludzkiego, i przestrzega reguł poufności przewidzianych w art. 52 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.

Środki specjalne związane z jej udziałem są określone w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

ROZDZIAŁ II

Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie w handlu między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią

A. PRAWODAWSTWO (*)

Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie w handlu między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią są przeprowadzane zgodnie z przepisami następujących aktów prawnych:

Wspólnota	Szwajcaria
1. Dyrektywa Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych (Dz.U. L 351 z 2.12.1989, s. 34).	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE) (RS 916.40), w szczególności jej art. 57;
2. Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 395 z 30.12.1989, s. 13).	2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, przewozu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.10);
3. Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11)	3. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu drogą lotniczą produktów zwierzęcych z krajów trzecich (OITPA), (RS 916.443.13);
	4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i przewozu zwierząt i produktów zwierzęcych (rozporządzenie dotyczące kontroli, OITE), (RS 916.443.106);
	5. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIAC), (RS 916.443.14);
	6. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Weterynaryjny (OEVET) (RS 916.472).

B. PRZEPISY WYKONAWCZE

W przypadkach przewidzianych w art. 8 dyrektywy 89/662/EWG właściwe organy miejsca przeznaczenia nawiązują niezwłocznie kontakt z właściwymi organami miejsca wysyłki. Podejmują one wszelkie niezbędne środki i powiadamiają właściwe organy miejsca wysyłki oraz Komisję o charakterze przeprowadzanych kontroli, podjętych decyzjach oraz przyczynach ich podjęcia.

Wspólny Komitet Weterynaryjny jest odpowiedzialny za wykonanie przepisów art. 10, 11 i 16 dyrektywy 89/608/EWG oraz art. 9 i 16 dyrektywy 89/662/EWG.

ROZDZIAŁ III

Kontrole weterynaryjne mające zastosowanie do przywozu z krajów trzecich

A. PRAWODAWSTWO (**)

Kontrole dotyczące przywozu z krajów trzecich są przeprowadzane zgodnie z przepisami następujących aktów prawnych:

Wspólnota	Szwajcaria
1. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 136/2004 z dnia 22 stycznia 2004 r. ustanawiające procedurę kontroli weterynaryjnej we wspólnotowych punktach kontroli granicznej dotyczącą produktów przywożonych z państw trzecich (Dz.U. L 21 z 28.1.2004, s. 11);	1. Ustawa z dnia 1 lipca 1966 r. o epizootiach (LFE), (RS 916.40), w szczególności jej art. 57;
	2. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, przewozu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.10);

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

(**) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów ostatnio zmienionych.

Wspólnota	Szwajcaria
2. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 745/2004 z dnia 16 kwietnia 2004 r. ustanawiające środki w odniesieniu do przywozu produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do indywidualnego spożycia (Dz.U. L 122 z 26.4.2004, s. 1); 3. Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206); 4. Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt. (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1); 5. Dyrektywa Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych (Dz.U. L 351 z 2.12.1989, s. 34); 6. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β-agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3); 7. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10); 8. Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9); 9. Decyzja Komisji 2002/657/WE z dnia 12 sierpnia 2002 r. wykonująca dyrektywę Rady 96/23/WE dotyczącą wyników metod analitycznych i ich interpretacji (Dz.U. L 221 z 17.8.2002, s. 8); 10. Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11); 11. Decyzja Komisji 2005/34/WE z dnia 11 stycznia 2005 r. ustanawiająca zharmonizowane normy badania na obecność niektórych pozostałości w produktach pochodzenia zwierzęcego przywożonych z krajów trzecich (Dz.U. L 16 z 20.1.2005, s. 61).	3. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu drogą lotniczą produktów zwierzęcych z krajów trzecich (OITPA), (RS 916.443.13); 4. Rozporządzenie Federalnego Departamentu Gospodarki (DFE) z dnia 16 maja 2007 r. dotyczące kontroli przywozu i przewozu zwierząt i produktów zwierzęcych (rozporządzenie dotyczące kontroli, OITE), (RS 916.443.106); 5. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu zwierząt domowych (OIAC) (RS 916.443.14); 6. Rozporządzenie z dnia 30 października 1985 r. w sprawie opłat pobieranych przez Federalny Urząd Weterynaryjny (OEvet) (RS 916.472); 7. Ustawa z dnia 9 października 1992 r. o środkach spożywczych (LDAI), (RS 817.0); 8. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o środkach spożywczych i przedmiotach codziennego użytku (ODAIUs), (RS 817.02); 9. Rozporządzenie z dnia 23 listopada 2005 r. o wykonywaniu przepisów dotyczących środków spożywczych (RS 817.025.21); 10. Rozporządzenie DFI z dnia 26 czerwca 1995 r. w sprawie obcych substancji i składników w środkach spożywczych (OSEC), (RS 817.021.23).

B. PRZEPISY WYKONAWCZE

- Do celów wykonania art. 6 dyrektywy 97/78/WE określa się następujące punkty kontroli granicznej w państwach członkowskich Wspólnoty: punkty kontroli granicznej zatwierdzone do celów przeprowadzania kontroli weterynaryjnych produktów zwierzęcych wymienione w załączniku do decyzji Komisji 2001/881/WE z dnia 7 grudnia 2001 r., ustalającej wykaz punktów kontroli granicznej zatwierdzonych do celów przeprowadzania kontroli weterynaryjnych zwierząt i produktów odzwierzęcych sprowadzanych z krajów trzecich oraz uaktualniającej szczegółowe przepisy dotyczące kontroli przeprowadzanych przez ekspertów Komisji.
- Do celów wykonania art. 6 dyrektywy 97/78/EWG określa się następujące punkty kontroli granicznej w Szwajcarii:

Nazwa	Kod TRACES	Typ	Ośrodek kontroli	Typ zezwolenia
Port Lotniczy w Zurichu	CHZRH4	A	Ośrodek 1	NHC (*)
			Ośrodek 2	HC(2) (*)
Port Lotniczy w Genewie	CHGVA4	A	Ośrodek 1	HC(2), NHC (*)

(*) Przy stosowaniu kategorii zezwoleń określonych w decyzji Komisji 2001/881/WE.

Wspólny Komitet Weterynaryjny jest odpowiedzialny za wszelkie późniejsze zmiany w wykazie punktów kontroli granicznej, ich ośrodkach kontroli oraz typów zezwolenia.

Za przeprowadzenie kontroli na miejscu odpowiada Wspólny Komitet Weterynaryjny, w szczególności na podstawie art. 45 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 i art. 57 ustawy o epizootiach.

ROZDZIAŁ IV

Warunki sanitarne i warunki kontroli handlu między Wspólnotą a Szwajcarią

W odniesieniu do sektorów, w stosunku do których równoważność jest wzajemnie uznawana, produkty zwierzęce będące przedmiotem handlu między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią są wprowadzane do obrotu na tych samych warunkach co produkty będące przedmiotem handlu między państwami członkowskimi Wspólnoty. W razie konieczności, produkty te są zaopatrzone w świadectwa zdrowia przewidziane do celów handlu między państwami członkowskimi Wspólnoty lub określone w niniejszym załączniku i dostępne w systemie TRACES.

W odniesieniu do innych sektorów nadal obowiązują warunki sanitarne określone w rozdziale II dodatku 6.

ROZDZIAŁ V

Warunki sanitarne i warunki kontroli przywozu z krajów trzecich**1. Wspólnota – Prawodawstwo (*)****A. ŚRODKI DOTYCZĄCE ZDROWIA PUBLICZNEGO**

- Dyrektywa Rady 88/344/EWG z dnia 13 czerwca 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących rozpuszczalników do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności (Dz.U. L 157 z 24.6.1988, s. 28).
- Dyrektywa Rady 88/388/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków aromatyzujących przeznaczonych do użytku w środkach spożywczych i materiałów źródłowych służących do ich produkcji (Dz.U. L 184 z 15.7.1988, s. 61).
- Dyrektywa Rady 89/107/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dodatków do środków spożywczych dopuszczonych do użycia w środkach spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 27).
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 1).

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności (Dz.U. L 37 z 13.2.1993, s. 1).
6. Dyrektywa 94/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1994 r. w sprawie substancji słodzących używanych w środkach spożywczych (Dz.U. L 237 z 10.9.1994, s. 3).
7. Dyrektywa 94/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1994 r. w sprawie barwników używanych w środkach spożywczych (Dz.U. L 237 z 10.9.1994, s. 13).
8. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 95/2/WE z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące (Dz.U. L 61 z 18.3.1995, s. 1).
9. Dyrektywa Komisji 95/31/WE z dnia 5 lipca 1995 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dotyczące substancji słodzących stosowanych w środkach spożywczych (Dz.U. L 178 z 28.7.1995, s. 1).
10. Dyrektywa Komisji 95/45/WE z dnia 26 lipca 1995 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dotyczące barwników stosowanych w środkach spożywczych (Dz.U. L 226 z 22.9.1995, s. 1).
11. Dyrektywa Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotycząca zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 3).
12. Dyrektywa Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, s. 10).
13. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2232/96 z dnia 28 października 1996 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla substancji aromatycznych używanych lub przeznaczonych do użycia w lub na środkach spożywczych (Dz.U. L 299 z 23.11.1996, s. 1).
14. Dyrektywa Komisji 96/77/WE z dnia 2 grudnia 1996 r. ustanawiająca szczególne kryteria czystości dla dodatków do środków spożywczych innych niż barwniki i substancje słodzące (Dz.U. L 339 z 30.12.1996, s. 1).
15. Dyrektywa 1999/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego (Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 16).
16. Dyrektywa 1999/3/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego wykazu środków spożywczych oraz składników środków spożywczych poddanych działaniu promieniowania jonizującego (Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 24).
17. Decyzja Komisji 1999/217/WE z dnia 23 lutego 1999 r. przyjmująca rejestr substancji aromatycznych używanych w lub na środkach spożywczych sporządzony w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 2232/96 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 84 z 27.3.1999, s. 1).
18. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1).
19. Decyzja Komisji 2002/840/WE z dnia 23 października 2002 r. przyjmująca wykaz zatwierdzonych jednostek w państwach trzecich w odniesieniu do napromieniowania żywności (Dz.U. L 287 z 25.10.2002, s. 40).
20. Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność (Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 1).
21. Rozporządzenie (WE) nr 2065/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków aromatyzujących dymu wędzarniczego używanych lub przeznaczonych do użycia w środkach spożywczych lub na ich powierzchni (Dz.U. L 309 z 26.11.2003, s. 1).

22. Dyrektywa 2004/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. uchylająca niektóre dyrektywy dotyczące higieny i warunków zdrowia przy produkcji i wprowadzaniu do obrotu niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zmieniająca dyrektywy Rady 89/662/EWG i 92/118/EWG oraz decyzję Rady 95/408/WE (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 33).
23. Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55).
24. Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206).
25. Decyzja Komisji 2005/34/WE z dnia 11 stycznia 2005 r. ustanawiająca zharmonizowane normy badania na obecność niektórych pozostałości w produktach pochodzenia zwierzęcego przywożonych z krajów trzecich (Dz.U. L 16 z 20.1.2005, s. 61).
26. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 401/2006 z dnia 23 lutego 2006 r. ustanawiające metody pobierania próbek i analizy do celów urzędowej kontroli poziomów mikotoksyn w środkach spożywczych (Dz.U. L 70 z 9.3.2006, s. 12).
27. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1881/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych (Dz.U. L 364 z 20.12.2006, s. 5).
28. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1883/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. ustanawiające metody pobierania próbek i metody analizy do celów urzędowej kontroli dioksyn i dioksynopodobnych polichlorowanych bifenyli (PCB) w środkach spożywczych (Dz.U. L 364 z 20.12.2006, s. 32).
29. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 333/2007 z dnia 28 marca 2007 r. ustanawiające metody pobierania próbek i metody analiz do celów urzędowej kontroli poziomów ołowiu, kadmu, rtęci, cyny nieorganicznej, 3-MCPD i benzo[a]pirenu w środkach spożywczych (Dz.U. L 88 z 29.3.2007, s. 29).
30. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 884/2007 z dnia 26 lipca 2007 r. w sprawie środków nadzwyczajnych zawieszających stosowanie E 128 czerwień 2G jako barwnika żywności (Dz.U. L 195 z 27.7.2007, s. 8).

B. PRZEPISY DOTYCZĄCE ZDROWIA ZWIERZĄT

1. Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, s. 49).
2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1).
3. Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 273 z 10.10.2002, s. 1).
4. Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11).
5. Dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14).

C. INNE ŚRODKI SZCZEGÓLNE (*)

1. Umowa przejściowa w sprawie handlu i unii celnej między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką San Marino - Wspólna deklaracja - Deklaracja Wspólnoty (Dz.U. L 359 z 9.12.1992, s. 14).

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

2. Decyzja Rady i Komisji 94/1/WE z dnia 13 grudnia 1993 r. w sprawie zawarcia Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, między Wspólnotami Europejskimi, ich państwami członkowskimi a Republiką Austrii, Republiką Finlandii, Republiką Islandii, Księstwem Liechtensteinu, Królestwem Norwegii, Królestwem Szwecji i Konfederacją Szwajcarską (Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 1).
3. Decyzja Rady 97/132/WE z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie zawarcia Umowy między Wspólnotą Europejską a Nową Zelandią w sprawie środków sanitarnych stosowanych w handlu żywymi zwierzętami i produktami zwierzęcymi (Dz.U. L 57 z 26.2.1997, s. 4).
4. Decyzja Rady 97/345/WE z dnia 17 lutego 1997 r. dotycząca sporządzenia Protokołu w sprawie zagadnień weterynaryjnych uzupełniającego Porozumienie w formie wymiany listów między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Księstwem Andory (Dz.U. L 148 z 6.6.1997, s. 15).
5. Decyzja Rady 98/258/WE z dnia 16 marca 1998 r. w sprawie zawarcia Umowy między Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie sanitarnych środków ochrony zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt w handlu żywymi zwierzętami i produktami zwierzęcymi (Dz.U. L 118 z 21.4.1998, s. 1).
6. Decyzja Rady 98/504/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie przyjęcia Umowy przejściowej dotyczącej handlu i spraw związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Meksykańskimi Stanami Zjednoczonymi, z drugiej strony (Dz.U. L 226 z 13.8.1998, s. 24).
7. Decyzja Rady 1999/201/WE z dnia 14 grudnia 1998 r. w sprawie zawarcia Umowy między Wspólnotą Europejską a rządem Kanady o środkach sanitarnych dla ochrony zdrowia ludzi i zwierząt, w związku z handlem żywymi zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 71 z 18.3.1999, s. 1).
8. Decyzja Rady 1999/778/WE z dnia 15 listopada 1999 r. dotycząca podpisania Protokołu w sprawie zagadnień weterynaryjnych uzupełniającego umowę między Wspólnotą Europejską z jednej strony, a Rządem Danii i Rządem Lokalnym Wysp Owczych z drugiej strony (Dz.U. L 305 z 30.11.1999, s. 25).
9. PProtokół 1999/1130/WE dotyczący kwestii weterynaryjnych uzupełniający Porozumienie pomiędzy Wspólnotą Europejską, z jednej strony, oraz Rządem Danii i Rządem Autonomicznym Wysp Owczych, z drugiej strony (Dz.U. L 305 z 30.11.1999, s. 26).
10. Decyzja Rady 2002/979/WE z dnia 18 listopada 2002 r. w sprawie podpisania i tymczasowego stosowania niektórych postanowień Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Chile, z drugiej strony (Dz.U. L 352 z 30.12.2002, s. 1).

2. Szwajcaria – Prawodawstwo (*)

- A. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu, przewozu i wywozu zwierząt i produktów zwierzęcych (OITE), (RS 916.443.10);
- B. Rozporządzenie z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczące przywozu i przewozu drogą lotniczą produktów zwierzęcych z krajów trzecich (OITPA).

3. Przepisy wykonawcze

- A. Federalny Urząd Weterynaryjny stosuje, równolegle z organami państw członkowskich Wspólnoty, warunki przywozu określone w przepisach, o których mowa w punkcie I niniejszego dodatku, środki wykonawcze oraz wykazy zakładów, z których przywóz jest dozwolony. Powyższe zobowiązanie obejmuje wszystkie odpowiednie akty prawne niezależnie od daty ich przyjęcia.

Federalny Urząd Weterynaryjny może przyjąć bardziej restrykcyjne środki i wymagać dodatkowych gwarancji. W takim przypadku, w celu znalezienia najwłaściwszych rozwiązań, w ramach Wspólnego Komitetu Weterynaryjnego odbędą się konsultacje.

Federalny Urząd Weterynaryjny i państwa członkowskie Wspólnoty powiadamiają się nawzajem o szczególnych warunkach przywozu ustanowionych na poziomie dwustronnym i nie będących przedmiotem harmonizacji na poziomie wspólnotowym.

(*) O ile nie wskazano inaczej, wszelkie odniesienie do aktów prawnych rozumiane jest jako odniesienie do tych aktów zmienionych przed dniem 30 czerwca 2008 r.

- B. Wspomniane w rozdziale III lit. B. pkt 1 niniejszego dodatku punkty kontroli granicznej państw członkowskich wykonują kontrole przywozu z krajów trzecich, których miejscem przeznaczenia jest Szwajcaria, zgodnie z rozdziałem III lit. A niniejszego dodatku.
- C. Wspomniane w rozdziale III lit. B. pkt 2 niniejszego dodatku punkty kontroli granicznej Szwajcarii wykonują kontrole przywozu z krajów trzecich, których miejscem przeznaczenia są państwa członkowskie Wspólnoty, zgodnie z rozdziałem III lit. A niniejszego dodatku.
- D. Zgodnie z przepisami rozporządzenia z dnia 18 kwietnia 2007 r. dotyczącego przywozu i przewozu drogą lotniczą produktów zwierzęcych z krajów trzecich (OITPA), (RS 916.443.13), Szwajcaria zachowuje możliwość przywozu wołowiny i cielęciny pochodzącej z bydła, któremu mogły być podawane hormonalne promotory wzrostu. Wywóz tego mięsa do Wspólnoty jest zabroniony. Ponadto Szwajcaria:
- ogranicza używanie tego rodzaju mięsa jedynie do celu bezpośredniej sprzedaży konsumentom za pośrednictwem obiektów handlu detalicznego i przy zachowaniu odpowiednich warunków etykietowania;
 - ogranicza możliwość jego wjazdu wyłącznie do szwajcarskich punktów kontroli granicznej oraz
 - utrzymuje odpowiedni system identyfikowalności i przesyłania mający na celu wyeliminowanie możliwości późniejszego wprowadzenia tego rodzaju mięsa na terytorium państw członkowskich Wspólnoty;
 - przedstawia Komisji dwa razy w roku sprawozdania dotyczące pochodzenia i miejsca przeznaczenia przywozu, a także stan kontroli dokonanych w celu zapewnienia przestrzegania warunków wymienionych w powyższych tiretach;
 - w razie wątpliwości kwestie te zostają zbadane przez Wspólny Komitet Weterynaryjny.

ROZDZIAŁ VI

Oplaty

1. Za kontrole weterynaryjne związane z handlem między państwami członkowskimi Wspólnoty a Szwajcarią nie są pobierane żadne opłaty.
 2. W przypadku kontroli weterynaryjnych przywozów z krajów trzecich, władze szwajcarskie zobowiązują się do pobierania opłat związanych z kontrolami urzędowymi przewidzianymi w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).".
-

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1077/2008 z dnia 3 listopada 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1966/2006 w sprawie elektronicznej rejestracji i raportowania działalności połowowej oraz w sprawie środków teledetekcji i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1566/2007

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 295 z dnia 4 listopada 2008 r.)

Strona 8, art. 19:

zamiast: „Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.”,

powinno być: „Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2009 r.”.

NOTA DO CZYTELNIKA

Instytucje postanowiły zaprzestać umieszczania w swoich tekstach wzmianek o ostatnich zmianach cytowanych aktów.

O ile nie określono inaczej, akty, do których następują odesłania w opublikowanych tekstach, są aktami obecnie obowiązującymi.